

Giới thiệu Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch

EDIT: MỘC

RATE: 20+

Kết thúc: HE

Đơn giản là chuyện tình yêu giữa Thẩm Hữu Bạch và Từ Phàm Vũ.

Bạn nào thường theo dõi những truyện tở edit thì chắc cũng biết tở không hay chọn những bộ nhiều cảnh H, hầu như cả truyện chỉ có 1, 2 cảnh hoặc là truyện chạy hoàn toàn (nghĩ kĩ thì mình thật ‘chong xáng’). Tở cũng băn khoăn hơi nhiều trước khi quyết định làm bộ này, vì nó nhiều H và còn thuộc kiểu H nặng. Nhưng cái cách tác giả dẫn dắt câu chuyện thì khá hay, xây dựng nhân vật cũng rất tốt, cả câu truyện bị bao phủ bởi bầu không khí u ám và si mê điên cuồng. Sự u ám ấy không làm người đọc mệt mỏi, ngược lại còn bị thu hút đến mức không thể dứt ra được.

Cảnh H trong truyện nhiều nhưng không khiến người ta cảm thấy gượng ép, vì nó được sắp xếp rất hợp lý và phù hợp với tính cách ích kỷ, quái gở, si mê đến gần như biến thái của nam chính.

Vì nội dung không có gì lắt léo nên tở cũng không nói thêm nhiều nữa, lưu ý là nữ chính xinh đẹp và cá tính, thậm chí có lúc hơi điên điên, nam chính ích kỷ biến thái, bạn nào thích đọc tiểu bạch và tổng tài bá đạo thì không hợp truyện này cho lắm, mặc dù đoạn cuối cũng có hơi hướm tổng tài.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hoa hồng (1)

Edit: MỘC

Sáng sớm, nồi bị cháy.

Từ Phàm Vũ đang đi giày thì ngửi được mùi khét, không để ý chân đã xỏ vào một chiếc giày, cô vội vàng chạy vào nhà bếp.

Tắt lửa, mở vung, phả vào mặt là luồng khói gay mũi.

Từ Phàm Vũ bị khói sộc vào cổ, ho một tràng dài, cái cổ trắng nõn cũng bị nhuộm thành màu hồng. Đáy nồi có vẻ vô cùng thâm, thứ bên trong biến thành một đám màu đen, không thể nhìn ra được hình dáng ban đầu. Cô vội vàng lấy một cốc nước để làm dịu cổ họng khô khốc.

Cô ra khỏi nhà liền ho hai tiếng.

“Bị cảm à?”

Từ Phàm Vũ nhìn về phía phát ra âm thanh.

Hai tay cậu dút trong túi quần, khung cảnh là bầu trời trong sáng, ánh nắng buổi sớm dịu dàng phác họa bóng người cậu.

Ngụy Dịch Tuần có vẻ bề ngoài điển trai khiến nữ sinh liên tiếp quay đầu lại.

Cô mím môi, cổ họng dịu đi mới nói, “Không, mẹ mình quên tắt bếp, mình bị sặc khói.”

Nhà Ngụy Dịch Tuần và nhà cô cách nhau khoảng sáu trăm mét.

Nhưng sáu trăm mét này cũng là khoảng cách giữa khu dân cư cao cấp và bình dân. Gia cảnh của Ngụy Dịch Tuần khá tốt, có điều thế cũng không gây trở ngại quan hệ giữa hai người, đại khái coi như là thanh mai trúc mã.

Khả năng là vì vậy nên Từ Phẩm Vũ không cảm thấy cậu bạn này có điểm gì khiến người ta thích. Đương nhiên, điểm thích ở đây là chỉ sự động lòng giữa người khác phái.

Là bạn bè, không thể không nói rằng cô vô cùng cảm tạ Ngụy Dịch Tuần đã nhiều năm nay không rời không bỏ.

Vì không để cô bị trừ điểm đi muộn trong học kỳ này, Ngụy Dịch Tuần đã làm hết trách nhiệm, trở thành đồng hồ báo thức người cho cô.

Nhưng cuối cùng Từ Phẩm Vũ cũng biết hôm nay người đứng ở cửa trường kiểm tra đồng phục là Thẩm Hữu Bạch.

Đáng lẽ cô không nên đi sớm, trời ạ.

Hiếm khi thấy hội trưởng hội học sinh tự đi kiểm tra kỉ luật, nếu không ghi lại tên mình trong sổ của anh thì cô cũng thấy không xứng với bản thân.

Càng tới gần cổng trường, càng có thể nhìn rõ anh.

Cao, gầy, áo sơ mi trắng tinh, áo khoác xanh đen.

Từ Phẩm Vũ cảm thấy đây là người mặc đồng phục học sinh đẹp đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Mặc dù anh không hắt cằm nhưng vẫn cao ngạo như sông băng, ngay cả ánh mặt trời cũng biến thành lạnh.

Từ giờ đến lúc chuông vào học vang lên còn nửa tiếng.

Lúc nữa là phải đi vào, Từ Phẩm Vũ chợt có ý tưởng. Cô lặng lẽ lùi ra sau, dựa vào Ngụy Dịch Tuần. Từ Phẩm Vũ kéo váy lên, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn.

Cô cố ý đi bên trái Ngụy Dịch Tuần, khiến giáo viên đứng trực càng dễ phát hiện ra mình. Không có gì bất ngờ, quả nhiên mong muốn được đền bù.

Giáo viên nam trung niên, đeo kính, gọi cô lại, “Em kia, váy quá ngắn rồi đấy.”

Từ Phẩm Vũ ngoan ngoãn đứng lại, “Thưa thầy, em đã sửa lại váy rồi, không thể kéo thêm được nữa.”

Giáo viên cao giọng, nghiêm nghị nói, “Ra ghi tên đi!”

Từ Phẩm Vũ xoay người lè lưỡi với Ngụy Dịch Tuần, cố gắng giữ vẻ mặt bất đắc dĩ để che giấu sự vui sướng của mình.

Đi tới trước mặt Thẩm Hữu Bạch, sau lưng còn truyền tới giọng nói của giáo viên, thái độ không cho phản bác, “Tôi không cần biết em dùng cách gì, trước cuối tuần nhất định phải mặc váy có độ dài như cũ.”

Thẩm Hữu Bạch cup mắt, đảo qua làn váy của cô.

Từ Phẩm Vũ ảo tưởng anh đang vuốt ve chân cô một cách vô hình, liền cảm thấy lâng lâng.

Anh đưa vở và bút ra, mười ngón tay với những khớp xương rõ ràng.

Cặp lông mày xinh đẹp của Thẩm Hữu Bạch nhíu lại, dường như chán ghét kiểu nữ sinh tùy tiện như cô. Có điều cô không để ý chút nào, khoảng cách quá gần, có thể cảm nhận được hơi thở của anh ngay trên đỉnh đầu cô.

Đây là chuyện tốt thứ nhất trong sáng sớm nay.

Từ Phẩm Vũ cẩn thận viết tên mình lại, có mưu đồ nên không hề trả bút cho anh mà bước đi rồi mới quay đầu, cười nói, “Thật ngại quá, trả bạn bút này.” Anh nhìn Từ Phẩm Vũ, nhận lấy.

Nhìn trong chớp mắt, đó là chuyện tốt thứ hai ngày hôm nay.

Sau khi cô đi xa, Thẩm Hữu Bạch cúi đầu liếc cái tên trên vở, phía sau còn ghi chữ K. Anh giương mắt nhìn về phía lớp học, ánh mắt rơi vào bước chân nhẹ nhàng của cô và bóng lưng sánh vai cùng Ngụy Dịch Tuần.

Thẩm Hữu Bạch đóng vở lại, vô cùng phiền não.

Đức Trí là trường tư thục cao cấp, mỗi học sinh lớp 11 đều dựa theo thành tích để xếp lớp, từ A đến K. Đứng đầu là lớp A, cuối cùng là lớp K, tương tự nhau đều là lớp nhân tài, nhưng ý nghĩa của hai cái ‘tài’ tuyệt đối không giống nhau.

Các lớp được xếp cạnh nhau thành hình chữ U, năm lớp dẫn đầu ở cạnh phía bắc, sáu lớp sau ở cạnh phía nam. Ở giữa là một vườn hoa, giống như ngăn cách hai thế giới.

Mỗi ngày, khi không có việc gì làm, Từ Phấn Vũ thường thích nhòai người lên bệ cửa sổ. Không những có thể thấy lớp A ở phía đối diện, còn có thể thấy Thẩm Hữu Bạch ngồi dựa vào cửa sổ.

Mặc dù cách nhau rất xa, gần như chỉ thấy một cái bóng mơ hồ. Nhưng vị trí tuyệt hảo này là do cô xung phong nhận chức lớp trưởng mà chẳng ai muốn làm đề đối lấy.

Lớp K, bất kể là đi học hay tan học đều cãi nhau, chiến trường hỗn loạn nên cô không nhận ra tiếng bước chân tới gần sau lưng.

“Tiểu Vũ Mao!”

Trần Từ Huyền đi tới bên trái cô nhưng lại đưa tay vỗ vai phải của cô. Từ Phấn Vũ quay đầu theo bản năng về bên phải. Lần nào cũng bị trêu chọc kiểu này thật sự không liên quan đến trí tuệ. Dù sao Từ Phấn Vũ cũng thấy kiêu ngạo, lúc thi vào trường cô đứng thứ nhất trong lớp, chỉ kém một chút là được xếp vào lớp J rồi.

Mỗi khi cô cảm khái việc này, Trần Từ Huyền luôn tức giận trợn trắng mắt, “Cậu lợi hại, cậu lợi hại, khoảng cách giữa lớp J và lớp cuối cùng cũng chỉ có hai điểm thôi.” Ngụy Dịch Tuần học lớp F, đi ngang qua lớp K, thấy cô và Trần Từ Huyền cãi nhau ầm ĩ. Cậu gõ lên cửa lớp, “Này!”

Tiếng động khiến phần lớn mọi người nhìn lại, sau đó vì quá quen rồi nên lại quay đi, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Chỉ có Từ Phấn Vũ nhìn thấy cậu là mỉm cười. Ngụy Dịch Tuần quăng một hộp sữa chua tới.

Từ Phấn Vũ nhíp nhanh tiếp được, lắc hộp sữa chua trong tay với cậu, “Cảm ơn.”

Ngụy Dịch Tuần xoay người, phất tay sau gáy, rồi đi cùng bạn mình.

Trần Từ Huyền huých cùi chỏ vào cô, hỏi khẽ, “Cậu và Ngụy Dịch Tuần đang qua lại à?”

Từ Phấn Vũ kinh ngạc nhìn cô ấy, “Đương nhiên không phải.”

Cô ấy nhú mày không tin. Từ Phấn Vũ sốt ruột giải thích, “Mình thích người khác!”

Cô ấy lại nheo mắt, không tin cho lắm. Từ Phấn Vũ thở dài một tiếng, “Haiz, nói nhỏ cho cậu biết vậy.”

Cô ghé vào tai Trần Từ Huyền, giọng nhỏ đến mức gần như không có nhưng vẫn có thể nghe được mấy chữ, “Là Thẩm Hữu Bạch.”

Cô nói xong, Trần Từ Huyền vẫn tỏ ra bình tĩnh, “À.”

Từ Phấn Vũ trừng mắt, “Sao cậu không biểu hiện kinh ngạc chút nào vậy.”

Cô ấy lắc đầu, “Toàn bộ Đức Trí...”

Trần Từ Huyền khoa trương dùng hai tay vẽ thành vòng tròn, “Nữ sinh thích Thẩm Hữu Bạch dù xếp vào một lớp cũng không hết đâu.”

Chuyện ấy thật ra Từ Phấn Vũ cũng hiểu rất rõ.

Lấy ống hút nhựa ra cắm vào hộp sữa chua. Cô ngồi tựa ở bệ cửa sổ, nhìn phong cảnh đối diện, trong miệng nhanh chóng cảm nhận được vị chua xót ngọt ngào.

Từ Phấn Vũ vừa cắn ống hút vừa nói, “Ừ, mình biết thế, nên mình tranh thủ làm người mà cậu ấy ghét nhất.”

Trần Từ Huyền sững sốt một lúc, đáp lại cô, “Đúng là ý tưởng tốt, chúc cậu thành công.” Từ Phấn Vũ cười, “Xem tình hình hiện giờ thì mình cách thành công không xa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hoa hồng (2)

Edit: Mộc

Ở học viện tư thục Đức Trị, người không thể chọc vào không phải là đám học sinh cá biệt đứng cuối lớp. Mà là đám con cháu sinh trong thế gia giàu có, đồng thời còn là học sinh xuất sắc, nắm quyền điều hành. Ví dụ như những kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn, hội học sinh.

Ở Đức Trị có quy định, hội học sinh có thể bỏ phiếu thông qua miễn trừ chức vụ của giáo viên. Hoặc tham gia quyết định đuổi học với những học sinh có đạo đức yếu kém, nhiều lần vi phạm quy định.

Nói tóm lại, nếu hội học sinh thấy khó chịu với ai thì sẽ có biện pháp khiến người ấy không thể ở lại tiếp được.

Thế giới của học sinh xuất sắc cũng có quy tắc, thậm chí còn phân chia đẳng cấp.

Đương nhiên, đối với đám người đứng cuối lớp kia, bọn họ coi như không thấy. Chỉ cần những học sinh kém ấy cứ tiếp tục chơi ở địa bàn nhỏ của mình.

Từ Phầm Vũ quyết tâm làm người gan to bằng trời, đi trêu chọc hội trưởng hội học sinh Thẩm Hữu Bạch.

Giả như Đức Trị là một vương quốc, thì kẻ bình dân như cô muốn kéo góc áo của quốc vương.

Cô ở cách cung điện quá xa, vì muốn gặp mặt quốc vương, à không, là Thẩm Hữu Bạch, cô gần như nhận tất cả chức vụ tại lớp K, gồm lớp trưởng, cán sự học tập, cán sự văn, cán sự tuyên truyền, còn cả việc thu bài tập nữa.

Phóng tầm mắt khắp lớp K, Từ Phầm Vũ là người bận rộn nhất. Hơn nữa, cô đã trở thành khách quen của văn phòng giáo viên, vì văn phòng nằm ở bên tòa nhà của lớp cho học sinh xuất sắc.

Thật là đường xa mà gánh nặng.

Từ Phầm Vũ ôm bài tập ngoại ngữ, đi tới trước phòng giáo viên, nhắc chân đẩy cửa. Trần Viêm đang thảo luận với các đồng nghiệp về phiên trực đầu tiên sáng nay thì nhìn thấy Từ Phầm Vũ.

Anh ta nhú mày, chỉ vào cô, “Áy, chính là nữ sinh này, váy của em ấy quá ngắn.”

Từ Phầm Vũ đứng vững lại, trừng mắt với anh ta.

Trên mặt cô là vẻ vô tội, trong lòng mừng thầm, cô đã vào WC từ trước để kéo lại váy rồi.

Trần Viêm nói xong thì sừng sốt, nhìn lén váy che vừa đứng đầu gối của cô, đẩy lại kính mắt, “Em làm ảo thuật à!”

Chủ nhiệm lớp K là Lâm Hoành cười ha ha, đột nhiên trở nên nghiêm túc, còn cố pha trò, “Tiểu Vũ Mao, nhanh biến thêm con bò câu cho thầy Trần xem”

Từ Phầm Vũ trả lời, “Báo cáo thầy, không biến ra được.”

Trần Viêm là giáo viên mới tới kỳ này, khó trách không biết mặt cô.

Lâm Hoành giới thiệu với anh ta, “Từ Phầm Vũ là lớp trưởng lớp tôi, kiểm luôn cả cán sự môn học, tiện thể đưa bài tập, nói chung đều là em ấy.” Sau đó nói với Từ Phầm Vũ, “Xin lỗi thầy Trần đi, lần sau đừng làm ảo thuật nữa.”

Cô thuận theo quay về phía Trần Viêm, “Thầy Trần, xin lỗi thầy, lần sau em không dám nữa.”

Trần Viêm gạt đầu, mở quyển vở trên bàn ra, tìm tên Từ Phầm Vũ rồi gạch đi. Lâm Hoành lén chớp mắt với cô.

Từ Phầm Vũ đi ra khỏi phòng, ngoài hành lang, ánh mặt trời nhào trên đất, cô đứng giữa khung cảnh ảm áp, từ từ xoay thắt lưng.

Sắp vào thu rồi, lá cây trong trường lặng lẽ rơi xuống đất, ó vàng.

Cô nhìn ra ngoài, vô tình liếc về phía lớp học. Một nữ sinh, hai nam sinh. Nữ sinh thì cô không biết, còn nam sinh là Chu Khi Sơn và Thẩm Hữu Bạch.

Từ Phầm Vũ chạy nhanh đến cầu thang cuối hành lang, chạy qua hai tầng, đi tới khung cửa tầng một.

Có thể nghe được tiếng bọn họ nói chuyện, nhưng lại vừa vặn có thân cây to che lại.

Nữ sinh nói, “Nếu bạn học Thẩm Hữu Bạch có thể kết giao với mình, mình sẽ bảo vệ bí mật của bạn.”

Thẩm Hữu Bạch khẽ cau mày, không nói gì, về mặt nghi ngờ.

Nữ sinh hất cằm lên, tỏ vẻ nhất định phải nói, “Mình thấy bạn hút thuốc rồi, sáng sớm ở phòng thể dục.”

Thẩm Hữu Bạch bật cười đến rung cả vai. Hai tay anh đút trong túi quần, xoay người bỏ đi.

Nữ sinh không ngờ sẽ có kết quả như thế, tức giận hô to với bóng lưng anh, “Tôi sẽ nói cho chủ nhiệm Kỳ.”

Thẩm Hữu Bạch hết kiên nhẫn, quay đầu lại, lạnh giọng, “Tùy bạn.”

Chu Khi Sơn vỗ vai anh, đi tới cạnh nữ sinh kia, cười nói, “Bạn học mới à, tôi đề nghị bạn đừng làm như vậy, bạn học Thẩm ấy à, cùng lắm chỉ bị trừ hai điểm, mà bạn, e là vừa chuyển tới lại phải chuyển đi rồi.”

Nữ sinh nghe xong thì không nhịn được run người.

Lúc vừa tới Đức Trị cũng nghe nói là không thể chọc vào người của hội học sinh, đặc biệt là Thẩm Hữu Bạch. Nhưng bắt đầu học kỳ mới, trường học vẫn gió êm sóng lặng, đương nhiên cô ta không cảm thấy có vấn đề gì, hơn nữa lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch, cô ta liền chìm đắm.

“Thẩm Hữu Bạch, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu!”

Nữ sinh hô xong câu này liền quay đầu chạy mất.

Chu Khi Sơn sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười.

Thẩm Hữu Bạch cứ bị hô lớn tên như vậy thì rất không vui, mím môi, “Cậu có đi hay không?”

Chu Khi Sơn đang định đi thì chợt thấy có người đứng ở cửa sổ hành lang, “Này, bạn xem gì thế?”

Từ Phầm Vũ nhanh chóng tỉnh táo, bình tĩnh nói, “Đi ngang qua thôi.” Nói xong lập tức rời đi. Để lỡ mất hình ảnh Thẩm Hữu Bạch vì nghe thấy giọng nói trong veo của cô nên quay đầu lại.

Từ Phầm Vũ đi nhanh mấy bước thì bắt đầu chậm lại. Cô nghĩ, lẽ như Thẩm Hữu Bạch chưa từng gặp kiểu nữ sinh bắt khuất như thế kia, giống kiểu trong tiểu thuyết và phim truyền hình, nên cuối cùng lại thích thật thì biết làm thế nào? Xong rồi, đã cảm thấy nguy hiểm.

Chạng vạng, sau khi tan học, cô và Trần Từ Huyền, cả Ngụy Dịch Tuần và đám bạn cùng đi ra cổng trường. Xe riêng đưa đón các bạn học thuộc tầng lớp quý tộc đỗ thành hàng ngoài cổng. Từ Phầm Vũ và Trần Từ Huyền chia tay ở chỗ tàu điện ngầm. Ngụy Dịch Tuần ngồi cùng tuyến về với cô.

Lúc đang đợi tàu điện, Ngụy Dịch Tuần hỏi cô, “Cậu có tâm sự à?”

Từ Phầm Vũ hỏi ngược lại, “Rõ thế cơ à?”

Cậu gật đầu, “Chỉ chưa viết hẳn lên mặt thôi.”

Cô thở dài như người già, “Một lời khó nói hết.”

Ngụy Dịch Tuần cười nói, “Coi như là khó nói hết, nghe chủ nhiệm lớp mình nói hai ngày nữa sẽ bắt đầu lễ đón học sinh mới. Lớp K các cậu đã chọn sẽ làm gì chưa?” Từ Phầm Vũ ngẩn người, lập tức bày ra vẻ mặt sắp khóc, “Á, lễ đón học sinh mới chết tiệt lại sắp đến rồi.”

Hàng năm, sau khi học sinh mới nhập học sẽ bắt đầu tổ chức lễ đón mừng là truyền thống của học viện Đức Trị.

Lễ mừng sẽ kéo dài một tuần, không phải học sinh trong trường cũng có thể tới dự. Mỗi lớp và câu lạc bộ đều phải có tiết mục biểu diễn đặc sắc, nhằm mục đích giúp học sinh mới nhanh chóng hòa nhập.

Làm lớp trưởng kiêm các loại cán sự của lớp K, Từ Phầm Vũ rất muốn già chết.

Ngày thứ hai, nhiệm vụ đã từ miệng Lâm Hoành ban bố ra, nhưng Từ Phầm Vũ tạm thời bị thông báo dán ở tầng một khiến không còn tâm trạng nào đi nghiên cứu lễ đón mừng chết tiệt kia.

Thông báo là do hội học sinh dán, nội dung là tuyển trợ lý cho hội trường.

Hội trường, trợ lý.

Trần Từ Huyền lắc đầu, “Thật quá đáng sợ, tuyệt đối đừng đi tham gia, sẽ bị một bầy người đánh đấy.”

Đùa sao, Từ Phầm Vũ mà nghe cô ấy chắc.

Đây chính là cơ hội trăm năm khó gặp, không, là ngàn năm khó gặp. Từ Phầm Vũ chạy về lớp, đứng trên bục giảng, nói thật nhanh, “Lễ đón học sinh mới mau tự mình nghĩ xem lớp ta cần biểu diễn tiết mục gì vừa tích cực vừa ngập tràn sức sống lại sôi nổi, nghĩ kỹ thì hăng mở miệng đừng quấy rầy lớp trưởng viết lý lịch!”

Dưới ánh mắt đờ đẫn của mọi người, cô nói một hơi xong hết, sau đó về chỗ ngồi, lấy vở ra nghiên cứu xem viết lý lịch kiểu gì mới có thể khiến người ta chú ý.

Sau ba ngày, Chu Khi Sơn đi vào phòng họp hội học sinh, thấy lý lịch xếp trên bàn dài thành ngọn núi nhỏ.

Tần Nhiên ngẩng đầu lên từ ngọn núi, dụi mắt, “Mẹ nó, cái đồng này phải xem tới khi nào chứ.”

Bởi vì người đăng ký quá đông, bọn họ quyết định sàng lọc bot một nửa, sau đó thông báo thời gian phỏng vấn.

Chu Khi Son nở nụ cười, “Cậu xem tí mi thể làm gì, cứ đơn giản thôi.”

Cậu ta tiện tay bốc một nắm lên làm mẫu, “Ví dụ như cái này là lớp K, thế này...”

Vèo một cái, tờ lí lịch kia bay từ tay Chu Khi Son thành một đường parabol hoàn mỹ, hạ cánh vào thùng rác.

Tần Nhiên tỉnh táo lại, tỏ vẻ khó tin, “Lại còn có cả lớp K.”

Chu Khi Son nhăn mày, “Do chức vụ quá mê người.”

Thẩm Hữu Bạch nửa nằm nửa ngồi trên sofa, đeo tai nghe để chơi game, hoàn toàn không nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ.

Khi Trần Từ Huyền nói lớp bên đã có người nhận được tin nhắn về thời gian phỏng vấn, Từ Phầm Vũ liền biết chắc mình đã bị loại, cô đã vắt óc sáng tác lý lịch, vậy mà vẫn không vào được mắt người ta.

Dải ruy băng trang trí lớp trong tay cô sắp bị xé thành mảnh nhỏ rồi.

Không cam lòng, Từ Phầm Vũ muốn xem xem người trúng tuyển cuối cùng là ai. Vậy là vào ngày phỏng vấn, cô cũng tới.

Thời gian là giờ nghỉ trưa, địa điểm ở cầu thang phòng học.

Từ Phầm Vũ khiêng cái ghế, đặt ở ngoài bức tường chỗ cầu thang. Cô dẫm lên ghế, ghé vừa đứng vào cửa sổ.

Dù sao cũng là phỏng vấn trợ lý của mình nên đương nhiên Thẩm Hữu Bạch phải ở đây. Trừ anh ra còn có Chu Khi Son, Tần Nhiên, Trần Mặc, bốn người họ sẽ phỏng vấn ứng viên.

Từ Phầm Vũ kiễng chân lên, nhìn lướt qua đám người đang chờ phỏng vấn. Vốn không để ý lắm, ánh mắt bất chợt dừng lại ở một nữ sinh, cô vô cùng sùng sốt.

Đó không phải là nữ sinh dùng chuyện hút thuốc để đe dọa Thẩm Hữu Bạch sao! Cô ta cũng qua vòng xét tuyển!

Xong hân rồi.

Giờ khắc này, trong đầu Từ Phầm Vũ đã vẽ ra hình ảnh Thẩm Hữu Bạch đảo qua một đồng lý lịch, cầm lấy lý lịch của nữ sinh kia, vừa suy nghĩ vừa cười, đúng là cô ấy.

Đây chính là hướng đi kinh điển của tiểu thuyết ngôn tình, đã đi là không trở lại.

Đương nhiên Từ Phầm Vũ không biết rằng nữ sinh kia là Chu Khi Son lên tuyển vào để trêu Thẩm Hữu Bạch.

Hiện giờ cô chỉ cảm thấy mây đen phủ đầu, vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hoa hồng (3)

Edit: Mộc

Ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, rơi trên tờ giấy.

Thẩm Hữu Bạch nhủ mày, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, ánh sáng chói mắt khiến anh phải nheo mắt lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy gương mặt của người ấy.

Anh sùng sốt một chút, lập tức đứng lên.

Giờ khắc này, Từ Phầm Vũ không để ý đến hành động của anh, ánh mắt chỉ tập trung vào nữ sinh đằng kia.

Tào Văn Văn vừa đặt mông ngồi ở vị trí phỏng vấn, Thẩm Hữu Bạch đã đứng lên đi vòng ra khỏi chiếc bàn dài dùng để phỏng vấn.

Chu Khi Sơn gọi anh lại, “Cậu đi đâu?”

Thẩm Hữu Bạch không quay đầu lại, chỉ nói, “Tôi ra ngoài một chút, mọi người cứ tiếp tục.” Tiếng nói chấm dứt đằng sau cánh cửa.

Chờ tới khi Từ Phàm Vũ phát hiện phòng học gần cầu thang không còn bóng dáng Thẩm Hữu Bạch, cô mới ồ một tiếng, kiễng chân lên nhìn xung quanh phòng.

“Cậu ở đây làm gì?”

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói làm cô sợ đến mềm nhũn cả chân, chiếc ghế mà cô dẫm lên cũng lung lay một chút, hai cánh tay cô vung lên như chèo thuyền, sau đó ghé vào bệ cửa sổ để cố định thân thể.

Sau khi tìm đập thành thịch, thở phào một hơi, Từ Phàm Vũ quay đầu xem là ai. Nam sinh đứng cách cô ba bước, nhuộm tóc màu khói xám, không có vẻ xốc nổi, ngược lại rất đẹp mắt. Cô cảm thấy vẫn nên cảm ơn Chu Khải Đường vì bộ mặt đẹp trai của cậu ta.

Từ Phàm Vũ cười với cậu, “Ồ, tiểu tử tông, ngài cũng đi học rồi sao.”

Vị tử tông này họ Chu, tên Khải Đường. Là học sinh có thân thể hiền hách nhất lớp K. Bình thường không làm việc ác, khi làm việc ác thì thành đại sự kiện.

Cậu ta trốn học như com bữa, một lần có thể trốn luôn nửa học kỳ. Cho nên mới khai giảng một tuần mà đã thấy cậu ta thì thật là đáng quý.

Gọi cậu ta là tiểu tử tông là bắt nguồn từ câu ‘danh ngôn’ của chủ nhiệm lớp nói với Chu Khải Đường “Tôi van cầu ngài, tiểu tử tông!”

Từ Phàm Vũ nhảy xuống mặt cỏ, đi tới cạnh Chu Khải Đường, huých tay cậu, “Đi về lớp một lúc đi, mình nói với cậu về lễ đón học sinh mới.”

Thẩm Hữu Bạch đã không ở đây, cô nhìn lên tiếp cũng chẳng ý nghĩa gì.

Chu Khải Đường là người sợ phiền phức, nghe cô nói đến lễ đón học sinh mới thì lập tức gãi đầu, chép miệng, “Đến không phải lúc rồi.”

Từ Phàm Vũ ra về chính nghĩa nhưng lời nói thì vô cùng không đứng đắn, “Ái chà, nếu cậu muốn, nhân lúc lễ hội lộn xộn có thể đi trêu đùa Lục Âm đấy.”

Lục Âm là một nữ sinh có vẻ sạch sẽ lại xinh đẹp, còn có khả năng chơi dương cầm rất hay, đã hút mất trái tim của Hồn thể tiểu ma vương này. Đường nhiên, đây là một bí mật, có điều đã bị Từ Phàm Vũ vô tình phát hiện.

Từ Phàm Vũ biểu thị với cậu ta rằng mình nhất định kín miệng như bưng, lúc cần thiết chắc chắn sẽ hỗ trợ.

Vì thành tích và đạo đức xuất sắc nên Lục Âm ở lớp A, nữ sinh này vừa xinh đẹp lại ở rất gần Thẩm Hữu Bạch, cũng coi như một tình địch bí mật.

Thẩm Hữu Bạch đi vòng qua lớp học, thấy dưới cửa sổ đặt một cái ghế.

Anh nhìn cái ghế, sau đó nhìn hai người đang vừa nói vừa cười ở phía xa cho đến khi họ rẽ vào hành lang.

Quá trình phỏng vấn bị cắt đứt, lí do là mọi người trong phòng học đều nghe được tiếng đồ vật bị đập mạnh.

Trần Mặc đẩy kính mắt, “Chuyện gì thế?”

Tần Nhiên thật thà phân tích, “Khả năng là thiên thạch rơi.”

Chu Khi Sơn nghe chuyện cười của cậu ta thì nói, “Vậy không cần quan tâm đâu, đây là chuyện của cục khí tượng.”

Cả ba người bọn họ đều hiểu rõ trong lòng, là người nào thích đập đồ khi tâm trạng khó chịu.

Buổi chiều, sau khi kết thúc phỏng vấn, có một giáo viên nam đi qua lớp học. Thấy đồ vật nằm trong bụi cỏ khá quen, ông ta quan sát kĩ.

Đó là...

Một cái ghế bị đập đến biến hình.

Ông ta sửng sốt một lúc, sau đó chống tay lên hông, hô to khắp bốn phía, “Ai làm đây?”

“Ai phá hoại tài sản công thì đứng ra đây cho tôi, không ra tôi sẽ đi điều tra đấy!”

Camera trong Đức Trị không tới mười cái, nhưng ở ngoài hành lang phòng học lớn mà Từ Phàm Vũ lấy cái ghế lại có một cái. Vận may này đúng là siêu tuyệt.

Từ Phàm Vũ đứng trong phòng làm việc của giáo viên, khóc không ra nước mắt, kéo tay Lâm Hoành, “Thầy ơi, thầy phải tin em, thật sự là em chỉ lấy cái

ghế ra rồi quên trả về chỗ cũ thôi, em không hề phá hỏng nó.”

Lâm Hoành muốn rút cánh tay bị cô lôi kéo ra, hai người như phân cao thấp, không ai chịu buông tay.

Anh không còn cách nào, đành nói, “Tiểu Vũ Mao à, không phải thầy không tin em. Nhưng mọi việc đều cần xem chứng cứ, giáo vụ Lục cũng xem băng ghi hình rồi, ai bảo thầy làm thế nào đây?” Từ Phàm Vũ thất bại thả tay anh ra, xem ra kiểu gì thì cũng phải đeo cái tội này rồi.

Lâm Hoành an ủi, “Em đừng khó chịu quá. Chuyện này thì cứ viết kiểm điểm đi, cái ghế chỉ chừng trăm đồng thôi, trước cuối tuần nộp tất cả cho thầy.” Anh giải đầu, “Làm kiểm điểm trước khi họp đi, thầy sẽ nói với ban giám hiệu, bỏ qua việc này.”

Từ Phàm Vũ giống như cây rau héo đi ra văn phòng, viết kiểm điểm và đền tiền không phải vấn đề lớn, nhưng mà cô uất ức.

Ở ngã tư đường về nhà, cô uể oải tạm biệt Ngụy Dịch Tuấn, ghé qua tiệm hoa của mẹ.

Cô đứng ngoài cửa thủy tinh, soi gương một cái, hít sâu, tỏ ra bình thường rồi mới đẩy cửa vào.

Trần Thu Nha đeo tạp dề màu trắng, đang bó một bó hoa hồng, hoa hồng màu hồng và hoa ngàn sao.

Cô gọi một tiếng ngọt ngào, “Mẹ.”

Buổi chiều, tám bốn năm giờ là đã bắt đầu tối.

Hoàng hôn khuếch tán rất nhanh, giống như mực thấm vào khăn tay.

Chu Khi Son ôm bóng rổ đi vào, nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch nằm trên sa lông chơi điện thoại.

“Này.”

Thẩm Hữu Bạch không để ý đến cậu ta.

Chu Khi Son cũng không khó chịu, còn cười nói, “Cái ghế ở ngoài phòng học là do cậu đập đúng không?”

Thẩm Hữu Bạch để điện thoại xuống, nhìn cậu ta nhưng không trả lời.

Cậu ta chuyển qua bóng rổ trong tay, nói tiếp, “Hình như có nữ sinh nào đó bị camera ghi hình, bị cậu đồ oan rồi.”

Thẩm Hữu Bạch cau mày, ngồi dậy, “Lớp K à?”

Chu Khi Son sững sốt một chút, cái tên này, lần đầu tiên để ý như vậy.

Cậu ta lắc đầu, “Mình không rõ.”

Thẩm Hữu Bạch đi thật nhanh ra khỏi phòng, suýt nữa va vào Tần Nhiên ở cửa.

Tần Nhiên im lặng một lúc, ánh mắt đi theo bóng Thẩm Hữu Bạch, sau đó quay đầu lại, “Cậu ta làm gì thế?”

Chu Khi Son nghiêng đầu, cũng tỏ vẻ không rõ, “Hay là buồn tè nhỉ?”

Từ Phàm Vũ cầm kiểm điểm mà cô bỏ ra một ngày mới viết được, cả chỗ tiền cô đã nhịn đau lấy từ tiền tiết kiệm ra, đi về phía văn phòng.

Cách đó không xa, có người đi ra từ phòng giáo viên, cô liền dừng bước.

Thẩm Hữu Bạch chậm rãi đóng cửa phòng lại, xoay người liền nhìn vào đôi mắt cô.

Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên trên khuỷu tay, cặp mắt lạnh lẽo đang nhìn thẳng vào cô.

Từ Phàm Vũ tự mím môi mà không biết, đột nhiên cô không dám tham lam nhìn anh nhiều một chút nữa, thời điểm này thật sự rất tệ.

Ở trong trường, nơi mà chút chuyện đồn thổi cũng có thể thổi phồng lên đến mức mọi người đều biết, có lẽ Thẩm Hữu Bạch không hay để ý thì cũng biết có một nữ sinh đã đập hỏng ghế của trường rồi.

À, có khi nào anh sẽ tán thưởng kiểu bạo lực không nhỉ, dù sao thì kiểu đó cũng ít thấy.

Vào lúc Từ Phàm Vũ sụp mắt xuống, bước nhanh qua, đại não bắt đầu vận chuyển những gì cô nghĩ theo tốc độ ánh sáng.

Sau đó, khi cô sắp bước ngang qua anh, Thẩm Hữu Bạch chợt kéo tay cô.

Không thể tin được... Bị kéo tay...

Khớp xương trên bàn tay anh rất rõ ràng, lòng bàn tay giữ chặt cánh tay cô. Cô có ảo giác rằng tay anh cực nóng, nóng đến mức xuyên thấu qua lớp vải mỏng manh, làm tổn thương cả làn da mình.

Từ Phạm Vũ nháy mắt mấy cái, đầu trống rỗng.

Trời ạ, có phải là một giây nữa vũ trụ sẽ nổ tung không?

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hoa hồng (4)

Edit: Mộc

Sau đó, vũ trụ không nổ tung, ngân hà vẫn sáng chói, sông băng lại đang tan dần, bầu trời rực rỡ hào quang.

Thảm Hữu Bạch thực sự đang nắm lấy cánh tay cô, không biết là vì tay cô nhỏ hay là do ngón tay anh dài. Nói chung, Từ Phạm Vũ rất muốn nói ‘cậu đừng bỏ tay ra, nếu không thì tớ sẽ phải ghen tị với cả cánh tay mình mất.’

Giọng nói của anh rất lạnh, hoàn toàn trái ngược với nhiệt độ lòng bàn tay, “Cậu không cần vào nữa.” Thảm Hữu Bạch nói tiếp, “Cái ghế là do mình đập.”

Không phải là thái độ của anh, mà chính giọng nói mới khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh một miếng băng mỏng lướt qua yết hầu.

Không biết nếu hôn anh, liệu có thể bị lạnh đến run người không.

Suy nghĩ nhảy nhót quá nhanh cho nên Từ Phạm Vũ trở nên ngơ ngẩn, trong khoảnh khắc mà cô xuất thần, Thảm Hữu Bạch đã buông tay ra.

Cho tới khi bóng anh đã biến mất ở chỗ ngoặt cầu thang, ngoài tiếng huyền não ở sân tập từ xa truyền tới, hình như cô còn nghe được cả tiếng bước chân của anh.

Từ Phạm Vũ sững sốt một chút, vậy có nên nói cảm ơn với anh không?

Vấn đề là chính anh đã đập cái ghế đấy chứ.

Nhưng vì sao anh lại muốn đập nó thì Từ Phạm Vũ không có hứng thú tìm hiểu.

Căn cứ vào những gì cô quan sát được lâu nay, Thảm Hữu Bạch ngoài tính tình lạnh lùng thì cũng có chút hung bạo. Khi gặp phải chuyện không vừa ý, anh sẽ bộc phát một cách trắng trợn. Ví dụ như phá hủy một món đồ.

Còn phần lớn là im lặng. Anh không chửi bậy, cũng không nói gì tỏ vẻ bất mãn, chỉ phá hủy thứ đồ vật nào làm anh khó chịu.

Có thể đi đến kết luận này, đương nhiên là do Từ Phạm Vũ đã tự trải qua.

Mỗi trường học đều có chút truyền thuyết nho nhỏ, tuy rằng toàn bịa đặt, vừa nghe đã không thể tin được, hoàn toàn phản khoa học. Nhưng đôi khi đó vẫn là điểm tựa để người ta ký thác.

Trong học viện Đức Trị có một truyền thuyết về tình cảm thâm kín, chỉ cần có được chiếc cúc áo sơ mi của đối tượng mà mình thầm mến, nhất định phải là chiếc thứ ba tính từ cổ áo xuống, vì đó là vị trí gần trái tim nhất. Lấy cúc áo của người đó và của mình cùng ném vào trong cốc đựng nước suối, đặt dưới ánh trăng mười một ngày. Mối tình ấy sẽ thành thật.

Hồi đó là Trần Từ Huyền nói với cô. Sau đó Từ Phạm Vũ xì mũi coi thường, “Đúng là vớ vẩn, ai mà tin thì người đấy là đồ ngốc.”

Đúng, Từ Phạm Vũ chính là đồ ngốc.

Phía cuối mỗi phòng học là tủ chứa đồ, trên cửa tủ có gắn biển tên. Ngày hôm ấy, Từ Phạm Vũ nhân cơ hội dọn vệ sinh được ở lại cuối cùng, ánh nắng chiều đã tắt dần. Cô cầm một cái chổi, loay quanh ở ngoài lớp A.

Cô chợt nghĩ đến một việc, cầm cái chổi theo để làm gì?

Lắc đầu một cái, đặt cây chổi vào bên cạnh, lặng lẽ tiến vào lớp A không một bóng người.

Tìm thấy cửa tủ có ba chữ ‘Thẩm Hữu Bạch’ dễ như ăn cháo. Vì là mùa hè, nam sinh lại thích chơi bóng rổ nên thường sẽ để lại vài món đồ để thay trong tủ.

Cô hít sâu, mở ngăn tủ ra. Quả nhiên có một chiếc áo sơ mi trắng.

Từ Phầm Vũ lấy chiếc sơ mi với thái độ vô cùng cung kính, móc cái bấm móng tay trong túi ra, đếm đến chiếc cúc thứ ba, cẩn thận từng li từng tí gỡ nó xuống mà không làm hỏng vải áo.

Ánh sáng xuyên qua chiếc cúc tròn dẹt, vô cùng đẹp đẽ.

Giữa lúc cô đang thưởng thức cái cúc, ngoài hành lang vang lên tiếng nói chuyện của hai người.

Từ Phầm Vũ cả kinh, cầm chặt chiếc cúc, nhìn trái nhìn phải rồi vội vàng chạy tới núp ở bụi giăng.

Người đi vào phòng học là Chu Khi Sơn, theo sau là Thẩm Hữu Bạch.

Chu Khi Sơn đập bóng rổ ầm ầm lên mặt đất, giống như nhịp tim của Từ Phầm Vũ.

Cậu ta nghi ngờ chỉ vào ngăn tủ của Thẩm Hữu Bạch, “Cậu không đóng tủ à?”

Thẩm Hữu Bạch nhú mày một cái, đi tới kéo cửa tủ, ngay lập tức phát hiện ra chiếc áo sơ mi nằm sai chỗ.

Anh cầm chiếc áo lên, chỉ khâu cúc vẫn còn trên áo, nhưng một chiếc cúc lại bị mất.

Chu Khi Sơn đến gần, vừa nhìn liền vui vẻ, “Minh đã nói với cậu rồi, trường chúng ta có lời đồn, hình như là chỉ cần lấy được cúc áo sơ mi thì ước nguyện sẽ...”

Cậu ta còn chưa nói xong, Thẩm Hữu Bạch đẩy cửa tủ sầm một tiếng, ngay cả những ngăn tủ khác cũng rung lên.

Thẩm Hữu Bạch ném cái sơ mi gần như mới tinh vào thùng rác.

Chu Khi Sơn tỉnh táo lại, cầm bộ quần áo sạch sẽ từ ngăn tủ của mình ra, cố ý làm bầm, “Sao không có ai cắt cúc áo của mình nhì.”

Thẩm Hữu Bạch nén giận, “Cậu nhanh lên một chút có được không?”

Chu Khi Sơn nhanh nhẹn thay quần áo, sau đó bọn họ rời khỏi phòng học.

Người núp sau cái bàn trên bụi giăng từ từ đứng lên, đi tới chỗ thùng rác. Bên trong đó có đầy thứ vứt đi, nhưng chỉ riêng cái sơ mi trắng này, màu trắng tinh ấy làm cô khó chịu.

Cô cảm thấy mình vô cùng có lỗi với nó.

Sau đó, Từ Phầm Vũ cũng không làm tiếp theo lời đồn về truyền thuyết nữa, nếu làm thì cô thật sự quá ngốc rồi.

Đã biết là ngu ngốc thì vì sao còn muốn đi lấy cái cúc áo đó chứ?

Bởi vì Từ Phầm Vũ cho rằng, có thể ở bên Thẩm Hữu Bạch là chuyện có xác suất thấp hơn cả cái truyền thuyết vô căn cứ kia.

Không bị mang tiếng phá hoại của công nữa, Từ Phầm Vũ về nhà một cách thoải mái. Cô biết giáo viên sẽ không thể làm gì Thẩm Hữu Bạch, hình như nhà anh là cổ đông của trường.

Nói chung, có thể bảo vệ được tiền riêng của mình, tâm trạng cô rất sung sướng. Tạm biệt Ngụy Dịch Tuần ở ngã tư, cô rẽ vào tiệm bán hoa, đúng lúc thấy Trần Thu Nha ôm thùng hoa ra, bên trong thùng có một cành hoa hồng. Trần Thu Nha cười với Từ Phầm Vũ.

Từ Phầm Vũ rút cành hoa ra, “Sao lại còn dư một cành thế mẹ?”

Trần Thu Nha thả chiếc thùng xuống, dùng thủ ngữ nói, đúng đấy, thật đáng thương, con lấy đi. Từ Phầm Vũ chậm rãi xoay xoay cành hoa, nụ hồng hé nở quay một vòng trước mắt cô.

Sáng ngày hôm sau, trời còn không sáng hẳn, sương mù dày đặc trong không khí. Từ Phầm Vũ dùng báo bọc nhẹ cành hoa hồng rồi cho vào túi.

Cô không đợi Ngụy Dịch Tuần mà đến trường trước, sớm đến mức ở trạm tàu điện ngầm cũng có rất ít người.

Đến sớm như vậy là vì muốn len lút vào lớp A, đến bàn của Thẩm Hữu Bạch.

Tặng anh một bông hồng.

Vì muốn cảm ơn anh đã đứng ra thừa nhận chuyện cái ghế, cũng vì muốn xin lỗi đã từng cắt mất chiếc cúc áo của anh.

Quan trọng nhất, là muốn tặng hoa hồng cho anh.

Từ Phầm Vũ chạy nhanh về lớp K, kéo cửa ra. Đám quỷ lười lớp K không thể đến sớm hơn cô được. Cô quăng túi lên bàn, quay cái ghế về phía cửa sổ rồi ngồi xuống.

Chờ Thẩm Hữu Bạch xuất hiện.

Không biết đã đợi bao lâu, Từ Phầm Vũ buồn ngủ nằm gục lên bệ cửa sổ.

Sau đó, từng tên quỷ đi vào lớp bị hành động đi sớm của lớp trưởng làm giật mình.

Không ai có thể khiến cô chú ý, chỉ tới khi Thẩm Hữu Bạch đến lớp.

Anh mặc áo khoác bên ngoài áo đồng phục, đẹp trai đến mức cô tỉnh cả ngủ. Anh đi tới chỗ ngồi, kéo ghế ra, động tác nhét túi xách ngừng lại một chút.

Thẩm Hữu Bạch lấy từ trong ngăn bàn ra một cành hoa hồng, dường như còn mấy giọt sương sớm.

Anh cầm hoa, không chút lưỡng lự, xoay người đi tới thùng rác, nhẹ nhàng ném nó vào y như lúc ném chiếc áo sơ mi.

Đóa hoa đỏ bừng dường như rơi vào vực sâu đen tối.

Từ Phầm Vũ sùng sốt một lúc lâu, đột nhiên vui đầu lên cánh tay. Trần Từ Huyền ngậm ống hút sữa đi vào lớp, nói với cô, “Minh vừa gặp Ngụy Dịch Tuấn, cậu ấy còn hỏi là sao cậu không chờ cậu ấy.”

Từ Phầm Vũ rầu rĩ đáp lại, “Đừng nói chuyện với mình.”

“Cậu sao thế?”

“Thật là khổ sở.”

“Hả?”

Cô nhất định phải tự thôi miên mình, sự khổ sở lan tràn trong lòng này là do tiếc nuối đóa hồng kia. Nó xinh đẹp như vậy, không nên lưu lạc ở chỗ toàn rác rưởi.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ác mộng (1)

Edit: Mộc

Lúc anh tỉnh lại đã là một giờ chiều. Lòng bàn tay lạnh lẽo, đầu đau như búa bổ, ho khan không ngừng.

Thẩm Hữu Bạch ngồi yên bên mép giường, đốt một điếu thuốc. Tàn thuốc rơi nhẹ lên nền nhà.

Hút xong một điếu, anh lại nằm ngửa lên giường, thở hổn hển, lại ho sù sụ. Tiếng ho vang vọng khắp cả căn phòng trống vắng.

Điện thoại di động rung lên ở đầu giường, anh khó khăn ngồi dậy mở máy.

“Này, sao hôm nay cậu không tới trường?” Giọng Chu Khi Sơn trở nên vô cùng ồn ào, giống như có rất nhiều con ruồi lượn qua lượn lại trong đầu anh. Thẩm Hữu Bạch ấn huyệt thái dương, tạm thời không lên tiếng.

“Vậy buổi chiều nay bầu thành viên hội học sinh cậu cũng không đến à?”

Thẩm Hữu Bạch hít một hơi thật dài, trước khi cúp điện thoại chỉ nói, “Đi ngay đây.”

Anh thay đồng phục học sinh chỉnh tề, lấy thêm áo khoác, lúc ra khỏi cửa vẫn có chút mơ hồ.

Đóng cửa lại, cũng đóng kín luôn ngôi nhà rộng rãi kia.

Anh tiện đường đón một chiếc taxi, giọng khàn đặc nói tên học viện Đức Trị. Ai nghe phong phanh cũng biết trong đám học sinh mới có một người tên là

Thẩm Hữu Bạch, vừa nhập học đã trở thành tiêu điểm, vì nhà anh là cổ động của Đức Trị, mà vẻ ngoài lại đẹp trai.

Hắn tiện tay ngăn lại rồi một chiếc tắc xi, ách giọng nói báo ra rồi Đức Trị học viện tên.

Hiện giờ, năm thứ ba tốt nghiệp, hội học sinh tiến hành bầu cử, cơ bản là thay máu. Danh hiệu hội trưởng hội học sinh chắc chắn rơi vào người Thẩm Hữu Bạch.

Đây là quy tắc của trò chơi.

Đương nhiên, tiền đề là anh nhất định phải tham gia buổi bỏ phiếu.

Một tấm màn đen lớn như vậy, nếu cái vương miện phải đội cho không khí thì không còn gì để nói rồi.

Đứng trên bục diễn thuyết, anh bình tĩnh nói lại bài viết đã học thuộc. Lúc đi xuống, đầu đã đau kinh khủng.

Chu Khi Sơn chuẩn bị lên bục diễn thuyết, thấy anh có vẻ không ổn, “Cậu không sao chứ?”

Thẩm Hữu Bạch gờ tay ra hiệu cho cậu ta lên bục, vỗ vai một cái liền đi mất.

Anh đẩy cửa ra khỏi phòng họp, ánh sáng lúc hoàng hôn không chói mắt nhưng dường như vẫn đang thiêu đốt anh. Khó chịu vì đau đầu, chỉ muốn hít thở không khí, nhưng đôi chân lại mềm oặt tới mức không thể đỡ được cơ thể. Anh vịn vào tường, trước mắt như bị bịt kín bởi một màn sương mù, trời đất quay cuồng.

Đột nhiên có người đỡ anh dậy.

Mùi hoa.

Anh có thể ngửi thấy.

Không phải là mùi nước hoa, không thể phân biệt được là hoa gì, hình như có nhiều loài hoa lẫn vào nhau.

“Bạn bị ốm rồi.”

Cô khẳng định, môi Thẩm Hữu Bạch trắng bệch, thái dương toát mồ hôi.

“Để mình đưa bạn tới phòng y tế.”

Thẩm Hữu Bạch chợt nghĩ, giọng cô thật êm tai. Ngay cả khi nó vang vọng trong đầu anh như sóng điện lộn xộn, vẫn cảm thấy êm tai.

Đẩy cửa phòng cứu thương ra, chỉ có một bác sĩ nam đang đứng trước cửa sổ hút thuốc.

Anh ta sững sốt một lúc, nhìn Thẩm Hữu Bạch rồi hỏi cô, “Bạn ấy bị làm sao?”

Cô đáp lại, “Chắc là bị ốm phải không?”

Bác sĩ bức bối nói, “Vớ vẩn, tôi hỏi là bạn ấy bị bệnh gì.”

Cô tròn to hai mắt, lắc đầu, “Em không biết.”

Bác sĩ dập tắt điếu thuốc, “Đỡ bạn ấy nằm xuống đã.”

Cô đỡ Thẩm Hữu Bạch nằm lên giường bệnh trắng tinh. Bác sĩ đeo kính rồi đi tới, “Có bị dị ứng gì không?”

Cô lắc đầu nguầy nguậy, “Em không biết.”

“Sao cái gì em cũng không biết thế!”

Cô thật muốn khóc quá, “Em không biết bạn ấy, hôm nay em mới chuyển tới đây.”

Bác sĩ đẩy gọng kính, cười nói, “Áy, thật xin lỗi, tôi cứ tưởng em là bạn gái bạn ấy.”

Thẩm Hữu Bạch nghe được đến đây thì mê man ngủ mất. Sau khi tỉnh lại, trên trán anh đắp một chiếc khăn mặt lạnh.

Anh không mở mắt, cô cho rằng anh còn chưa tỉnh nên cúi người thì thầm bên tai anh.

“Mình phải đi tìm chủ nhiệm lớp để trình diện, bạn cứ nghỉ ngơi đi nhé.”

Lông chim.

Lông chim lướt nhẹ qua tai anh, tê dại.

Anh lập tức mở mắt ra, trong con ngươi phản chiếu rõ ràng gương mặt cô.

Cô ngẩn người, sau đó lập tức mỉm cười, “Bạn tỉnh rồi à. Bạn có biết bạn bị sốt không?”

“Ày, không kịp nữa rồi, mình phải đi đây.”

Còn chưa nói hết, cô đã vội vàng xoay người.

Sau đó, dường như cô đã bốc hơi khỏi thế gian.

Những ngày tiếp theo, bọn họ chưa từng chạm mặt ở trường. Cách tốt nhất để biết cô ở đâu, là đợi. Chỉ cần trực ở cổng trường là có thể thấy tất cả học sinh trong Đức Trị.

Giáo viên xếp lịch trực rất kinh ngạc, hội trưởng mới nhậm chức có vẻ rất có trách nhiệm. Thường thì dù là giáo viên hay học sinh, nếu phải đứng trực một buổi sáng trước cổng trường, tâm trạng đều không lấy gì làm tốt đẹp.

Gương mặt Thẩm Hữu Bạch không chút cảm xúc, quan sát những nữ sinh đi ngang qua, bọn họ nhìn anh rồi xì xào bán tán. Anh chán ngấy, rất muốn vứt quyển sổ này đi rồi tìm một chỗ để hút thuốc.

Cuối cùng cũng có thành quả, cô xuất hiện.

Cô khoác một chiếc áo lông màu trắng bên ngoài đồng phục, ống tay áo che đi nửa bàn tay, cô đứng ở ngoài cổng trường.

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, bởi vì cô không tiến vào, cứ quay đầu quan sát xung quanh như đang chờ người. Một giáo viên nữ cũng chú ý tới cô, gọi to, “Em kia, em đến muộn rồi, mau vào đây để ghi tên.”

Cô đi lên vài bước nhưng vẫn không vào trường, “Cô ơi, chờ một chút nữa em sẽ vào ạ.”

Giáo viên lập tức từ chối, “Cái gì mà chờ chút, không thể chờ!”

Thẩm Hữu Bạch giờ tay, nhìn đồng hồ, còn 3 phút nữa mới tới giờ vào học.

Anh nói, “Cô ơi, chuông còn chưa kêu.”

“Hả? Chưa kêu cũng ghi vào!”

“Có vào hay không hả, chắc là muốn trốn học rồi!”

Thẩm Hữu Bạch định mở miệng thì thoáng thấy một nam sinh chạy tới từ xa.

Anh im lặng, môi mím thành một đường thẳng.

Ngụy Dịch Tuần đến muộn, còn bắt cô phải đợi, nói cái gì mà bạn bè cùng tiến cùng lùi, thật ngu ngốc.

Cô vừa nhận bút từ Thẩm Hữu Bạch, vừa oán giận nam sinh bên cạnh. Thẩm Hữu Bạch nhịu mày, khi cô trả bút thì nói một tiếng cảm ơn.

Ánh mắt cô dừng lại trên người anh không tới một giây.

Quả nhiên, cô không nhớ rõ anh.

Thẩm Hữu Bạch không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn bóng lưng của cô xa dần. Đương nhiên, bên cạnh cô còn có cái tên chuông mắt kia.

Anh cúi đầu, trên giấy, cô ghi mấy chữ Từ Phẩm Vũ, đằng sau còn một chữ K và số 1.

Là lớp K, thảo nào lại không gặp được. Cô là người của thế giới còn lại.

Thẩm Hữu Bạch bắt đầu để ý đến cô.

Hầu như ngày nào cũng tới khi chuông vào học vang lên cô mới tới, lúc đen đuôi còn bị ghi tên vì đi muộn.

Khi cô cười, đôi mắt sáng ngời, khung xương khá nhỏ, ngồi xổm xuống thì co lại thành một nhúm như con mèo.

Nam sinh bên cạnh cô tên là Ngụy Dịch Tuần.

Bọn họ không cùng một lớp nhưng hàng ngày đều cùng đi cùng về. Quan hệ giữa họ là gì, cho dù không nói rõ thì chỉ cần không mù, không ngu là có thể

đoán được.

Mùa hè năm thứ hai, ve sầu kêu vang.

Cô đổi chỗ ngồi tới bên cửa sổ, tới ngày hôm ấy, lần đầu tiên Thẩm Hữu Bạch mơ thấy cô.

Khi tỉnh lại, tóc mai anh ướt đầm.

Anh buồn bực lấy điều khiển, cho nhiệt độ điều hòa thấp xuống thêm vài độ.

Ngày tiếp theo, buổi sáng là giờ thể dục, anh trốn vào một chỗ mát mẻ.

Bật lửa vừa tóe ra tia lửa thì một cái túi xách bay từ trên trời xuống, bịch một tiếng trước mặt anh, anh ngẩn người.

Vài chiếc lá cây cũng từ từ rơi xuống.

Anh ngẩng đầu lên theo bản năng, ánh nắng làm anh nheo mắt lại, có người đang leo tường, một cái chân nhỏ vuron vào.

Con gió thổi qua, cô cũng sửng sốt.

Sau đó, cô tỉnh táo lại, vội vàng nhảy xuống.

Cô cầm túi xách lên, vỗ vài cái, nhìn Thẩm Hữu Bạch một lúc lâu mới nói, “Chuyện vừa nãy, làm ơn coi như không nhìn thấy gì.”

Nói xong, cô lúng túng sửa sang lại đồng phục, kéo lại chiếc váy, kích động bỏ đi.

Thẩm Hữu Bạch nắm chặt cái bật lửa, lòng bàn tay đỏ mề hời.

Vừa nãy, anh nhìn thấy quần lót của cô rồi.

Màu trắng.

Anh lại châm một điếu thuốc nữa.

Ngay cả con một sách Tần Nhiên cũng phát hiện ra anh đang nghiện thuốc nặng hơn.

Thẩm Hữu Bạch kiêu ngạo như vậy, sao có thể theo đuổi thứ của người khác.

Anh lại mơ thấy cô lần nữa.

Cô ngồi trên người anh, chấp trùng lên xuống, hai gò má nhuộm đỏ như hoa hồng, tiếng rên quỵến rũ như dao, cắt đứt thần kinh của anh.

Anh mở mắt ra, nhìn thẳng vào bóng tối yên tĩnh, thờ dốt.

Khi cô cầm chặt cây bút, viết ra Từ Phẩm Vũ, ba chữ này là ác mộng của anh.

Anh cứ thế chìm vào giấc mơ, không thể tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ngũ giác (1)

Edit: Mộc

Chu Khải Đường bước vào phòng học, Từ Phẩm Vũ đã thay đổi tư thế, nằm nhoài người đầy chán chường trên bàn.

Cậu đi tới đã lên chân ghế của cô.

Từ Phẩm Vũ định chửi rửa một câu, là đứa nào không có mắt thế, không thấy lớp trưởng đang buồn phiền à.

Vừa ngẩng đầu lên thấy Chu Khải Đường, kiêu ngạo hung hăng lập tức bị đè xuống.

Cô tức giận nói, “Làm gì thế!”

Chu Khải Đường thấy vẻ mặt ảm ức của cô liền nở nụ cười, “Chủ nhiệm lớp tìm cậu đấy.”

“Không đi!”

Từ Phầm Vũ nói vậy nhưng vẫn đứng lên.

Ánh mắt Chu Khải Đường đi theo bóng lưng cô, “Không phải vừa nói là không đi à?”

Đúng là Từ Phầm Vũ không muốn đi, nhưng nghĩ kĩ thì nếu đi có thể thấy Thẩm Hữu Bạch, còn có thể vờ vịt đi ngang qua phòng học của anh. Nếu may mắn, Thẩm Hữu Bạch còn có thể nhìn cô hai giây.

Mười phút trước, hoa hồng bị vứt bỏ, vậy mà đảo mắt một cái đã không sao rồi, người này chỉ có thể là Từ Phầm Vũ.

Lâm Hoành gọi cô tới là để hỏi xem trong lễ đón học sinh mới, lớp họ sẽ làm gì.

Từ Phầm Vũ không hề khách sáo kéo một cái ghế tới ngồi cạnh anh ta, bắt đầu khoác lác.

Lớp bọn họ sẽ làm một buổi biểu diễn nho nhỏ, bởi vì hát, chơi đàn, gõ trống, loại nào lớp họ cũng có người biết.

Từ Phầm Vũ bốc phết tới mức pháo hoa tung tóe, Lâm Hoành nghe đến mơ hồ, “Dừng dừng dừng, tôi hiểu rồi, chẳng phải chỉ là hát mấy bài sao.”

Cô im lặng một chút rồi gật đầu, “Đúng thế.”

Tới khi Từ Phầm Vũ ra khỏi văn phòng, chuông vào lớp đã vang lên, mục đích đạt thành một nửa rồi. Cô vội vàng rẽ vào WC, xoay người trong gương kiểm tra lại đồng phục, sửa sang lại tóc.

Lúc cô tới cửa lớp A thì nghe được giọng của một giáo viên nam, “Có bạn nào muốn nói không?”

Anh ta đi chậm rãi giữa các dãy bàn, “Cứ nói những gì các em thích, ví dụ như lời thơ, câu nói trong phim ảnh, cái gì cũng được.”

Từ Phầm Vũ nấp vào một góc, nhìn lên bảng đen, trên đấy có viết mấy từ đơn tiếng Anh.

Các học sinh đứng lên đều nói tiếng Anh. Từ Phầm Vũ chỉ nghe thôi cũng choáng váng, đúng là cô vẫn nên chỉ giả vờ đi ngang qua là được rồi.

“Hội trường cũng nói đi.”

Thầy giáo nói, Từ Phầm Vũ vui mừng vì mình còn chưa đi mất.

Thẩm Hữu Bạch từ từ đứng lên, cái ghế ma sát lên sàn nhà tạo ra tiếng vang. Anh nói:

Love exists but with an absence of eternity.

Psychologically, lunacy, emptiness, panic, delusions that the moment will last forever.

I hide behind my back and postpone all answers.

I ‘m seized by desire.

Thầy giáo sững sốt một chút, sau đó mỉm cười nói, “Perfect, mời ngồi.”

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy kiểu biểu đạt trắng trợn mà lại vận vẹo tới nghĩa như thế này.

Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại, bấm nút dừng ghi âm.

Giọng nói của anh vẫn lạnh như băng, giống như cục đá trong miệng, trước khi tan hết còn ma sát với cổ họng, phát ra âm thanh.

Thật sự quá kích thích thính giác rồi.

Có điều Từ Phầm Vũ cảm thấy mình rất thông minh, ngay lập tức đã nghĩ ra là phải dùng điện thoại để ghi âm.

Cô cẩn thận cất điện thoại đi, sau đó kiểm tra lại tóc rồi đi về phía khu A.

Hồn vía cô đã bay đi đâu mất, cả ngày chỉ muốn biết ý nghĩa những câu Thẩm Hữu Bạch nói. Nên vào tiết cuối, chỉ còn mấy phút nữa là hết giờ, Từ Phầm Vũ gờ tay nói đau bụng.

Thật ra là cô đến thư viện.

Cô tìm từ điển tiếng Anh, ngồi xuống, đeo tai nghe vào. Cô nghe đi nghe lại các từ đơn, viết ra giấy, rồi lại đối chiếu với từ điển để dịch. Cuối cùng cũng xong.

Tình yêu xuất hiện rồi lại biến mất trong cuộc đời.

Lòng tôi thất thường, trống vắng, khủng hoảng, ảo tưởng rằng thời điểm này sẽ kéo dài mãi mãi.

Tôi trốn sau chính mình, trì hoãn tất cả những lời muốn nói.

Nhưng tôi đã bị dục vọng nắm giữ rồi.

Từ Phầm Vũ trùng mắt, tại sao mà dịch xong rồi lại càng khó hiểu vậy. Hay là tra từ điển không đúng?

Thẩm Hữu Bạch không ngờ sẽ thấy cô ở thư viện.

Cô đang nhìn giá sách, khom lưng xuống, đồ lót bị lộ ra bên dưới váy.

Anh đứng sau lưng Từ Phầm Vũ, ánh sáng chiếu vào từ ngoài cửa sổ làm áo sơ mi của cô trở nên trong suốt.

Nếu như cô lại cúi thêm một chút, không những nhìn thấy da dẻ sau lưng mà còn có thể thấy cả đường sống lưng.

Thẩm Hữu Bạch nhìn chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng: “Váy.”

Từ Phầm Vũ nghe thấy tiếng động thì lập tức đứng thẳng. Cô xoay người lại, thấy Thẩm Hữu Bạch, vốn dĩ phải ngây ngẩn một lúc nhưng đầu óc cô đã nhanh chóng lấp lại lời nói của anh.

Theo bản năng, tay cô nhét áo sơ mi vào trong váy, sau đó mới nhận ra rằng còn có một người đứng trước mặt mình.

Cô đường hoàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Hữu Bạch, ánh mắt anh vẫn ở lại eo cô, sau đó từ từ đi lên trên, mãi tới khi nhìn vào mắt cô.

Từ Phầm Vũ không tìm được từ nào để hình dung về ánh mắt anh, hơn nữa không hiểu sao cô lại nghĩ tới những gì anh nói.

I ‘m seized by desire. Ta đã bị dục vọng nắm giữ.

Dường như có bàn tay cầm khối băng sát lên eo của cô.

Từ Phầm Vũ luôn cảm thấy tư tưởng của mình rất trong sáng, nhưng sao mỗi khi thấy Thẩm Hữu Bạch thì cô đều liên tưởng lung tung như vậy.

Cô âm thầm hít một hơi, chuẩn bị trả lời, vậy mà anh lại bỏ đi.

Không thở ra được khiến Từ Phầm Vũ bị tức ngực.

Ngụy Dịch Tuần đứng ở cửa lớp K, thấy người đang đi tới thì ngạc nhiên, “Sao cậu lại đi từ phía đó ra?”

Tâm trạng Từ Phầm Vũ không tốt, trả lời yếu ớt, “Minh đi thư viện.”

Trần Từ Huyền vô cùng sợ hãi, hỏi: “Lẽ nào núi lửa sắp phun trào?”

Ngụy Dịch Tuần cau mày, tỏ vẻ thâm sâu, “Cũng có thể Godzilla được thả ra.”

Phản ứng của hai người này làm cô không còn gì để nói, “Thôi đi, chẳng qua mình chỉ đi thư viện thôi mà.”

Trần Từ Huyền lắc đầu, “Cậu có nói với mình hôm nay là tận thế thì cũng không chấn động bằng việc cậu đi thư viện.”

Từ Phầm Vũ chán không thèm lờm lờm nữa.

Theo thường lệ, cô tạm biệt Trần Từ Huyền ở chỗ tàu điện ngầm.

Cô nhìn vào khoảng không tối tăm đến xuất thần, Ngụy Dịch Tuần đang nói chuyện thì phát hiện ra người bên cạnh hoàn toàn không nghe cậu.

Cậu huych tay vào Từ Phầm Vũ, “Sao thế.”

Từ Phầm Vũ lập tức xoay người, nghiêm túc nhìn Ngụy Dịch Tuần. Sau mười mấy giây, cô vẫn bình tĩnh mím môi, một câu cũng không nói.

Ngụy Dịch Tuần bị cô nhìn chăm chú đến mức hoảng hốt, “Cậu làm sao thế?”

Từ Phầm Vũ giơ tay lên xem đồng hồ, đếm nhịp tim của chính mình. Tất cả đều bình thường. Cô nhìn Ngụy Dịch Tuần thì không có cảm xúc đặc biệt gì.

Từ Phầm Vũ cúi đầu, thờ dài một tiếng.

Gương mặt không có biểu cảm gì của Thẩm Hữu Bạch lại trở thành mị được với cô.

Ở gần một chút, cô đã nghĩ sẽ cởi cúc áo sơ mi của anh, muốn lưu lại dấu răng trên cổ họng anh, muốn ngón tay của anh trượt xuống dưới bụng cô.

Nghĩ... Không thể nghĩ thêm nữa.

Đâu chỉ là đáng sợ.

Thẩm Hữu Bạch ở trong phòng khách không bật đèn, gạt tàn trên sa lông đầy tàn thuốc lá. Anh hút thuốc rất sạch sẽ.

Sạch sẽ, giống như tấm lưng trắng nõn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngũ giác (2)

Edit: Mộc

Dây ruy băng rải rác trên đất cuốn lấy mắt cá chân của Từ Phầm Vũ. Cô lao đảo vài bước, sau đó không may ‘bùm’ một tiếng, đập vỡ một quả bóng bay.

Một bạn học đang thổi bóng bị giật mình, tuột tay làm quả bóng đỏ vèo một vòng trong phòng học.

Hai giờ chiều là bắt đầu lễ đón học sinh mới.

Từ Phầm Vũ bê một thùng nước suối lên tầng. Ở chỗ rẽ đột nhiên xuất hiện một cái đầu, tóc đen xõa ra che kín mặt, nhìn cô chăm chú. Cô lùi xuống một bậc thang, sững sốt ba giây, “Xin hỏi là hảo hán nơi nào?”

Trần Từ Huyền mặc đồ trắng, giơ hai cánh tay lên, từ từ lướt tới, “Tiểu nữ tử tên là Trình Từ, hôm nay tới đây vì muốn mạng của ngươi!”

Từ Phầm Vũ nghe vậy thì phối hợp gào lên, “Trước khi chết, ngươi có thể đồng ý một chuyện với ta không?”

“Nói nghe thử xem.”

“Bê thùng nước lên giúp mình đi, tay mình sắp đứt rồi.”

Trình Từ vén tóc lên, “Được rồi.”

Từ Phầm Vũ cười hi hi, dùng đầu gối kê cái thùng lên đưa cho Trần Từ Huyền.

Trình Từ ôm thùng nước có vẻ rất dễ dàng, nói, “Đợi lúc nữa tới lớp F chơi nhé.”

Cô ăn mặc thế này là vì lớp của Ngụy Dịch Tuần, lớp F sẽ tổ chức nhà ma. Trần Từ Huyền thích giả quỷ để dọa mọi người cho vui.

Năm nào cũng có lớp làm nhà ma, chẳng có gì mới mẻ cả. Chỉ ít thì Từ Phầm Vũ không lĩnh hội được vui thú ở đó.

Vì cô bị bệnh quáng gà.

Trong bóng tối, dù cô mở to mắt hay nhắm lại cũng chẳng khác gì nhau.

Nhưng Từ Phầm Vũ vẫn nhận lời cô ấy, “Được. Có điều mình phải qua hội trường nhỏ một lúc đã.”

Trong phòng học, ban nhạc vẫn đang tập luyện, gõ trống đến đỉnh tai nhức óc.

Trần Từ Huyền thả thùng nước xuống, hô to, “Hả? Cậu nói cái gì?”

Đức Trị có hai hội trường. Cái lớn là nơi tổ chức lễ nhập học cho học sinh mới. Cái nhỏ, nói nhỏ thì cũng không nhỏ, nó có hai tầng để ngồi, giống như sân khấu Broadway.

Quyền sử dụng hội trường phải xin từ học viện, lúc trước đám quý lớp K nảy ra ý tưởng kì lạ, đề nghị xin hội trường làm nơi biểu diễn. Từ Phẩm Vũ liền tạt một chậu nước lạnh, “Rửa mặt cho tỉnh ngủ đi.”

Thứ nhất, đơn xin sẽ không được thông qua, vì bọn họ là lớp K.

Thứ hai, không có thứ hai, đã không được thông qua rồi thì lấy đâu ra thứ hai.

Khi cô biết lớp A dễ dàng mượn được hội trường nhỏ thì lại cảm nhận được đả kích từ sự khác biệt về giai cấp một lần nữa.

Lần này, trong lễ đón học sinh mới, lớp A sẽ diễn kịch. Poster đã dán từ lâu rồi, vở kịch liên quan đến lịch sử cận đại của châu Âu.

Từ Phẩm Vũ đẩy cánh cửa khép hờ ra, còn chưa bắt đầu buổi diễn chính thức, trong hội trường đã ngồi không ít người. Sân khấu bị che kín bởi vải đỏ.

Cô vịn vào tường để đi xuống cầu thang, tìm một góc trống rồi ngồi xuống.

Vở kịch lần này không có Thẩm Hữu Bạch, vai chính không, vai phụ cũng không. Hình như anh phụ trách chỉ huy công việc chuẩn bị, lên sân khấu tổng cộng ba lần, chỉ để sắp xếp đồ, ngay một câu cũng không nói.

Kịch bản viết rất tốt, dùng những tình huống hài hước để truyền tải nội dung nặng nề.

Thật ra Từ Phẩm Vũ chỉ đánh giá bừa mà thôi. Bởi vì từ khi Thẩm Hữu Bạch xuất hiện đến khi anh rời đi, rồi tới khi vở kịch kết thúc, trong đầu cô chỉ có áo sơ mi, cà vạt, áo gi-lê, giày da của anh. Tốt nhất đừng đưa thêm cái top hat cho anh, nếu không cô sẽ không nhìn được mà kêu lên mất.

(chỗ này tác giả không ghi rõ là top hat nhưng tớ đoán rằng loại mũ mà tác giả nói đến là top hat, các bạn có thể gg để xem hình ảnh nhé)

Khi mọi người chào cảm ơn trên sân khấu cũng không có Thẩm Hữu Bạch.

Tiếng vỗ tay từ bốn phía làm Từ Phẩm Vũ nhớ ra còn phải tới nhà ma lớp F.

Đang định đi ra khỏi hội trường, cô quay đầu lại hai lần, khi chắc chắn rằng không thể thấy anh nữa thì mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hôm nay Từ Phẩm Vũ mới phát hiện ra, ngoại trừ Ngụy Dịch Tuần, lớp F vẫn có người quen của cô.

Phải nói là ấn tượng rất sâu sắc.

Người đó đang đi ra khỏi lớp bọn họ. Chính là cô ta—

Cô gái bày tỏ tình cảm với Thẩm Hữu Bạch không thành đã dùng chuyện hút thuốc lá để đe dọa anh, còn đến hội học sinh để phỏng vấn nữa.

Sau khi nội tâm Từ Phẩm Vũ tự thuật một đồng câu không có dấu chấm câu xong, cô ta đã đi rất xa rồi.

Ngụy Dịch Tuần nói đó là học sinh mới chuyển tới lớp cậu, tên là Thái Dao.

Cô hỏi, “Ăn ngon không?”

“Là họ Thái, không phải thức ăn.”

Ở nơi khác.

Chu Khi Sơn đang nghiên cứu không mệt mỏi phải làm sao để bày trò khiến Thẩm Hữu Bạch khó chịu. Gần đây cậu ta đã tìm ra đạo cụ, đó chính là Thái Dao bất khuất kiên cường.

Bọn họ đã đánh cược với nhau, Chu Khi Sơn sẽ tạo cơ hội, Thái Dao phải bắt được Thẩm Hữu Bạch.

Thời hạn là một tháng.

Đặt cược là, đêm đầu tiên của cô ta.

Thái Dao đứng trong nhà vệ sinh, vừa gọi điện vừa sửa sang lại tóc.

“Chỉ cần đưa Thẩm Hữu Bạch tới lớp tôi là được rồi.”

Dừng một lúc, cô ta lại nói tiếp, “Không được, cậu nhất định phải làm cậu ấy đi vào!”

Cúp điện thoại xong, Thái Dao lấy son môi ra, lại nghe thấy tiếng leng keng ngoài cửa.

Khi Từ Phẩm Vũ bối rối xoay người thì không cẩn thận đá vào bình cứu hỏa. Cô vừa đau vừa vội vàng nâng bình cứu hỏa lên, sau đó chạy về phía lớp F.

Trên đường đi, cô bị người của lớp K kéo lại, “Lớp trưởng, lớp trưởng tới quấy à?”

Từ Phạm Vũ hất tay cậu ta ra, “Cậu đi mà quấy!”

Lại có thêm người nữa tới cạnh, “Lớp trưởng, lẽ nào không biết hát à?”

Cậu ta cầm micro, lập tức thông báo, “Lớp trưởng cũng làm một bài đây!”

Kết quả là mọi người đều ồn ào, “Làm một bài! Làm một bài! Làm một bài!”

Làm cái chông của em gái các cậu ấy!

Từ Phạm Vũ vất vả lắm mới thoát khỏi đám quỷ kia.

Ở đầu này của hành lang, cô đã thấy Thẩm Hữu Bạch ở phía xa, anh vẫn mặc kiểu quần áo tràn ngập khí tức cấm dục.

Anh đang bị Chu Khi Sơn đẩy vào nhà ma lớp F.

Tuy cô không biết Thái Dao định làm gì, nhưng hành động của cô đã nhanh hơn đầu óc một bước.

Khi Từ Phạm Vũ tỉnh táo lại thì cô đã đứng bên trong cái nhà ma tối đen không thấy năm ngón tay này.

Tieu rồi, cô bị bệnh quáng gà.

Yên tĩnh.

Tối tăm.

Từ Phạm Vũ muốn lấy điện thoại di động từ trong túi ra nhưng lại cảm giác được có người tới gần.

Cô đưa tay ra, chạm được một người. Sau đó, cô vịn vào người kia, trượt trên cánh tay, cuối cùng chạm tới vai.

Khoảng cách gần đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của anh.

Khi thị giác biến mất, những giác quan khác sẽ trở nên vô cùng nhạy bén. Ví dụ như khứu giác.

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá. Chứng tỏ đây là một người hút thuốc.

Trong nháy mắt đưa ra kết luận này, Từ Phạm Vũ lập tức ôm lấy cổ anh.

Anh cứng đờ người, chưa kịp phản ứng lại thì Từ Phạm Vũ đã hôn lên môi anh.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả đôi môi anh.

Trúc trắc, nhẵn nhụi, mềm mại.

Anh chợt tỉnh táo lại.

Một tay giữ chặt gáy cô.

Từ Phạm Vũ hoảng sợ, nhưng không tránh thoát được, chỉ có thể quẩn quýt với cái lưỡi đầy tính cướp đoạt trong miệng mình.

Có mùi thuốc lá. Và cả mùi bạc hà.

Từ Phạm Vũ cố gắng đẩy anh ra.

Theo quán tính lùi về sau hai bước, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, giống như đầu óc đang trống rỗng.

Cô thở dốc, tiếng thở ấy vào tai anh càng thêm kích thích tình dục.

Anh tóm lấy cổ tay cô, kéo mạnh.

Từ Phạm Vũ kinh ngạc chỉ kịp hít một hơi thì miệng đã bị ngăn chặn.

Đầu lưỡi không phải của cô đang khuấy trong cổ họng, muốn cuốn đi tất cả dưỡng khí. Eo cô bị một cánh tay giữ chặt, không thể đi đâu được, chỉ có thể kề sát thân thể anh.

Cô cảm nhận được có chất lỏng chảy xuống từ khoeo môi ướt át.

Ai đó đang đi vào.

Từ Phầm Vũ giãy dụa, cuối cùng cũng thoát ra được.

Không kịp suy nghĩ gì nữa, cô vội vàng chạy về phía có âm thanh.

Vén tấm vải che ánh sáng lên, cô giờ tay che mắt cho khỏi chói.

Trần Từ Huyền thấy cô thì ngẩn người, “Ồ, mình còn vừa đi tìm cậu đấy, cậu tới đây lúc nào thế?”

“Bọn mình còn chưa vào mà, chẳng có gì trong đây cả, cậu đi dạo với không khí à.”

Cô ấy vừa nói xong, Từ Phầm Vũ đã chạy mất, “Áy, cậu đi đâu thế?”

Bóng dáng Từ Phầm Vũ vừa biến mất ở cầu thang. Trần Từ Huyền mang theo mấy cái dấu hỏi trên đầu, vừa xoay người lại đã thấy Thẩm Hữu Bạch đi ra khỏi nhà mà lớp F, còn Thái Dao thì đang chặn anh lại.

Ý nghĩ đầu tiên của Trần Từ Huyền là, những người này sao nóng vội thế chứ, người giả mà còn chưa vào mà bọn họ đã đi ra hết rồi.

Từ Phầm Vũ chạy một mạch lên sân thượng, ngồi bệt luôn xuống đất.

Trái tim như sắp nhảy ra khỏi ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngũ giác (3)

Edit: Mộc

Phía sau lưng Chu Khải Đường là ánh sáng mỏng manh, cậu nhìn cửa sân thượng mở ra. Thiếu nữ chạy tới, làn váy chập chờn, sau đó ngồi bệt xuống đất.

Cậu gãi cổ, đi lại gần, “Cậu tới đây làm gì thế?”

Từ Phầm Vũ vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu ta thì hơi sững sốt, “Thế cậu ở đây làm gì?”

Cậu trả lời, “Có người hẹn mình tới sân thượng.”

Từ Phầm Vũ hỏi tiếp, “Quyết đầu à?”

Chu Khải Đường nhét hai tay trong túi quần, nhún vai, “Ai biết được.”

Cô đưa tay về phía cậu, “Điu mình một chút, chân mình mềm nhũn rồi, không đứng lên nổi.”

Chu Khải Đường vừa cười vừa nắm lấy cánh tay cô, “Cậu làm chuyện gì xấu hả?”

“Đúng đấy, mình đã nói cái bí mật nhỏ của cậu ra rồi.”

Một lực rất mạnh kéo cô lên, chân cô thực sự đã tê rần, không thể đứng vững nổi, nhào vào người Chu Khải Đường, suýt nữa là kẻ sát lòng ngực cậu.

Từ Phầm Vũ lúng túng, vừa định xin lỗi thì cửa sân thượng bị đẩy ra. Cô và Chu Khải Đường cùng nhìn sang.

Là Lục Âm.

Cô ấy đứng ở đó, vẻ mặt có chút hoảng sợ, nghi ngờ, sau đó lập tức xoay người chạy xuống tầng. Chu Khải Đường có vẻ kinh ngạc, nhìn Từ Phầm Vũ, “Cậu... nói thật hay giả?”

Ý hỏi chuyện cô nói ra bí mật của cậu.

Từ Phầm Vũ chỉ tay lên trời, “Mình xin thề, tuyệt đối không nói ra.”

Cậu bình tĩnh gật đầu.

Từ Phầm Vũ ngạc nhiên, “Cậu còn không đuổi theo đi!”

Chu Khải Đường không hiểu gì, “Vì sao phải đuổi theo?”

Tư thế lúc nãy của bọn họ có lẽ đã làm Lục Âm hiểu lầm rồi. Từ Phầm Vũ sốt ruột nói, “Chắc là bạn ấy tới tìm cậu đấy!”

“Chưa chắc, có lẽ cũng bị người ta hẹn lên sân thượng để quyết đấu.”

Cô suy nghĩ một chút, thôi thì mọi người đều độc thân cũng được, đỡ ai bị kích thích vì bạn mình tình cảm ân ái.

Nhiệm vụ hỗ trợ tạm hoãn lại đã.

Từ Phầm Vũ ngồi xuống cùng cậu ta, hơi nghiêng đầu, “Minh có thể hỏi cậu một chuyện không?”

Chu Khải Đường chọn một tư thế thoải mái, “Ồi, lớp trưởng đại nhân có gì chỉ giáo vậy?”

Cô im lặng một chút, do dự hỏi, “Nếu có người hôn cậu, cậu có từ chối không?”

Chu Khải Đường hoảng sợ tránh xa một chút, “Cậu muốn hôn mình à?”

Từ Phầm Vũ đáp lại bằng gương mặt vô cảm.

Chu Khải Đường cười, trả lời một cách chắc chắn, “Sẽ không.”

“Vì sao?” Cô tỏ ra khó có thể tin được, “Không thích mà cũng không từ chối sao?”

Chu Khải Đường gật đầu, “Nam sinh đều là động vật có dục vọng, có nữ sinh chủ động sà vào lòng đương nhiên là tốt rồi.”

Từ Phầm Vũ kích động hỏi, “Thế sau đó thì sao?”

Chu Khải Đường ngoẹo đầu sang một bên, “Coi như chưa từng xảy ra.”

Vừa nghe xong lời này, tam quan của cô không chỉ đỏ nát, phải nói là trời long đất lở.

Thấy Từ Phầm Vũ vừa đứng lên sau đó gào lên rồi ngồi xồm xuống, Chu Khải Đường sợ hết hồn, “Cậu bị bệnh à?”

Cậu vừa dứt lời, bằng tốc độ sét đánh không kịp che tai, cô đứng vụt lên đá vào chân Chu Khải Đường. Cậu đau đón ôm chặt chân, “Mẹ kiếp, có bệnh thì đi uống thuốc đi!”

Đá cậu ta một cú xong, Từ Phầm Vũ chạy ra khỏi sân thượng. Chu Khải Đường nhìn cánh cửa bị gió thổi sập vào, cười khẽ.

Cô chạy nhanh xuống tầng, đúng lúc gặp phải Ngụy Dịch Tuần. Chuông tan học vừa vang lên không lâu là cậu đã tới tìm Từ Phầm Vũ. Nhưng Ngụy Dịch Tuần vừa mới mở miệng định nói thì cô đã tỏ ra ghét bỏ, “Trong vòng mười phút đừng nói chuyện với mình, nam sinh các cậu thật ghê tởm.”

Thế là những lời cậu định nói đến miệng lại biến thành, “Áy, mình làm gì để cậu tức giận à?”

Từ Phầm Vũ gào lên, “Đừng có nói chuyện với mình!”

Ngụy Dịch Tuần nắm cổ tay cô, kéo đi, “Trước hết cậu nói cho rõ ràng đã, cái gì mà lại thật ghê tởm?” Từ Phầm Vũ hất tay cậu ra, che tai mình, lầm bầm, “Tiền để gây dựng sự nghiệp chưa xong mà nửa đường đã bỏ mình, ngày hôm nay...”

Ngụy Dịch Tuần cười, “Đọc lịch sử cũng vô ích thôi, hôm nay cậu nhất định phải giải thích với mình.”

Đạo gần đây đám tình nhân nhỏ này đúng là to gan, coi quy định cấm yêu đương là đề trang trí, thật muốn đi báo cáo với giáo viên.

Chu Khi Sơn lạnh nhạt chế giễu, “Các bạn học à, liếc mắt đưa tình cũng đừng đứng giữa đường thế chứ.”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói làm Từ Phầm Vũ lập tức quay người lại. Vừa nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch, cô tròn tròn mắt không dám chớp, năng lực ngôn ngữ cũng hoàn toàn biến mất.

Anh dường như không nhìn thấy cô, đi vòng qua bọn họ để lên tầng.

Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện câu nói của Chu Khải Đường, coi như chưa từng xảy ra.

Ngụy Dịch Tuần bước xuống cầu thang, sau đó chột dứng lại quay đầu hỏi cô, “Không đi à?” Từ Phầm Vũ há miệng, ngay cả sức lực rít gào cũng đã

mất.

Cảm thấy giống như chỉ có cô tình nguyện làm anh gấp dịp thì chơi, anh không để trong lòng cũng là phải. Nhưng Từ Phàm Vũ lại nghĩ, sao anh có thể không trả cả tiền chứ.

Tuy rằng cái suy nghĩ này không thỏa đáng lắm, nhưng nó đã biểu đạt hoàn toàn tâm trạng cô vào lúc này.

Mình không muốn thích cậu nữa.

Từ Phàm Vũ bị kích động tới tận lúc về nhà. Cô bỏ túi sách xuống, mở ngăn kéo ra, lấy ra chiếc chìa khóa để mở một cái hộp.

Cô lấy chiếc cúc áo trong hộp, định ném nó vào thùng rác.

Cô nắm chặt cúc áo, gần như muốn gắn nó vào trong lòng bàn tay.

Cuối cùng lại buông tay ra.

Thôi bỏ đi, giảm thích anh đi một phần ba là được.

Hay là, chỉ một phần tư thôi.

Từ Phàm Vũ ảm ức, tức giận vứt cái cúc áo vào trong hộp.

Chiếc cúc trong suốt lần mấy vòng trên một đĩa nhạc. Đĩa nhạc ấy cũng là bảo bối của cô. Bức ảnh trên bìa đĩa đã khá cũ, là kỹ thuật chụp ảnh của mười mấy năm về trước. Nhưng người trên ảnh thì Từ Phàm Vũ vô cùng quen thuộc, đó là mẹ cô, Trần Thu Nha.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô rung lên, nhận được tin nhắn của mẹ: “Bé con, mau tới đây.”

Không kịp thay quần áo, Từ Phàm Vũ chỉ cởi áo khoác đồng phục, mặc một chiếc áo khoác khác rồi lấy chìa khóa ra ngoài.

Bóng tối đã buông xuống, bên trong cửa hàng hoa còn sáng ánh đèn, chỉ có bóng dáng cô đơn của Trần Thu Nha.

Từ Phàm Vũ đẩy cửa đi vào, chuông gió kêu leng keng.

Trần Thu Nha đặt một bó hoa tươi rất to xuống, đưa tay ra hiệu, nói hôm nay người đưa hoa bỏ sót một khách hàng, rất quan trọng, là kỷ niệm ngày cưới của người ta.

Từ Phàm Vũ ôm lấy bó hoa, “Được rồi, cho con địa chỉ.”

Phải đưa hoa gấp nên cô gọi một chiếc taxi, vì đi vội không mang nhiều tiền, lúc về đành phải đi tàu điện ngầm.

Nhưng không ngờ gió đêm chợt thổi qua ngọn cây, mưa tí tách rơi xuống.

Cô chạy qua những vũng nước, lấy tay che đầu, vội vàng chạy tới hiên của cửa hàng tiện lợi gần đó.

Nhân viên thu ngân trong cửa hàng cầm một bao thuốc lá, quét mã vạch ‘bíp’ một tiếng.

Thẩm Hữu Bạch cất ví tiền, xoay người, đôi mắt lập tức bắt được bóng dáng của một người, mọi thứ như dừng lại trong một khoảnh khắc.

Từ Phàm Vũ đứng dưới mái hiên, giơ tay vuốt nước trên mặt, tay áo khẽ run lên.

Nghe thấy tiếng cánh cửa tự động mở, cô vô thức nghiêng đầu nhìn lại. Một bên là con đường tối tăm, một bên là ánh đèn sáng chói.

Đôi mắt anh trở nên đặc biệt rõ ràng.

Từ Phàm Vũ sững sốt một chút, cứng người, quay đầu đi.

Thẩm Hữu Bạch không đi tiếp mà đứng bên cạnh cô, châm một điếu thuốc, khói thuốc từ từ bay ra, lại bị không khí ẩm ướt đánh tan.

Làn khói trắng xám che mất lông mày anh, không rõ anh nghĩ gì.

Cô mím môi, không biết nên nói gì, cúi đầu nhìn mũi giày ướt đẫm. Sau đó, chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Nước đọng không ngừng chảy vào cống thoát nước.

Chỗ váy ướt của cô sẫm màu lại, dính vào đùi.

Nước mưa trượt xuống dọc theo chân cô.

Thẩm Hữu Bạch không nhìn nữa, thuốc đã hút xong.

Anh nhét bao thuốc vào trong túi áo khoác, sau đó đặt cái ô vào tay cô.

“Nhà mình ở gần đây, cậu lấy ô mà về.”

Anh nói xong, kéo mũ áo khoác lên, giẫm lên mặt đất ướt nhẹp, đi mất.

Từ đầu tới cuối, không nhìn cô một lần.

Thật ra đây là dịu dàng hay là lạnh nhạt.

Từ Phạm Vũ choáng váng, tam quan đỏ nát cũng chẳng sao, với cô mà nói thì có gì khác nhau đâu.

Ánh mắt cô từ từ rơi xuống cái ô trong tay.

Tình cảm dành cho anh hình như lại dẹt lười rộng hơn.

Đã có sẵn nền móng rồi, chỉ cần một hành động tùy tiện của anh cũng khiến nó trở thành cái kén trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngũ giác (4)

Edit: Mộc

Trước cửa nhà Từ Phạm Vũ có ba cái cây, một cây là cây bạch quả, một cây khác là cây bạch quả, cái cây còn lại cũng là cây bạch quả.

Dự báo thời tiết nói sẽ có mấy ngày mưa liên tiếp, nhắc nhở mọi người ra ngoài cần mang theo ô và áo mưa.

Bên trong túi của cô có hai cái ô.

Vừa ra khỏi nhà được mấy bước thì nước mưa từ lá cây rơi xuống, dính vào xương quai xanh của cô, lạnh đến ghê người. Từ Phạm Vũ rụt cổ lại, lấy ô từ trong túi ra.

Lúc tới cổng trường, mưa nặng hạt dần, nện bùm bụp trên mặt ô.

Từ Phạm Vũ đứng trước cửa văn phòng, đột nhiên mũi ngứa ngáy, “Ắt xì...” một cái. Cô khịt khịt mũi rồi đẩy cửa vào phòng.

Lâm Hoành dặn cô chuẩn bị cho buổi kết thúc lễ đón học sinh mới, làm đại biểu cho học sinh ưu tú, lên phát biểu với các học sinh mới.

“Không cần hồi hộp đâu, chỉ là để em trao đổi kinh nghiệm học tập với các em ấy thôi, chia sẻ thêm vài hoạt động mà em thích ở học viện nữa.”

Từ Phạm Vũ hơi sững sốt, “Sao lại là em?”

Lâm Hoành đột nhiên vỗ lên cánh tay cô một cái, suýt nữa là đẩy cô ngã lăn ra đất, “Vinh dự lớn như thế mà sao lại không thích hả?”

Mặt Từ Phạm Vũ như đưa đám, “Tình nguyện ạ.”

Lâm Hoành liền cười, “Các thầy giáo khác cũng thấy em chạy theo tôi khoác lác cả ngày rất tốt nên cũng đề cử em đấy.”

Biểu diễn rock and roll đã át đi tiếng mưa rơi đánh lên bệ cửa sổ, từng cơn gió ẩm ướt thổi vào phòng học. Trời mưa cũng không thể làm giảm nhiệt tình của các bạn trẻ với đồ ăn ngon, các quầy bán đồ ăn vặt đều dựng lều để tránh mưa.

Từ Phạm Vũ uống nốt viên thuốc cuối cùng, miệng lúng búng nói với Trần Từ Huyền, “Minh đi một lúc.”

Có câu nói rất đúng, có vay có trả, sau này mượn tiếp sẽ không khó.

Bên ngoài vắng vẻ tiêu điều, cửa chỉ khép hờ. Bên trong là phòng nghỉ chuyên dụng của hội học sinh.

Từ Phạm Vũ đứng lại, hít sâu một hơi.

Cô gõ nhẹ hai tiếng, đẩy cửa đi vào, “Xin hỏi bạn Thẩm Hữu Bạch có ở đây không?”

Bây giờ trong phòng nghỉ có có ba cặp mắt, đồng thời nhìn về phía cô. Trong đó không có Thẩm Hữu Bạch.

Trần Mặc hỏi cô, “Bạn có chuyện gì à?”

Từ Phầm Vũ giơ tay lên, “Minh đến trả cái ô.”

Chu Khi Sơn nhìn cây dù màu chàm trên tay cô, chậm chậm nhắc lại từng chữ, “Trả cái ô.”

Cậu ta nghiền nát tan ba chữ này, sau đó nở nụ cười, “Cậu ấy mượn ô của bạn à?”

Thái độ có vẻ không tin tưởng, hơn nữa còn đánh giá với thâm ý khác.

Không chờ Từ Phầm Vũ trả lời, Chu Khi Sơn đã sải bước tới trước mặt cô, khoác vai cô, “Đi nào, chúng ta ra ngoài tâm sự, bọn họ cần nói chuyện riêng.”

Thấy Chu Khi Sơn đưa người đi mất, Tần Nhiên mờ mịt nhìn Trần Mặc, “Chúng ta có việc gì cần nói à?”

Trần Mặc dùng vẻ mặt càng ngờ ngẩn hơn, hai tay mở ra làm câu trả lời.

Ở hành lang

Chu Khi Sơn hỏi, “Bạn học ở lớp nào thế, tên là gì?”

Từ Phầm Vũ cúi người, lùi ra sau một chút, tránh khỏi cánh tay cậu ta.

“Minh học năm thứ ba, lớp K, tên Từ Phầm Vũ.”

Dừng một chút, cô bổ sung thêm, “Phầm là thưởng thức, Vũ là lông chim.”

Chu Khi Sơn bị chữ K hấp dẫn, nhưng vẫn cười đầy thiện ý, “Bạn và Hữu Bạch là bạn bè sao?”

Từ Phầm Vũ vừa định trả lời thì không nhận được hắt xì một cái.

Trong một giây, Chu Khi Sơn đột nhiên nhớ ra, “Ồ, bạn có phải là...”

Cậu ta quan sát Từ Phầm Vũ một cách tỉ mỉ, mắt càng tròn to hơn, “Cặp tình nhân chần chừ cầu thang ngày hôm qua!”

Từ Phầm Vũ ngẩn ra một chút, “Minh và Ngụy Dịch Tuần, à, là bạn nam kia, không phải một đôi, chỉ là bạn rất thân thôi.”

Chu Khi Sơn nhướn mày, “VẬY, Thẩm Hữu Bạch có biết không?”

Cô tỏ vẻ khó hiểu, “Cái gì?”

Thảo nào hôm qua Thẩm Hữu Bạch lại hút thuốc kinh khủng như vậy, phòng nghỉ bị hun khói dày đặc y như chốn tiền cảnh.

Cậu ta tỏ vẻ thật vi diệu, “Không có gì.”

Chu Khi Sơn cười, “Để mình trả ô cho cậu ấy hộ bạn nhé, còn có gì muốn mình chuyển lời không?”

Nói xong, cậu ta giơ tay ra muốn nhận đồ. Từ Phầm Vũ rút tay lại, lùi ra sau một bước, “Cảm ơn bạn. Nhưng mình nghĩ mình nên trả trực tiếp cho bạn ấy thì tốt hơn.”

Không hiểu tại sao cô luôn cảm thấy nụ cười của cậu ta không tốt chút nào.

Từ Phầm Vũ gạt đầu với cậu ta, sau đó lập tức xoay người rời đi, dường như chỉ muốn tránh còn không kịp. Khi bóng dáng cô biến mất, Chu Khi Sơn khẽ nói, “Chắc, thật không dễ lừa.”

Tới lúc chạng vạng, Từ Phầm Vũ đóng cửa phòng học, nhìn đồng hồ trên cổ tay, có lẽ giờ kịch của lớp A cũng kết thúc rồi.

“Minh còn chút việc, các cậu về trước đi.” Từ Phầm Vũ đứng tại chỗ, nói với mấy người ở phía trước.

Ngụy Dịch Tuần quay đầu lại liếc cô một cái, “Ừ, vậy cậu cẩn thận nhé, đừng về muộn quá.”

Vào giờ này đã không còn mấy học sinh ở lại trường nữa, chỉ còn tiếng bước chân của một mình cô trên cầu thang.

Ở tầng ba, Từ Phầm Vũ không hề phòng bị, đột nhiên có người kéo cô tới bên cạnh. Cô đứng không vững, vội vịn vào tường rồi mới nhìn xem là ai.

Chu Khi Son cười, “Lại gặp được bạn Từ Phầm Vũ rồi, có hứng thú tham gia trò chơi với bọn mình không?”

Từ Phầm Vũ ngẩn ra, “Trò gì?”

“Game đồ hộp.”

“Hả?”

Cậu ta giải thích rằng, game đồ hộp nghĩa là mọi người tự trốn vào trong một nơi kín mít, giống như trong một cái hộp.

Nếu có hai người cùng trốn vào trong một chỗ, vậy thì bộ họ tự động coi là một nhóm, cùng đi tìm chỗ trốn.

Mãi tới khi tất cả mọi người đều hòa làm một nhóm, người cuối cùng còn lại sẽ thua cuộc.

Chu Khi Son nói, “Đây là trò chơi truyền thống mà hội học sinh tổ chức hàng năm để đón học sinh mới.”

Từ Phầm Vũ tỏ vẻ nghi ngờ. Cậu ta liền nhú mào, “Mình lừa bạn làm gì chứ?”

Đúng lúc này có người xuất hiện ở hành lang. Chu Khi Son gọi to, “Này, Tản Nhiên!”

Từ Phầm Vũ quay đầu sang nhìn.

Tản Nhiên đáp lại, “Đừng gọi mình, mình còn đang tìm chỗ trốn đây.” Cậu ta nói xong thì vội vàng chạy xuống cầu thang.

Cô quay đầu lại, Chu Khi Son tỏ vẻ ‘bạn thấy đấy mình đâu có lừa bạn’. Từ Phầm Vũ nửa tin nửa ngờ, “Nhưng mình không phải người của hội học sinh.”

Chu Khi Son đẩy vai cô, đi về phía cuối hành lang, “Không phải hội học sinh thì càng thú vị chứ sao!”

Không cho cô cơ hội từ chối, cậu ta mở cửa một phòng, “Tới đây nào, bạn trốn vào trong này đi.”

Từ Phầm Vũ còn đang choáng váng, đứng trong căn phòng tối tăm. Chu Khi Son vội nhắc, “Trốn trong tủ treo quần áo ấy!”

Từ Phầm Vũ suy nghĩ một chút, nhìn quét một vòng trong phòng, mở cửa tủ quần áo. Bên trong khá rộng, chỉ treo mấy bộ đồ.

Chu Khi Son thấy cô tiến vào trong tủ áo thì từ từ đóng cửa lại. Cậu ta chạy đi, liếc mắt nhìn lên biển gắn trên cửa phòng.

Phòng thay đồ nam.

Bên trong căn phòng, toàn bộ ánh sáng đến từ phía sau rèm cửa mỏng manh, hai cánh cửa sổ đang đóng chặt.

Cô ở trong tủ quần áo, nhìn qua khe hở, thấy trên chiếc bàn dài bày rất nhiều đồ thủ công.

Từ Phầm Vũ nghĩ đây là trò chơi của hội học sinh, nếu có thể gặp được Thẩm Hữu Bạch thì sẽ trả ô cho anh.

Nếu ngay từ đầu đã gặp được anh thì càng tốt, ngoài trả đồ còn có thể ở cùng anh trong một không gian.

Tương tượng rất tốt đẹp, hiện thực càng mờ ảo.

Bốn phía im ắng chợt vang lên tiếng bước chân. Cửa phòng bị mở ra.

Cô nín thở.

Ngay sau đó, Từ Phầm Vũ che miệng lại, không dám chớp mắt.

Thật sự là Thẩm Hữu Bạch, anh vẫn còn mặc nguyên trang phục lúc diễn kịch.

Nhưng vấn đề chính ở đây là, anh đi tới tủ quần áo đối diện Từ Phầm Vũ, quay lưng về phía cô, bắt đầu cởi áo.

Tiếng cởi cà vạt vang lên. Mũi Từ Phầm Vũ chợt ngửa ngáy, cô nghĩ thậm chí là xong rồi. Sau đó, cô liền hất xì.

Thẩm Hữu Bạch dừng tay lại, xoay người về phía cô.

Cô nhắm chặt mắt lại, chấp nhận số phận, đẩy cánh cửa tủ quần áo ra. Phòng thay quần áo rất nhỏ, khoảng cách giữa Từ Phầm Vũ và anh cũng chỉ có hai bước chân mà thôi.

Thẩm Hữu Bạch vô cùng bình tĩnh nhìn cô, “Sao cậu lại ở đây?”

Cô vừa định giải thích thì chợt hiểu ra, mình đã bị gài bẫy. Trò chơi cái con khi.

Từ Phầm Vũ không trả lời được nhưng anh vẫn im lặng.

Trong bầu không khí yên tĩnh đến mức quái dị, ánh mắt cô không kiềm chế được, dừng lại ở cổ anh. Anh muốn thay quần áo nên đã cởi cúc áo tới bụng.

Thật ra thì vì sao cô lại đưa tay lên chạm vào chứ. Chắc cô đã bị quỷ ám rồi, đây là cách giải thích duy nhất.

Bởi vì trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ.

Từ Phầm Vũ muốn biết cảm giác sờ lên hầu kết đẹp thế kia.

Cô cảm thấy kinh ngạc vì hành động của chính mình, còn Thẩm Hữu Bạch lại đứng im không nhúc nhích.

Anh mím môi, cổ họng khẽ nhấp nhô.

Từ Phầm Vũ chợt tỉnh táo lại, vội vàng rút tay về.

Đáng tiếc không còn kịp nữa.

Thẩm Hữu Bạch nắm lấy cổ tay cô, áp cô lên cửa tủ, những ngăn tủ cũng rung lên.

Cô bối rối bám lên cánh tủ, trơ mắt nhìn anh dựa sát vào. Anh nâng cằm Từ Phầm Vũ, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Anh đỡ lấy gáy cô, tóc cô trượt qua những ngón tay anh.

Môi Thẩm Hữu Bạch hơi lạnh, giam cầm cố, mãnh liệt như thể muốn cắn đứt đầu lưỡi cô. Từ Phầm Vũ nức nở vài tiếng nhưng đều bị anh nuốt vào bụng.

Cô không có đường lui, không thể làm gì khác ngoài việc túm chặt áo Thẩm Hữu Bạch. Anh không ngừng cướp đoạt, nhưng tốc độ đã dần chậm lại, tấn công thông thả mà mạnh mẽ. Tay vẫn đè lên hông cô, áp chặt cô vào lồng mình.

Chân Từ Phầm Vũ như nhũn ra, đầu óc mờ mịt, mà không biết từ lúc nào, đầu gối của Thẩm Hữu Bạch đã dính vào giữa hai chân cô.

Anh buông đôi môi tươi mát kia, cô lập tức há miệng hít thở, giống như con cá sắp chết ngạt.

Đối diện với đôi mắt say mê của cô, Thẩm Hữu Bạch không có cách nào nhẫn nại thêm được nữa. Anh cúi đầu thấp hơn, sát lên gáy cô, ngửi được mùi hoa thoang thoảng.

“Cậu ta cho em cái gì, vì sao lại muốn ở cạnh cậu ta?”

Giọng nói của Thẩm Hữu Bạch ở rất gần, đầu óc cô, làm nhịp tim trở nên gấp gáp.

Cô không hiểu, “Cậu đang nói gì thế?”

Trên thực tế, sự nghi ngờ của cô còn chưa kịp kéo dài tới hai giây, tay Thẩm Hữu Bạch thò vào dưới váy cô, từ bóp đùi mịn màng, dần dần tiến lên trên.

Anh làm cô trở nên tê dại, cô kinh ngạc kêu lên, “Cậu làm gì thế?”

“Bất kể Ngụy Dịch Tuần cho em thứ gì, tôi cũng có thể cho em, còn nhiều hơn cậu ta.”

Từ Phầm Vũ sững sờ.

Quên đi lòng bàn tay nóng rực của anh dường như đang bao vây hạ thể của cô.

Thẩm Hữu Bạch ngẩng đầu, ánh mắt thâm sâu đến đáng sợ.

Ngay sau đó, bàn tay anh đã chạm lên quần lót cô, nhấn một cái lên trung tâm đóa hoa.

Từ Phầm Vũ thét chói tai, đẩy mạnh anh ra, vội vàng né tránh nên va phải chân bàn.

Chiếc bình trên bàn bị rung động đổ xuống, những hạt nhựa bên trong rơi ầm ầm xuống sàn, nảy đi lung tung.

Cô nhào tới cánh cửa, giữ lấy tay cầm, cố vặn ra, thậm chí dùng cả hai tay vặn mấy lần mà cũng không được.

Có ai đó...

Đã khóa cửa.

Phía ngoài cổng trường.

Tần Nhiên hẹn với Chu Khi Sơn tới nhà cậu ta chơi game. Sau khi lên xe, đóng cửa lại, Tần Nhiên tiện mồm hỏi, “Sao cậu lại lừa nữ sinh lúc này?”

Chu Khi Sơn tỏ ra oan uổng, “Không phải mình.” Cậu ta mỉm cười, “Là hội trưởng đại nhân ra lệnh cho mình làm thế.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ác mộng (2)

Edit: Mọc

Anh không thích bật đèn, cũng không thích nhà có nhiều đồ đạc. Vì thế mà nhà anh rất trống trải, trên tường treo tranh hiện đại, âm u đến đáng sợ.

Nhưng hôm nay không giống bình thường.

Thảm Hữu Bạch mở cửa, suýt chút nữa bị ánh đèn sáng rực làm mù mắt.

Người phụ nữ ngồi trên sofa, mặc một chiếc váy liền bằng nhung. Dưới ánh đèn, dây chuyền đá quý màu hồng của bà ta lóe sáng. Bàn tay đang lật báo đeo nhẫn kim cương.

Thảm Hữu Bạch chỉ muốn nhắc nhở bà ta ngay lập tức rằng, bọn cướp bây giờ không thích phiền phức đâu, nên có lẽ sẽ chặt luôn ngón tay bà để cướp đồ đấy.

Giản Nguyệt ngẩng đầu, đuôi mắt dài khẽ nhếch lên, “Vê rồi à, đã ăn cơm chưa?”

Thảm Hữu Bạch không quá lạnh nhạt nhưng vẫn có mấy phần hồ hững, gật đầu, “Rồi ạ.” Phòng khách quá sáng làm anh không thoải mái, cau mày lại, “Ba đâu mẹ?”

Giản Nguyệt lật tiếp tờ báo, cup mắt nói, “Ở sân thượng.”

Thảm Hữu Bạch còn chưa đi tới sân thượng thì bóng lưng rộng lớn kia đã xuất hiện trước mắt.

Nhận ra phía sau có người tới gần, Thảm Văn Tụng không quay đầu lại mà móc trong túi ra một chiếc hộp sắt.

Vừa đúng lúc Thảm Hữu Bạch đi tới, Thảm Văn Tụng đưa cho anh. Bên trong là những điều xì gà xếp ngay ngắn.

Thảm Văn Tụng nói, “Nếu đã không cai được thì cứ hút thứ cao cấp đi.”

Thảm Hữu Bạch nghiêng người, vớt cái hộp sắt lên bàn trên sân thượng, cầm bao thuốc lá bên cạnh ra, lấy bật lửa.

Anh dùng một tay chắn gió, một tay bật lửa, không được tron lăm, đánh mấy lần mới được.

Sau khi đốt thuốc, anh rít một hơi, phun khói ra, “Lúc nào thì đi?”

Sắc mặt Thảm Văn Tụng khó chịu, thái độ lạnh lùng, “Ba vừa về nhà mà con đã hỏi khi nào thì ba đi à? Con không thấy là con quá đáng sao? Thảm Hữu Bạch.”

Thảm Hữu Bạch bình tĩnh hỏi ngược lại, “Ba có coi nơi này là nhà không?” Anh khẽ run rẩy, “Cũng phải thôi, ba có rất nhiều nhà. Đây chỉ là căn hộ mà ba mua cho con mà thôi.”

Thảm Văn Tụng không trả lời, bầu không khí lạnh lẽo như thể đã hạ xuống độ âm

Thảm Hữu Bạch thoải mái xoay người về phía căn nhà, “Ba nhìn người phụ nữ trong phòng khách một chút...”

“Tôn trọng chút đi, dù gì đây cũng là mẹ con.”

Thảm Hữu Bạch đột nhiên cười ra tiếng, thuận theo đổi giọng, “Vậy ba nhìn mẹ con một chút đi.” Anh dừng lại, sau đó nói tiếp, “Một cái xác hoa lệ biết bao.”

“Ba nhìn con một chút đi.” Thẩm Hữu Bạch nở nụ cười, “Một đứa trẻ thật đáng thương.”

Đúng là Thẩm Văn Tụng thấy hồ thẹn với anh, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh, những chuyện kinh tởm đến buồn nôn kia sẽ xông lên đầu ông, ông chỉ nói, “Con cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do ba sao?”

Đêm ấy, Thẩm Văn Tụng đi luôn.

Không tới một tiếng, Giản Nguyên cũng chuẩn bị đi.

Trời đang mưa.

Thẩm Hữu Bạch che ô đi cùng bà một đoạn, đưa bà ta lên xe. Một mình anh trở về nhà. Gió thổi trong bóng tối, nháy mắt đã cuốn đi hết nhiệt độ cơ thể anh.

Anh lại lạnh lẽo như sông băng.

Anh đi vào một cửa hàng tiện lợi mở 24/24, mua một bao thuốc lá, một cái bật lửa. Xoay người ra bên ngoài thì thấy Từ Phàm Vũ.

Anh ngẩn người, miệng phun ra câu thô tục không thành tiếng, mẹ nó, thật xui xẻo.

Vì sao ư?

Vì nước mưa làm cô ướt nhẹp.

Sợi tóc dán lên gò má cô, giống như mồ hôi lúc làm tình cuồng nhiệt.

Ngày hôm nay, anh đã biết cảm giác hôn cô là thế nào, anh đã không còn thỏa mãn nữa.

Hiện giờ lại nhìn thấy cô như vậy, lẽ nào không phải là xui xẻo.

Đội mưa về nhà, anh tắt tất cả đèn trong nhà. Chỉ để lại chiếc đèn ở chỗ bức tranh treo tường.

Anh đứng trước một bức tranh, bên trên trống không. Vô cùng sạch sẽ, giống như Từ Phàm Vũ.

Nếu đây đúng là cô...

Anh lấy một chiếc kéo, đâm vào bức tranh, từ từ rách xuống. Tiếng vải bị cắt vang lên.

Đằng sau những chỗ bị thủng là màu đen.

Không giống cô rồi, không thấy thân thể nào phía sau tấm vải cả.

Anh cứ tưởng rằng sẽ giống như quần áo của cô.

Đột nhiên anh lại suy đoán, cuối cùng là hút thuốc thoải mái, hay làm làm tình với cô sẽ thoải mái.

Luôn có những buổi tối, anh muốn làm tình với cô đến điên lên.

Ngày thứ hai.

Buổi diễn kịch sắp xếp lúc buổi chiều, anh cũng đợi tới chiều đến trường.

Đạo gần đây hình như Chu Khi Sơn đã tìm ra cách khiến anh buồn bực. Thẩm Hữu Bạch biết vậy nhưng không hề tỏ thái độ nào. Không phải là do anh bình tĩnh, mà là anh không thấy có gì đáng kể.

Thẩm Hữu Bạch không thể nào tưởng tượng được dáng vẻ của cô gái nào đó nằm bên dưới anh để hầu hạ, thật buồn nôn.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Từ Phàm Vũ, cả người anh đều khô nóng.

Anh ngồi trên hòm đạo cụ, vội vàng đốt thuốc.

Làn khói lạnh lẽo có thể dập tắt ngọn lửa trong anh. Nhưng chỉ là tạm thời.

Những nhà văn thời cận đại châu Âu thường có những tưởng tượng xa vời, ví dụ như ánh lửa màu lục giống như hổ phách.

Thẩm Hữu Bạch lẳng lặng nghe tiếng động ngoài mà sân khấu, những giọng nói của nam nữ đang đọc lại lời thoại.

Trong đầu anh lặp đi lặp lại cảm xúc của ngày hôm qua.

Nói ra cũng phải cảm ơn Chu Khi Sơn.

Cảm ơn cậu ta đi cá cược với người khác.

Nếu phải hình dung về khung cảnh tối đen của ngày hôm ấy, anh cảm thấy giống như mình bị một con nhện nuốt vào bụng.

Mà sự xuất hiện của cô, chính là ánh lửa màu xanh.

Kì quái là, Thẩm Hữu Bạch đã quen với bóng tối, ánh mắt anh lập tức phác họa ra thân hình của cô, nhưng mắt cô vẫn chưa thấy gì.

Anh đến gần Từ Phàm Vũ, cô đưa tay chạm vào anh.

Chỉ rất nhẹ.

Không được. Không đủ.

Anh nghĩ vậy, liền áp sát vào cô.

Mãi tới khi bộ ngực mềm mại của cô sắp ép sát vào anh. Thẩm Hữu Bạch dừng lại, không tiến lên nữa, nếu tiếp tục, anh không biết mình sẽ làm gì.

Nhưng cô thì sao?

Cô lại hôn lên môi anh.

Điếc không sợ súng đi hôn anh.

Khi hôn cô, Thẩm Hữu Bạch lại suy nghĩ, nếu như biến cô thành tiêu bản, vậy thì mỗi buổi tối đều có thể chạm vào cô như thế này.

Lần đầu cô đẩy Thẩm Hữu Bạch ra, lý trí của anh vẫn không xuất hiện, đơn giản là vốn dĩ anh không hề có nó.

Lần thứ hai để cô chạy trốn, thấy cô đứng ở cầu thang với Ngụy Dịch Tuần, anh làm như không thấy.

Giống như từ trước tới nay anh không dám suy nghĩ xem cô và Ngụy Dịch Tuần đã từng làm tình chưa.

Trước nay đều không dám.

Anh sợ mình thật sự sẽ ra tay, đào rỗng hạ thể đã làm tình với kẻ khác của cô, sau đó biến cô thành tiêu bản.

Tới giờ Thẩm Hữu Bạch vẫn không rõ trên người cô có mùi hương của mấy loại hoa. Nhưng rõ rồi thì thế nào.

Có nhiều mùi hương hơn nữa thì cũng là hoa trong vườn nhà người khác, anh không có quyền lợi hỏi đến.

Nhưng đã nếm rồi, giờ muốn bắt anh nhả nài thì quá khó.

Mùi thuốc lá tản ra ở khoang miệng và xoang mũi, hơi lạnh tiến vào cổ họng.

Một lời kịch đột nhiên truyền vào trong tai anh—

‘Tâm dục không giảm, khó tránh được bị thương.’

Dường như chiếu sáng cho Thẩm Hữu Bạch.

Bên ngoài sân khấu là tiếng cầu xin, “Ôi Chúa ơi, cầu xin người hãy giết nàng đi. Như vậy con sẽ không ưu sầu và tức giận nữa, con sẽ ngủ mãi cùng nàng. Tối khi người khác tìm thấy chúng con, chỉ có thân thể đã mất đi linh hồn.”

À.

Cuối cùng Thẩm Hữu Bạch đã tỉnh ngộ.

Nếu không chiếm được, vậy thì hủy diệt cô đi.

P/S: Ban đầu đọc mấy chương tiếp tớ thấy tội nghiệp mẹ của Thẩm Hữu Bạch lắm, sau khi biết sự thật thì hết cmm thương luôn, chỉ thấy đúng là con điên. Bà điên đấy+ bố đẻ bà ấy+ bố đẻ của Thẩm Văn Tụng đã gây ra bi kịch cuộc đời cho Thẩm Văn Tụng, Thẩm Hữu Bạch, và người phụ nữ mà Thẩm Văn Tụng yêu. Nói người tốt luôn chịu thiệt là vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bị cảm (1)

Những hạt nhựa đủ màu sắc lẫn trên mặt đất, có một viên lẫn đến chân cô. Từ Phẩm Vũ vẫn nắm tay cầm cánh cửa, vài giây sau mới buông tay ra, quay người lại một cách cứng nhắc.

Ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ phía sau lưng anh nên không thể nhìn rõ biểu hiện trên mặt Thắm Hữu Bạch.

Anh chỉ nhìn Từ Phẩm Vũ, im lặng trong giây lát. Sau đó, Thắm Hữu Bạch thò tay vào túi quần, lấy một thứ gì đó ra, ném về phía cô.

Từ Phẩm Vũ nhìn món đồ lóe sáng kia bay thành một đường parabol tới trước mặt mình, theo bản năng, cô đưa tay ra đón.

Cô chớp mắt, là chìa khóa.

Mắt Từ Phẩm Vũ tròn to, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh.

Cô đứng đối diện ánh nắng, con người được chiếu sáng còn lấp lánh trong suốt hơn cả những hạt nhựa rơi dưới đất.

Cô lập tức mở cửa.

Thắm Hữu Bạch hơi hồi hận vì đã giao chìa khóa ra quá sớm.

Từ Phẩm Vũ hít hoảng cảm chìa khóa vào ổ, xoay vài cái, thấy cửa mở ra cô mới thở phào một hơi.

Cô bước ra ngoài một bước, sau đó chợt dừng lại.

Do dự đôi chút, cuối cùng cô xoay người lại hỏi anh, “Vì sao cậu lại khóa cửa?”

Thắm Hữu Bạch nhìn cô, “Vi muốn làm tình với em.”

Anh nói rất đơn giản. Nhất thời, Từ Phẩm Vũ sững sờ không lên tiếng.

Thắm Hữu Bạch nhún mày, “Không tin à?”

Về mặt cô vẫn dờ dẩn.

Anh liền cười, “Vậy em ở lại thêm một lúc đi.”

Dường như đến bây giờ cô mới hiểu rõ những lời trắng trợn của anh, trong lòng sợ hãi.

Từ Phẩm Vũ lập tức hoảng loạn lùi ra sau, suýt nữa thì tự vấp ngã. Cô chạy vội xuống cầu thang, lần vẩy dường như cũng hoảng hốt đi động.

Mãi tới khi chạy tới khu vực dạy học, cô mới nhớ ra một việc, tự vỗ lên đầu mình một cái.

Thắm Hữu Bạch không ngờ cô đã đi rồi mà còn quay lại.

Lúc này, anh đã thay áo phông trắng, cầm một chiếc áo khoác mỏng, đang định mặc vào.

Từ Phẩm Vũ khá lúng túng, “Mình để quên cái túi ở đây.”

Cô vừa nói vừa dấn người lên tường, từ từ xê dịch đến chỗ tủ quần áo, lấy cái túi xách ra.

Nhìn đáng vẻ cô thì chắc là sợ anh tới chết rồi.

Anh còn tưởng rằng cuối cùng cô cũng đồng ý bố thí một chút hơi thở sạch sẽ cho anh. Hóa ra vẫn là bi kịch.

Đôi môi Thắm Hữu Bạch từ từ cong lên, cười ra tiếng.

Từ Phẩm Vũ ôm túi xách, ngẩn người.

Cô quay đầu lại liếc vội anh một cái rồi chạy đi ngay. Tuy không nhìn kĩ, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy nụ cười của anh có chút cô đơn.

Cô đã từng nghĩ rằng, một ngày nào đó nhất định phải nói với Thẩm Hữu Bạch rằng ‘khi cậu cười thật sự rất đẹp’.

Nhưng ngày hôm nay có cơ hội rồi thì Từ Phàm Vũ lại chạy trốn chết.

Ga tàu điện ngầm đang vào giờ cao điểm, người đến người đi tấp nập.

Trên sân ga, đối mặt với cửa kính, Từ Phàm Vũ thất thần nhìn cái bóng màu đen của mình. Đoàn tàu nhanh chóng lao đi, giống như xuyên qua vực sâu hết lần này đến lần khác. Bên tai có rất nhiều âm thanh, tin tức, lời thoại trong phim ảnh, tiếng người nói chuyện điện thoại.

Sắc trời đã tối một nửa, nửa còn lại giống như sắp bị mực nhuộm đen.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cầu thang bằng thép, bảng hiệu đèn nê ông đỏ nhấp nháy viết mấy chữ ‘cửa hàng bán đồ người lớn’.

Từ Phàm Vũ hít sâu một hơi, bước lên cầu thang tạo thành tiếng vang leng keng.

Cô vén mảnh vải đen che cửa lên, đi vào trong. Bên trong khá tối tăm, chỉ có ánh đèn huỳnh quang màu lam.

Đủ loại roi da, vòng treo, dây thừng, nội y đính tán.

Sau quầy là một người đàn ông đang ngồi chơi game, không hề chú ý tới cô.

Từ Phàm Vũ đi tới một kệ đồ, tay cô sắp chạm tới hộp DVD có bề ngoài nóng bỏng thì bên cạnh vang lên giọng nói.

“Em gái nhỏ, có muốn anh giới thiệu cho không?”

Cô rút tay về, quay đầu sang. Là người đàn ông lúc nãy ở sau quầy, trên môi có gấn khuyên, trên mắt có hình xăm.

Từ Phàm Vũ có chút kinh ngạc, “Thứ này cũng có thể giới thiệu à?”

Người đàn ông cao giọng trả lời, “Đương nhiên là có!”

Sau đó anh ta cười híp mắt, “Lĩnh vực này cần nhiều kiến thức lắm đấy.”

Từ Phàm Vũ nửa hiểu nửa không, gật đầu, “Thật là lợi hại.”

Người đàn ông lấy hai hộp DVD, hỏi, “Em thích Âu Mỹ hay Nhật Hàn?” Tiếp theo, anh ta chỉ vào từng cái, “Hay là loại dùng đạo cụ, đóng vai hầu gái, bị trói, bị dạy dỗ...”

Từ Phàm Vũ chớp mắt vài cái, “Có loại nào dạy học không?”

Anh ta sừng sốt một chút, con ngươi đảo vài vòng, sáng lên, “Có đấy!”

Mở cánh cửa ra, mùi thơm của cơm và đồ ăn bay tới. Từ Phàm Vũ cảm thấy dường như mình đang công quả bom về nhà.

Rửa bát đĩa xong, cô lau khô tay. Trần Thu Nha ngồi ở sofa xem phim, cô liền chui về phòng mình, lạng lẽ khóa cửa, căng thẳng đến mức quên cả bật đèn.

Từ Phàm Vũ giống như kẻ trộm, lấy túi ra, bên trong là hộp DVD có bìa ngoài là một nữ sinh.

Cô nuốt nước bọt, lấy nó ra xem.

Phim này đúng là dạy học.

Nhưng không phải kiểu dạy học mà cô nói tới.

Thầy giáo đẩy nữ sinh ngã lên bàn học, cô gái chỉ có thể dùng cùi chỏ chống đỡ.

[...]

Chiếc bàn vang lên âm thanh ‘kéo kẹt’, sắc dục không nói nên lời. Tiếng vang ấy làm người ta như bị lửa thiêu trong ngực, không thể tĩnh tâm nổi.

Từ Phàm Vũ đang che mắt bằng hai tay, không nhịn được liếc nhìn lên qua khe hở ở ngón giữa. Trong phim, hai người kia đang điên cuồng đối các loại tư thế.

Cuối cùng, người đàn ông ôm chặt hông cô, gái, đè chặt về phía mình, run rẩy kêu lên một tiếng. Nữ sinh cũng hét to lên.

Khi Từ Phàm Vũ còn không hiểu chuyện gì xảy ra, người đàn ông đã buông nữ sinh ra.

[...]

Đột nhiên, ở cửa phòng học xuất hiện một người đàn ông khác. Không phải là định chơi 3P chứ?

Từ Phàm Vũ sợ hãi tìm điều khiển, tắt bỏ ti vi.

Cả đêm, cô lăn qua lộn lại không thể ngủ được.

Vì sâu.

Bởi vì Từ Phàm Vũ chưa thể cảm nhận được khát vọng về sinh lý, trong lòng cô không thích ứng được, thậm chí còn thấy sợ hãi. Cũng có thể là vì nam chính bộ phim này có bề ngoài thật sự rất xin lỗi khán giả.

Sáng sớm ngủ dậy, cô bị cảm.

Ngày hôm nay trời không mưa, nhiệt độ đã tăng trở lại. Lễ đón học sinh mới của học viện Đức Trí vẫn tiếp tục, nhưng cô không thấy được bóng dáng Thẩm Hữu Bạch.

Cô đi về trên con đường đã thuộc nằm lòng. Ngụy Dịch Tuần đẩy trán cô một cái, “Lông mày của cậu đã nhú lại cả ngày rồi, đang buồn rầu chuyện gì?”

Từ Phàm Vũ dừng bước, “Minh còn có việc, cậu về trước đi.”

Vừa dứt lời, cô không cho Ngụy Dịch Tuần có thời gian để hỏi, lập tức chạy đi mất.

Cậu thấy Từ Phàm Vũ quay đầu lại phát tay với mình, “Bye bye, ngày mai gặp!”

Cô không biết nhà Thẩm Hữu Bạch ở đâu, chỉ đi quanh khu vực cửa hàng tiện lợi từng gặp anh để thử vận may. Xung quanh đây thật yên tĩnh, những cây ngô đồng bao quanh như một cái nắp.

Ở phía xa, xuất hiện bóng dáng cô đơn của anh.

Từ Phàm Vũ vuốt lại tóc, vội vàng chạy tới.

Cô chạy theo tới cửa nhà anh thì mới gọi to, “Bạn Thẩm Hữu Bạch.”

Anh run lên, xoay người nhìn về phía cô.

Ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Hữu Bạch làm cô không dám nói to, chỉ thờ dốc vì vừa chạy bộ.

Từ Phàm Vũ ngại ngừng nói, “Minh tới... trà ô!”

Cô lấy cái ô trong túi ra. Thẩm Hữu Bạch nhìn một lúc, nhận lấy cái ô, định mở cửa vào nhà thì cô ngăn lại, “A, còn chuyện này...”

Từ Phàm Vũ do dự không biết nên nói thế nào, “Là, chuyện kia, ừm...”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch tối xuống, nhìn chăm chú vào cô một lúc lâu, “Đi vào rồi nói tiếp.”

Từ Phàm Vũ sững sờ vì bài trí bên trong nhà anh. Thẩm Hữu Bạch vừa đi vừa nói, “Đừng còi giày.”

Cô vừa cúi người xuống lại đứng thẳng lên.

Sao anh lại không bật đèn?

Từ Phàm Vũ từ từ đóng cửa lại, ánh sáng bên ngoài khe cửa ngày càng hẹp. Cô hơi hốt hoảng, dù sao bên trong cũng khá tối.

Thẩm Hữu Bạch nhớ tới chuyện mắt cô không nhìn được trong bóng tối, anh lập tức xoay người lại. Ánh mắt cô vốn không thấy gì, bỗng nhiên nhìn được hơi thở của anh, lập tức trợn to lên.

Từ Phàm Vũ kinh sợ tới mức vội vàng nhắm mắt lại.

Bụp một tiếng.

Anh bật đèn lên.

P/S: Đoạn Từ Phẩm Vũ xem đĩa, những phần [...] có nghĩa là tớ đã lược bỏ không edit nhé, vì tác giả miêu tả khá kĩ nội dung cái đĩa, mà các bạn chắc cũng đoán được là thế nào rồi. Đoạn H của nam nữ chính thì tớ còn cố làm được, chứ ba cái đoạn này thì chịu. Về đoạn này, tớ không nghĩ là tác giả cố tình viết nó để câu view, sau khi xem đĩa xong thì Từ Phẩm Vũ rất sợ, mô tả kĩ là để dẫn đến tâm lý sợ hãi của Từ Phẩm Vũ một cách hợp lý.

Về ông bán đĩa, móa, em Vũ hỏi mua đĩa dạy học, ý là về giáo dục giới tính hay chuyện phòng the thôi, chứ đâu hỏi mua phim xxx đâu. Vậy mà lão ta còn cố tình hiểu sai ý em ấy để bán cái đĩa phim kia, không có tí đạo đức nghề nghiệp nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bị cảm (2)

Bị ánh sáng đột kích, Từ Phẩm Vũ không thoải mái, nháy mắt vài cái.

Lúc này quá tối, không thể nhìn rõ bên trong nhà anh. Hình ảnh trước mắt hiện giờ làm cô sững sờ.

Phong cách bài trí trong nhà Thắm Hữu Bạch khiến cô không biết phải nói thế nào.

Nếu nhất định phải tìm một từ để hình dung, có lẽ là cảm giác lạnh lẽo.

Tường trắng, sô pha đen, sàn nhà gỗ nâu, trên khay trà bằng thủy tinh có một cái gạt tàn màu trắng, trong nhà không có đồ vật ném lung tung. Tất cả từ đều màu đen, ngay cả ti vi cũng có vẻ rất sắc nhọn.

Khi cô còn đang ngơ ngẩn, Thắm Hữu Bạch đã đi về phía phòng bếp, không quay đầu lại, hỏi, “Uống gì?”

Từ Phẩm Vũ tỉnh táo lại, đi tới sau lưng anh, “Không cần đâu, mình sẽ đi nhanh thôi.”

Thắm Hữu Bạch coi như không nghe thấy cô nói, lấy một cái cốc thủy tinh ra, đổ nước đá vào.

Từ Phẩm Vũ vừa dứt lời thì hắt xì một cái, anh lại xoay người đổ một nửa cốc nước lạnh đi, rót nước nóng vào trong cốc.

Cô cầm chiếc cốc anh đưa, lòng bàn tay ấm áp.

Từ Phẩm Vũ gạt đầu, “Cảm ơn.”

Đôi môi còn chưa rời khỏi mép cốc, cô đã hiếu kỳ hỏi, “Cô chú không có nhà sao?”

Thắm Hữu Bạch nhìn cô, “Không có.”

“À.” Không biết nên nói gì nữa, Từ Phẩm Vũ đành ngậm miệng cốc.

Im lặng một lúc, anh nói, “Tôi ở một mình.”

Từ Phẩm Vũ hơi kinh ngạc, nói thầm trong lòng, ‘Thật là lợi hại, nếu mình sống một mình thì nhất định sẽ làm cho căn nhà lộn xộn hết cả lên, hơn nữa chỉ biết ăn chứ không biết nấu...’

Cô nói chuyện bằng giọng mũi, tiếng nói mềm mại quanh quẩn bên tai. Thắm Hữu Bạch chống hai tay lên mặt bàn bóng loáng như gương, đầu ngón tay gõ vài cái.

Anh quay đầu đi, cắt ngang lời cô, “Thật ra thì em muốn nói gì?”

Từ Phẩm Vũ sững sốt một chút, sau đó mím môi, “Mình muốn hỏi cậu... ”

Cô bình tĩnh lại, giương mắt nhìn thẳng vào anh, “Những gì cậu nói hôm qua, là thật chứ?”

Thắm Hữu Bạch nhún mày, “Tôi đã nói gì.”

Cô mở to hai mắt, do dự đôi chút, mơ hồ nhắc lại, “Cậu... muốn với mình.”

Anh nhướn mày, “Hả?”

Từ Phầm Vũ luống cuống, người này đang cố ý mà!

Thật khó chịu, cô há miệng ra rồi lại không phát ra được âm thanh, cuối cùng vùi đầu vào cánh tay, “Không nói ra miệng được.”

Thẩm Hữu Bạch luôn nhìn chăm chú vào môi cô, khi đóng khi mở, hàm răng trắng tinh lúc ẩn lúc hiện.

Mãi tới khi cô gục đầu xuống, anh mới nắm lấy cổ tay cô, “Đi theo tôi.”

Từ Phầm Vũ không kịp phản ứng đã bị anh kéo tới hành lang sau phòng khách.

Trên bức tường trắng treo rất nhiều tranh.

Thẩm Hữu Bạch buông tay cô ra, mở đèn tường lên.

Đèn sáng.

Bức tranh trước mắt Từ Phầm Vũ có chút quái dị.

Anh hỏi, “Thấy nó giống cái gì?”

Giữa bức tranh có một vết thủng, xung quanh nó là vệt màu đen giống như...

Giống như... .

“Lông vũ.” Cô lơ đãng thốt lên.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Vốn dĩ trên này không vẽ bất kì thứ gì, giống như em vậy.”

Từ Phầm Vũ quay đầu lại nhìn anh, chỉ vào mình, “Em?”

Ánh mắt anh vẫn chăm chú vào bức tranh, tự lẩm bẩm, “Sau khi tôi chọc thủng nó thì mới bắt đầu vẽ.”

Dưới ánh đèn, đường nét gò má của Thẩm Hữu Bạch trở nên quạnh quẽ như vách đá, nhưng ánh mắt anh lại lộ rõ sự si mê trần trụi.

Im lặng trong giây lát, bỗng nhiên anh quay về phía Từ Phầm Vũ, hỏi cô, “Biết bây giờ tôi đang suy nghĩ chuyện gì không?”

Từ Phầm Vũ lắc đầu.

Mắt anh sâu thẳm, “Tôi nghĩ, ở dưới bức tranh này, làm tình với em.”

Cô nhất thời cứng đờ người, cảm giác có cái gì đó lan tràn trong lòng. Từ Phầm Vũ hoang mang nói, “Xin lỗi.”

Anh cười, “Làm em sợ rồi phải không?”

Lại là nụ cười cô đơn kia, cô cảm thấy suốt ruột, “Không phải!”

Từ Phầm Vũ giải thích, “Bởi vì hôm qua anh nói chuyện kia, em đã đi mua một đĩa phim.”

Cô dừng một chút, khó chịu nói, “Nội dung là mô tả... chuyện ấy.”

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, sau đó lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

“Em đã nghĩ sẽ quan sát thật kỹ, nhưng mà, cái đó của anh ta...”

Xem ra cô vô cùng bối rối, trong đầu chợt xuất hiện những hình ảnh kia, “Thật đáng sợ.”

Thẩm Hữu Bạch hỏi, “Thế nên?”

Từ Phầm Vũ hít một hơi, ngẩng đầu nhìn anh, “Thế nên, anh có thể chờ em thêm một thời gian nữa không?”

Cô nghiêm túc nói, “Em cần phải chuẩn bị tâm lý.”

Cô không biết mình đã nói sai cái gì, sắc mặt Thẩm Hữu Bạch sa sầm xuống. Anh lạnh lùng mở miệng, “Em và Ngụy Dịch Tuấn chưa từng ‘làm’ à?”

Từ Phầm Vũ kinh ngạc run người, vội vàng nói, “Cậu ấy là bạn tốt của em, chỉ là bạn bè thôi.”

Cô nói xong, ánh mắt Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, ánh mắt đó... Làm cho cô có cảm giác ‘nếu không chạy thì sẽ không kịp nữa.’

Anh nhìn cô chăm chú một lúc, “Tôi không tin.”

Từ Phạm Vũ oan ức nhún mày lại, “Là thật đấy.”

Cô vừa nghĩ vừa nói, “Nếu anh không tin thì em có thể gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy chứng minh.”

Từ Phạm Vũ nóng ruột chỉ muốn giải thích rõ ràng, không phát hiện ra ánh mắt anh nóng rực như thế nào.

Thẩm Hữu Bạch lên tiếng, “Không cần phiền phức như vậy, để anh xem một chút là biết thôi.”

Cô trừng mắt, “Xem cái gì?”

Anh kéo Từ Phạm Vũ đi tới cuối hành lang. Chỗ này có một giá vẽ, dưới nền nhà toàn những thoi màu vẽ. Thẩm Hữu Bạch để cô ngồi lên chiếc ghế cao.

Sau đó, Từ Phạm Vũ mở mắt nhìn anh quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Ngay cả khi tưởng tượng cô cũng không dám tưởng tượng đến hình ảnh này.

Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại thản nhiên nói với cô, “Mở hai chân ra.”

Từ Phạm Vũ kinh ngạc nửa giây, theo bản năng khép chặt chân lại.

Hai tay Thẩm Hữu Bạch đặt lên hai bên đầu gối cô, “Đừng sợ, Vũ Mao, mở chân ra.”

Đây là lần đầu tiên nghe anh gọi tên cô dịu dàng như vậy. Từ Phạm Vũ như bị thôi miên, bị sức mạnh ma quỷ trên tay anh ám ảnh.

Cô mở hai chân ra. Thẩm Hữu Bạch sờ lên một bên chân cô, từ từ tiến lên trên.

Đầu cô trống rỗng, chỉ có lồng ngực phập phồng của anh là rõ ràng trước mắt.

Bàn tay anh nhẹ nhàng bao phủ bắp đùi cô, giống như gắp phải một món đồ mình khao khát đã lâu, có được rồi lại không dám chạm vào.

Từ Phạm Vũ rụt chân lại, “...Buồn!”

Thẩm Hữu Bạch ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt đó, không hiểu sao cô lại cảm thấy, không chừng mình sẽ chết ở đây.

Cô mặc quần lót màu lam nhạt.

Bàn tay anh chạm lên chỗ riêng tư của cô qua lớp vải, cô hít sâu một hơi, bàn tay còn lại của anh đang giữ bắp đùi cô, không cho cô khép chân lại.

Đẩy ra đáy quần lót của cô, trong mắt anh, nơi đáy màu hồng phấn đầy nhục dục.

Anh mím môi lại, hơi thở gấp gáp.

Từ Phạm Vũ còn chưa đoán ra anh sẽ làm gì, đầu ngón tay lạnh lẽo đã tiến vào hạ thể của cô. Toàn thân cô như bị dòng điện chạy qua, cô sợ hãi kêu lên một tiếng, nắm lấy cổ tay Thẩm Hữu Bạch.

Anh dừng lại nhưng không cho tay ra ngoài, khẽ kẹp ở miệng huyết.

“Đừng lo, anh sẽ không làm hỏng nó.” Giọng anh hơi khàn.

Có thể thấy sự kiềm chế rõ ràng trong đôi mắt Thẩm Hữu Bạch, cô không ngăn cản anh nữa mà tự nắm chặt lên ghế tựa.

Ngón tay anh chậm rãi đi vào, lạnh lẽo dần trở nên ấm áp.

Từ Phạm Vũ nhắm mắt lại, cắn vào môi dưới, hạ thể truyền tới từng cơn bần rần, hai chân khó chịu siết trên mặt đất.

Ngón trở đã tiến vào một nửa, anh di chuyển trong phạm vi nhỏ, ngón tay nhanh chóng bị bao vây.

Còn muốn đi vào nơi sâu hơn nhưng hình như đã chạm phải một tầng ngăn cách mỏng manh.

Anh bỗng đứng đứng lên.

Sau khi rút ngón tay ra, dường như có chút khí lạnh thổi vào trong huyết, khiến Từ Phạm Vũ mở mắt ra.

Thẩm Hữu Bạch xoay người nhún vai cô xuống, lực tay hơi mạnh. Cô vẫn duy trì tư thế cũ, về mặt ngo ngắ.

Anh cắn mạnh lên khớp xương ngón trỏ, nôn nóng đi lại trong phòng khách tìm đồ, sau đó lấy một điều thuốc trong bao ra.

Tay anh khẽ run rẩy, bật lửa đánh mấy lần mới được.

Anh hít liên tục vài hơi, khí lạnh theo hơi thuốc xâm nhập vào phổi, lúc này anh mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Thật ra, cô có từng ‘làm’ với ai không không quan trọng, đối với Thẩm Hữu Bạch mà nói, chỉ cần từ bây giờ cô ở bên cạnh anh, những chuyện khác, không quá quan trọng.

Anh chỉ muốn tìm cơ để chạm vào nơi mềm mại nhất của cô mà thôi.

Anh tự hại mình thế thâm rồi.

Từ Phạm Vũ chỉnh lại váy, lo lắng đi tới phòng khách. Cô tới bên cạnh Thẩm Hữu Bạch.

Anh lập tức khom lưng, đi tắt điều thuốc vào gạt tàn. Sau đó, xoay người nắm chặt hai vai của cô.

Một nụ hôn rơi lên trán cô.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Anh chờ em.”

Đôi môi mềm mại rời đi, Từ Phạm Vũ ngẩng đầu nhìn anh.

Gương mặt ấy, vốn dĩ là cao ngạo ngông cuồng, một khi có vẻ say đắm, sẽ khiến người ta không thể quên được.

P/S: BẠN BẠCH BIẾN THÁI QUÁ THỂ

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bị cảm (3)

Edit: Mộc, Tranh

Có thể biết đạt suy nghĩ của một người, truyền đạt những tâm tư không thể dùng ngôn ngữ mô tả.

Những bức tranh trên tường hành lang không có vẽ xa hoa đòi trụ, màu sắc cũng thiên về màu lạnh. Từ Phạm Vũ chấp hai tay sau lưng, nghiêng đầu đánh giá một bức tranh trước mắt mình.

Biển. Bầu trời đêm tối như mực. Giữa sóng biển cuộn cuộn thấp thoáng một thân thuyền chìm đắm gần như không thấy tăm hơi.

Cô chỉ vào, hỏi, “Chỗ này có thuyền à?”

Anh gật đầu, “Ừ.”

Cô nhìn về phía cuối hành lang, giá vẽ và những tuýp màu rơi đầy đất, đột nhiên hiểu ra.

Từ Phạm Vũ hơi kinh ngạc, “Tất cả những bức tranh này đều do anh vẽ à?”

Thẩm Hữu Bạch bình tĩnh trả lời, “Phải.”

Tuy Từ Phạm Vũ không nghiên cứu nhiều về mỹ thuật, nhưng là lớp trưởng, thường cô vẫn vẽ vài cái áp phích. Cứ tưởng mình cũng có chút kỹ năng, bây giờ nhìn thấy tranh của Thẩm Hữu Bạch, tự tin bị đá kích chẳng còn gì.

Một bên là tranh vẽ đơn giản kiểu nhi đồng, một bên là tác phẩm theo phái ấn tượng.

Bọn họ không ở cùng một đường thẳng.

Có điều tranh anh vẽ thường lộ ra vẻ tiêu cực. Mưa bụi mờ mịt, hoa hải đường héo tàn, đá ngầm, nển tắt, khe núi.

Bởi vì tranh của anh có linh hồn nên mới khiến người ta cảm nhận được sự u sầu.

Từ Phầm Vũ hỏi anh, “Anh rất cô đơn sao?”

Thẩm Hữu Bạch quay đầu lại, im lặng nhìn cô một lúc. Sau đó, anh không phản bác, chỉ cười, “Nếu em thấy đau lòng thì hiện giờ đã có cách an ủi anh rồi đây.”

“Cách gì?”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người sang một bên, ánh mắt chân thành, chỉ tay về phía bức tranh lông vũ màu đen.

Từ Phầm Vũ sùng sốt một chút, sau đó nghĩ tới lời của anh, gò má nóng lên, quay đầu sang chỗ khác, “Muộn lắm rồi, em phải về nhà đây.”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Chờ một chút.”

Anh đi vào một căn phòng, lúc ra, trên tay có thêm một chiếc áo khoác màu đen. Anh khoác áo lên vai cô.

Từ Phầm Vũ choáng váng phối hợp với động tác của anh, giơ tay lên xỏ áo vào.

Cô cúi đầu nhìn Thẩm Hữu Bạch kéo khóa áo cho mình. Áo khoác thể thao nên cổ rất cao, đến tận cằm cô.

Nếu không phải anh nói “Đưa em về.” Thì chắc Từ Phầm Vũ mất cả buổi tối cũng không tỉnh táo lại được.

Ra bên ngoài, gió lạnh lướt qua.

Ánh đèn phía xa sắp xếp dọc theo con dốc. Thẩm Hữu Bạch đóng cửa lại, quay người sang thì thấy bộ quần áo rộng rãi của anh đang khoác trên người cô, gió thổi bay sợi tóc cô, đôi mắt sáng ngời nhìn anh.

Từ Phầm Vũ hỏi, “Có thể nắm tay không?”

Thẩm Hữu Bạch không trả lời, lập tức nắm lấy tay cô.

Ngón tay anh rất lạnh, lòng bàn tay mới hơi ấm một chút.

Từ Phầm Vũ xoay tay, đổi thành mười ngón đan vào nhau.

Cô còn đang tính toán xem đi tàu điện ngầm về nhà sẽ mất bao lâu thì Thẩm Hữu Bạch đã vẫy một chiếc taxi lại.

Cô đi vào dưới mái hiên, xoay người lại nói với Thẩm Hữu Bạch đứng cách mấy bước, “Em giặt sạch áo rồi sẽ trả lại anh.”

“Không cần, cứ để ở chỗ em.” Anh nói tiếp, “Mau vào đi.”

Trần Thu Nha đang chuẩn bị đun lại đồ ăn thì thấy Từ Phầm Vũ chạy vụt qua phòng khách, vèo cái đã mất tăm.

Bà sùng sốt một chút, không lâu sau, Từ Phầm Vũ đã xuất hiện trở lại. Có điều Trần Thu Nha cảm thấy hình như lúc này con gái không mặc bộ quần áo này.

Bà dùng thủ ngữ hỏi Từ Phầm Vũ, hôm nay sao về muộn thế?

Thiếu nữ chột dạ gãi đầu, “Thầy giáo tìm con có việc.”

Trần Thu Nha gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Rửa mặt xong, Từ Phầm Vũ ngồi ở trên giường, nhìn trừng trừng cửa tủ quần áo, trên đó treo chiếc áo khoác không phải của cô.

Đến giờ cô vẫn còn hoảng hốt.

Cô chậm rãi đi tới, ôm chặt chiếc áo. Lốp vải mát lạnh dán lên mặt, dường như còn mùi thuốc lá thoang thoảng. Cô nghĩ, đây nhất định là một giấc mơ, sau khi tỉnh lại, chiếc áo này sẽ biến mất, vẫn nên dành thời gian ôm nó thêm một lúc.

Từ Phầm Vũ nằm lên giường, tròn mắt nhìn trần nhà. Tiếng tích tắc của đồng hồ báo thức đặc biệt rõ ràng.

Cô đột nhiên ngồi dậy, mở đèn đầu giường, ánh sáng vàng ấm áp kéo dài tới tủ quần áo. Chiếc áo khoác màu đen vẫn treo ở đó.

Từ Phầm Vũ sùng sốt một giây, cầm điện thoại di động lên gọi cho Trần Từ Huyền.

Cô nói, “Minh và Thẩm Hữu Bạch suýt nữa thì làm chuyện đó rồi.”

Trần Từ Huyền đáp lại, “Cậu chưa tỉnh ngủ à?”

Xem đi, không phải chỉ một mình cô cho là mình nằm mơ.

Cả đêm khó ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Từ Phầm Vũ uống một cốc cà phê trước khi ra ngoài. Ngụy Dịch Tuấn vẫn đứng đợi cô trước cổng nhà như ngày thường, hai người sóng vai nhau bước đi.

Cô đột nhiên gọi, “Ngụy Dịch Tuấn.”

“Hử?”

Từ Phầm Vũ nghiêm túc, “Cậu thích mình không?”

Về mặt cậu biến thành kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó tỏ ra ghét bỏ hỏi lại, “Cậu chưa tỉnh ngủ à?”

Từ Phầm Vũ cau mày, “Sao cậu và Từ Huyền nói giống nhau thế.”

Ngụy Dịch Tuấn tiếp lời, “Là do cậu nói mơ đấy!”

Cô giải thích, “Không phải mình chỉ xác định một chút thôi sao.”

Ngụy Dịch Tuấn suy nghĩ, “Nói thế nào nhỉ, mình coi cậu là bạn, nhưng thân hơn bạn bình thường một chút.”

Cậu nói thêm, “Cậu nghĩ xem, chúng ta chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, nếu thích cậu thì mình đã bày tỏ từ 800 năm trước rồi.”

Từ Phầm Vũ tán thành gật đầu, “Vậy thì mình yên tâm rồi.”

Cậu bổ sung một câu, “Thật ra cũng không phải thân hơn bạn bình thường, chỉ là quen thuộc hơn thôi.”

Từ Phầm Vũ lạnh lùng, “Tuyệt giao đi.”

Ngụy Dịch Tuấn tròn to mắt.

Cô vội vàng uy hiếp, “Nếu cậu dám tỏ ra hài lòng thì mình thật sự sẽ tuyệt giao với cậu!”

Cách cổng trường không xa thì gặp Trần Từ Huyền. Cô ấy đã quên chuyện Từ Phầm Vũ nói mơ, vừa đi vừa cười với họ.

Trần Từ Huyền hỏi cô, “Này, không phải hôm nay cậu sẽ đọc diễn văn cho học sinh mới à, cậu chuẩn bị thế nào rồi.”

Từ Phầm Vũ hít mấy hơi, nhịp trống gỗ trong lớp như thể đang đếm nhịp thở của cô.

Trần Từ Huyền trả lời hộ cô, “Cậu đã quên rồi.”

Tình huống tới qua thì đương nhiên là Từ Phầm Vũ không có cách nào nhớ tới việc này. May mà bài diễn thuyết sẽ đọc lúc gần trưa.

Hiện giờ trong lớp đang tập biểu diễn, chắc chắn không thể viết lách gì được, cô liền đi tới phòng tự học.

Phòng tự học trống rỗng, không một bóng người.

Muốn cô ca tụng học viện Đức Trị tới tận mây xanh sao, quá đơn giản. Có điều bây giờ muốn cô chia sẻ kinh nghiệm học tập, tổng kết cảm nghĩ mấy năm học thì khó đây.

Không thể viết là bản thân không hề chú ý chuyện học hành, tất cả mối quan tâm đều tập trung vào hội trường hội học sinh được.

Thế nên thời gian ăn cơm của Từ Phầm cũng đành hi sinh ở đây.

Trần Từ Huyền cầm bánh bích qua đi về lớp học, gặm răng rắc.

Cô ấy nhìn thấy Thẩm Hữu Bạch, thật bình thường, đây là chỗ giao nhau giữa hai khu nhà, nhưng không hiểu sao anh lại đi về phía cô.

Thế này thì quá không bình thường rồi.

Trần Từ Huyền hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, trên tay còn nắm một chiếc bánh, sừng sốt.

Anh hỏi, “Từ Phầm Vũ đâu rồi?”

Trần Từ Huyền trả lời theo bản năng, “Bạn ấy ở phòng tự học.”

Thẩm Hữu Bạch đáp lại, “Cảm ơn.”

Trần Từ Huyền vừa nhìn anh rồi đi vừa nói, “Không... có gì.”

Thẩm Hữu Bạch đi rồi, cô còn chưa tỉnh táo lại, quay đầu sang đã thấy gương mặt của một nữ sinh khác, sợ đến ngất cả người.

Nữ sinh này còn hung tợn trừng mắt với cô.

Bị ánh mắt đáng sợ của Thái Dao làm nổi da gà. Cô hỏi, “Bạn có chuyện gì không?”

Thái Dao hỏi thẳng, “Bạn và Thẩm Hữu Bạch có quan hệ gì?”

Trần Từ Huyền nghĩ nửa giây, “Bạn học.”

Cô ta lại hỏi, “Bạn ấy nói gì với bạn?”

“Bạn ấy không tìm mình, bạn ấy tìm...”

Trần Từ Huyền nháy mắt mấy cái, tỉnh táo lại, “Bạn ấy tìm ai thì liên quan gì đến bạn chứ!”

Làm Thái Dao tức giận bỏ đi, đại não của Trần Từ Huyền bắt đầu hoạt động.

Vì sao Thẩm Hữu Bạch lại muốn tìm Vũ Mao, cô cũng không biết. Nhưng cô nhớ Từ Phàm Vũ đã từng nói câu kia, tranh thủ trở thành người mà Thẩm Hữu Bạch ghét nhất.

Trần Từ Huyền thầm kêu tiêu rồi, Từ Phàm Vũ sẽ không gặp rắc rối gì chứ?

Lúc trước nên ngăn cản cô, đừng đi treu chọc Thẩm Hữu Bạch. Đối đầu với ai cũng được, nhưng đối đầu với Thẩm Hữu Bạch thì cô có còn muốn tốt nghiệp thuận lợi nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bị cảm (4)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Mộc

Trở về lớp, đầu Trần Từ Huyền càng tưởng tượng ảm ảm như sóng nổi. Cô đứng ngồi không yên, lập tức đi tới phòng học tìm Từ Phàm Vũ.

Từ Phàm Vũ đang tập trung cao độ, không phát hiện có người đi vào phòng tự học.

Bóng râm đột nhiên xuất hiện trước bàn.

Cô mở to mắt, chiếc áo sơ mi màu trắng, nhìn từ thắt lưng lên trên. Thẩm Hữu Bạch chỉ mặc đồng phục học sinh, ngay cả cà vạt cũng không đeo.

Mấy hôm nay, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch khá lớn.

Từ Phàm Vũ đưa tờ giấy đang sửa lên, “Anh tới đúng lúc quá, xem hộ em xem đã được chưa?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn lướt qua nội dung trên giấy, nhìn cô, nói, “Em sẽ phát biểu à?” Cô gật đầu.

“Cũng được, nhưng cần sửa lại.”

Anh vừa dứt lời, Từ Phàm Vũ lập tức nịnh nọt dâng lên một cái bút.

Thẩm Hữu Bạch cầm cái bút trước, sau đó chợt im lặng, cái bút bị anh xoay trên tay một vòng rồi lại đặt lên bàn.

Cô không hiểu, “Sao thế?”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Anh không có nghĩa vụ sửa cái này giúp em.”

Cô ngăn người, mếu máo, “Nói đi, anh muốn trả thù lao thế nào?”

Từ Phầm Vũ đang ngồi, còn anh thì đứng. Từ trên cao nhìn xuống, anh thấy cổ áo của cô không cài hết cúc, lộ ra đồ lót bên trong.

Thẩm Hữu Bạch không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Từ Phầm Vũ vội vàng che ngực, lùi ra sau, “Ngoại trừ chuyện kia!”

Anh cúi đầu nở nụ cười, đi tới cạnh Từ Phầm Vũ, kéo ghế ra ngồi xuống, cầm bút lên.

Cô nhìn gương mặt nghiêng khi viết chữ của Thẩm Hữu Bạch, hơi thất thần.

Lông mi của anh không dài lắm, nhưng rất dày, đặc biệt ở đuôi mắt. Gò má gầy nhưng không thấy xương.

Từ Phầm Vũ chợt xuất hiện một ý tưởng, vỗ lên vai anh, “Này.”

Cô thu hút sự chú ý của anh, chỉ ra sau lưng, “Anh nhìn kia, bướm bướm!”

Thẩm Hữu Bạch quay đầu lại theo bản năng, không có gì cả, khi quay về thì Từ Phầm Vũ nhân cơ hội hôn anh một cái.

Hôn lên môi.

Chỉ đụng chạm nhẹ nhàng trong nháy mắt, cô cười một cái rồi ngồi xuống chỗ cũ.

Thẩm Hữu Bạch nhìn chăm chú vào môi cô một lúc, vẻ mặt không tốt lắm, quay đầu đi, tiếp tục viết.

Từ Phầm Vũ bị vẻ mặt của anh làm cho hơi hoảng sợ, cẩn thận hỏi, “Anh giận rồi sao?”

Vài giây sau, anh đáp lại, “Không.” Thẩm Hữu Bạch thờ dài một hơi, “Anh đang kiểm chế.”

Nhưng đúng lúc này lại không mang thuốc lá theo.

Từ Phầm Vũ sững sốt một chút, mông lung hiểu được ý anh. Cô hơi do dự, cuối cùng vẫn ghé sát vào tai Thẩm Hữu Bạch, nói khẽ, “Em sợ có người đi qua.”

Khi hơi thở của cô tràn vào tai anh, Thẩm Hữu Bạch không viết nữa.

Cô đề nghị, “Chúng ta vào WC đi dạo nhé?”

Thẩm Hữu Bạch buồn cười lặp lại, “Vào WC, đi dạo?”

Từ Phầm Vũ thành thật gật đầu.

Cửa phòng tự học bị kéo ra.

Trần Từ Huyền đứng ngoài cửa, vẻ mặt mờ mịt, cô đi tới chỗ bàn Từ Phầm Vũ từng ngồi. Túi sách vẫn vứt trên ghế, nhưng người thì không biết đã đi đâu.

Lúc này, Từ Phầm Vũ và Thẩm Hữu Bạch đang ở trong phòng vệ sinh riêng của nam.

Không gian rất nhỏ, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng nước nhỏ xuống từ bồn rửa tay.

Từ Phầm Vũ luống cuống nhìn anh, “Tiếp theo thì sao?”

Thẩm Hữu Bạch cười, “Làm sao anh biết được, là em bảo anh tới đây mà.”

Anh nói xong, thân thể chợt nghiêng một cái.

Từ Phầm Vũ đột nhiên ôm chặt hông của anh, gương mặt chôn trước ngực anh, giọng nói mơ hồ, “Em định hôn anh, nhưng em đang bị cảm, sợ lây cho anh.”

Một lúc sau, Thẩm Hữu Bạch kéo cánh tay cô vòng lên cổ mình, đi lên một bước, lưng cô liền dựa vào tường.

Anh cúi đầu vùi vào cổ cô, giọng khàn khàn, “Vậy thì làm chuyện khác.”

Từ Phạm Vũ chưa đáp lại, anh đã rút áo dắt trong váy của cô ra, tay luồn vào từ sau lưng.

Bàn tay nóng bỏng sờ soạng sống lưng, làm cho hơi thở của cô như ngừng lại, lòng bàn chân nhũn ra, ôm sát vào cổ anh.

Đầu ngón tay trượt dọc theo đường sống lưng cô, bàn tay kia thì cởi cúc áo cổ của cô.

Áo lót lộ ra, anh vùi đầu xuống, liếm từ cổ xuống ngực cô. Tim Từ Phạm Vũ dần tăng tốc, đúng lúc này anh lại rút tay ra.

Cô còn chưa kịp hiểu vì sao thì đã nghe được tiếng cởi khóa thắt lưng, đầu óc như thể bị đốt lửa.

Cô cúi đầu, ánh mắt vừa chạm vào hạ thân của anh thì lập tức kiễng chân ôm anh, gục đầu lên vai, không dám nhìn.

Có điều dựa vào bờ vai anh, nhìn xuống dưới là cặp mông rắn chắc, Từ Phạm Vũ quyết đoán nhắm mắt lại.

Thẩm Hữu Bạch chợt kéo váy cô lên.

Cô sợ hãi lùi ra sau một bước, vội vàng ngăn lại.

Thẩm Hữu Bạch không cử động, chỉ nói, “Em cởi quần lót đi, nếu không lúc nữa sẽ bị ướt.”

Từ Phạm Vũ lắc đầu rất mạnh, “Không được!”

Thẩm Hữu Bạch giữ lấy eo cô, kéo vào lòng mình, anh cảm thấy buồn cười, cắn lên vành tai cô.

Anh nói, “Anh sẽ không vào.”

Giọng cô hơi run, “Em sợ.”

Vậy cứ như thế đi.

Thẩm Hữu Bạch nhấc một chân cô lên, nâng thân thể cô, dục vọng nóng rực của anh áp sát dưới quần lót cô.

Chỉ ma sát nơi riêng tư nhất của cô, hơi thở anh trở nên nặng nề, ý chí như thể bị cắt đứt trong nháy mắt, không kiềm chế được cử động thân thể.

Từ Phạm Vũ thấp hơn anh rất nhiều, đành kiễng chân chống đỡ, đặt toàn bộ sức nặng lên người anh.

Kệ anh muốn làm gì thì làm.

Từ Phạm Vũ nhắm chặt hai mắt, trong óc đương nhiên hồi tưởng lại hình ảnh nhìn thoáng qua lúc nãy, hạ thân của anh có màu sắc gì.

Thứ đồ to lớn đó đang dán vào hạ thể của cô, tới tới lui lui, tốc độ nhanh chậm không theo quy luật, có lúc va sai chỗ, đỉnh mở ra âm thầm phía sau quần lót.

Từ Phạm Vũ nắm chặt cổ áo anh, hoảng loạn vì chấn động, cặp mắt xuống là có thể thấy xương vai của anh nổi rõ dưới lớp áo sơ mi.

Trong lúc thần kinh của cô đang rất mất cảm thì nghe được tiếng bước chân bên ngoài. Càng lúc càng gần.

Cô sợ tới mức kề miệng sát vào xương quai xanh của Thẩm Hữu Bạch, muốn ngăn những tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng.

Mũi bị nghẹt vì cảm cúm, chờ tới khi người bên ngoài đi mất thì cô suýt đã nhịn thờ tới chết.

Không giao hòa thật sự, Thẩm Hữu Bạch ngửi mùi hương của cô, ma sát dưới thân thể cô, đây đích thực là đang giày vò anh.

Nhưng anh cuồng nhiệt đến mức cam nguyện bị dẫn dắt.

Từ Phạm Vũ không biết khoái cảm là cái gì, chỉ cảm thấy từng cơn tê dại xuất hiện trong lòng, khi thì sáng khoái, khi thì ngửa ngáy.

Cô nhận ra bắt đầu có chất lỏng chảy ra từ hoa huyết, tới chỗ dục vọng của anh đang ma sát hoa đế.

Trong một giây, một luồng nhiệt ở nơi riêng tư của cô chợt phun ra ngoài. Từ Phạm Vũ đẩy vai anh, gót chân mềm nhũn rơi xuống đất, đầu óc trống rỗng, “Em... vừa đi tiểu à?”

Thẩm Hữu Bạch sững sốt một chút, lắc đầu, “Không phải.” Anh khẳng định, “Là em vừa cao trào.”

Nói xong, anh nhanh chóng vén váy cô lên, bàn tay tiến vào trong quần lót Từ Phạm Vũ, hai ngón tay quay một vòng ở miệng huyết, mang ra thứ chất

lông trong suốt.

Cho cô xem

Nhưng anh lại nhìn chăm chăm lòng bàn tay mình, cổ họng khẽ động.

Từ Phạm Vũ hoảng loạn, đầu lười như thể dính vào nhau, “Sao... Bây giờ làm sao nữa.”

Giọng Thẩm Hữu Bạch vẫn khàn khàn, “Trước tiên lấy giấy lau đi, ra ngoài chờ anh.”

Cô xấu hổ lấy mấy tờ giấy ra lau sạch, sau đó ném vào thùng rác, còn lót thêm mấy lớp giấy dưới đáy quần.

Xử lý xong, Từ Phạm Vũ xoay người lại hỏi anh, “Vậy còn anh?”

Thẩm Hữu Bạch dựa vào tường, giờ tay lên.

Ý tứ là dùng tay.

Từ Phạm Vũ vẫn không dám nhìn hạ thân của anh, do dự đứng tại chỗ. Anh nghiêng đầu, cười với cô, “Em định ở lại quan sát sao?”

Không ngờ cô thật sự nói, “Em giúp anh nhé.”

Đứng đối mặt với anh, mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của mình, nắm chặt vật to lớn của anh.

Cô nhất thời cứng đờ, không nhúc nhích.

Thẩm Hữu Bạch nhắc nhở, “Nắm chặt một chút.”

Cô hoàn hồn, hoang mang, tay nắm thật chặt. Anh khó chịu hừ một tiếng, nhú lông mày, “... Quá chặt rồi.”

Từ Phạm Vũ lập tức buông lỏng ra.

Cô không biết phương pháp vuốt ve nhưng cũng đã khiến Thẩm Hữu Bạch trầm luân trong dục vọng. Chỉ cần bàn tay là của Từ Phạm Vũ, như thế cũng đủ kích thích anh rồi.

Cô liên tục nhìn chăm chăm vào phân thân của anh, cảm xúc sợ hãi dần biến mất.

Cô vừa ngẩng đầu lên, muốn nói với anh rằng hình như cô không sợ vật này nữa.

Thẩm Hữu Bạch vô ý liếm môi dưới, nghiêng chặt răng.

Quả nhiên, từ yêu nghiệt dùng với anh đúng là không sai.

Từ Phạm Vũ như bị đầu độc, hỏi, “Như vậy có thoải mái không?”

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên trừng mắt với cô, một tay giữ lấy gáy cô, tiến người về trước, hôn lên môi cô.

Bàn tay còn lại phủ lên tay cô, dẫn dắt cô vuốt ve mình.

Bên trên môi lưỡi thâm nhập quán quýt, trao đổi nước bọt của nhau. Bên dưới vuốt ve dục vọng càng nhanh, móng tay cô vô tình cào nhẹ lên. Khoái cảm chùng chát làm anh gần như điên cuồng.

Mãi tới khi Từ Phạm Vũ nghẹn ngào lên tiếng, Thẩm Hữu Bạch mới buông cô ra, anh nhanh chóng rút mấy tờ giấy, lau thứ chất lỏng nóng rực vừa phun ra.

Từ Phạm Vũ đứng bên cạnh, há miệng thở dốc, ánh mắt có chút mê ly, sắc mặt đỏ ửng vì thiếu ô xi.

Anh quay mặt qua chỗ khác, không nhìn cô.

Nếu không dập tắt, ngọn lửa sẽ lại bùng cháy.

P/S: Vàng, cảnh H đầu tiên đã xuất hiện, như tờ đã cảnh báo, truyện không phù hợp cho bạn đọc dưới 18 tuổi. Trong đầu bạn Bạch toàn là chuyện ấy thôi, vậy nên đừng ai trông đợi mỗi tình trong sáng để lại dư âm khó phai của thời niên thiếu tươi đẹp. Cái thời niên thiếu của bạn Bạch và bạn Vũ chỉ

toàn là kết thúc trên giường thôi. Nếu có bạn nào chưa đủ tuổi mà đã đọc truyện này thì vui lòng đừng áp dụng vào thực tế, kéo người ta lại bảo lỗi tại ngôn tình nên giới trẻ mới abcxzyz... Vì Thẩm Hữu Bạch đẹp trai đến siêu thực và chỉ là nhân vật trong truyện nên dù bạn ấy làm gì, thần kinh như nào cũng được tha thứ hết, chứ ngoài đời mà gặp thẳng nào nó yêu điên cuồng với đầu chi toàn xxx thì nhớ đi khỏi đất nước ngay nha. Vì thể loại đó dễ

là một thằng giết người biến thái lắm

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ác mộng (3)

Edit: Mộc

Sau khi cô chạy khỏi phòng thay đồ, Thảm Hữu Bạch đảo mắt qua những hạt nhựa lán trên nền đất.

Anh quay người đi, tiếp tục thay quần áo.

Một lúc sau, một đột nhiên quay lại.

Từ Phảm Vũ cổ tỏ ra bình tĩnh, “Mình để quên cái túi.”

Nhưng hành động nép sát vào tường để di chuyển của cô vẫn vạch trần tất cả. Trong mắt cô lóe lên sự sợ hãi.

Nhìn cô ôm túi sách chạy trốn, Thảm Hữu Bạch nở nụ cười. Anh cảm thấy rất đáng yêu, chỉ hận không thể bóp chết cô.

Về đến nhà.

Thảm Hữu Bạch gỡ bức tranh bị anh chọc thủng xuống. Anh ngồi trước giá vẽ, lấy thuốc lá, châm lửa.

Nicotin xoa dịu thần kinh, anh nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu lên.

Đầu ngón tay anh đang hồi tưởng lại cảm giác khi tiến về nơi riêng tư của cô.

Anh cầm chiếc bút dính nước và thuốc màu lên, quét lên bức tranh.

Sau khi hoàn thành, anh treo nó về chỗ cũ.

Anh lặng lẽ nhìn chăm chú, điều thuốc bị lãng quên ở ngón tay, ánh lửa lập lòe không tiếng động.

Sau khi rời khỏi hành lang, theo thói quen, anh sờ lên tường để bật đèn. Tắt, rồi lại bật.

Anh quay đầu lại liếc nhìn bức tranh lông vũ kia.

Dường như cô đang ở một nơi tối tăm không thể thấy rõ.

Ánh đèn này, vẫn nên để lại cho nó đi.

Rạng sáng Thảm Hữu Bạch mới ngủ. Lại là một giấc mơ ma mị.

Cô đứng ở hành lang, thương thức bức tranh kia.

Anh đi tới bên cô.

Cô xoay người lại, giờ nắm tay về phía anh.

Cổ tay xoay nhẹ, lòng bàn tay mở ra, là một con dao.

Mỏng và sắc bén.

Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện trong giấc mơ của anh mà không lập tức rên rỉ. Cô nói với anh bằng thứ âm thanh khiến anh nghiện ngập.

Cô nói, anh rạch một nhát lên người mình, em sẽ coi một thứ.

Anh hỏi, cắt trên cổ sao?

Cô cười, vậy thì làm đi.

Nụ cười ấy giống như hoa hồng ngâm trong vang đỏ, không thể phân rõ màu sắc.

Anh nhú mào, không cử động.

Khóe môi cô nhếch lên, không dám sao?

Anh lắc đầu, cô là giả.

Nụ cười của cô biến mất trong nháy mắt, cô từ từ chớp mắt, nói, đương nhiên tôi là giả.

Cô đến gần anh, cười chế giễu, người thật đẹp đẽ và sạch sẽ đến thế, anh xứng chạm vào cô ấy sao?

Cô kéo tay anh, đặt con dao vào lòng bàn tay.

Cô nói, nếu anh không muốn, tôi sẽ đi ngay.

Đừng đi.

Anh nắm mũi nhọn lạnh lẽo sáng bóng, cắt lên da thịt, từng giọt máu chảy ra.

Dường như cô đã đoán trước được, nở nụ cười.

Anh kéo lưỡi dao từ giữa cánh tay tới khuỷu tay, máu tươi thi nhau trào ra từ vết thương.

Cô vừa cười vừa cời áo.

Anh lại cắt tiếp, máu tươi trào ra như hoa hồng.

Cô cời nốt quần áo. Tóc dài lướt qua vạt áo, rũ xuống sau lưng.

Tới khi chẳng còn gì để cời, anh đẩy cô ngã lên giường.

Trên mặt cô, bên mép tóc, chiếc cổ thon dài, ngực, toàn thân, cả giường, đều là máu, là máu của anh.

Anh cố hết sức ra vào thân thể cô, nhưng anh không cảm nhận được vui vẻ, càng không cảm thấy được đau đớn.

Cô vẫn cười.

Máu tươi từ tóc dính lên hai gò má cô, trong mắt không có dục vọng, tất cả đều là sự chế giễu dành cho anh.

Cho dù như vậy, cũng đẹp đến mức khiến anh điên cuồng.

Biến anh đang suy nghĩ gì, cô liền ôm cổ anh, nói khẽ bên tai, anh thật đáng thương.

Thẩm Hữu Bạch tỉnh lại.

Ánh mắt nhìn quanh tia sáng yếu ớt trong phòng, chống tay ngồi dậy. Anh cụp mắt xuống, ga giường trắng tinh.

Không có màu đỏ sẫm, dù chỉ một giọt.

Anh nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề, sau đó vén chăn xuống giường.

Sáng sớm, mới khoảng bảy giờ.

Thẩm Hữu Bạch chuẩn bị tới trường thì nhận được một cú điện thoại, người đàn ông bên kia nói, “Cậu chủ, hiện giờ tình trạng của phu nhân không tốt lắm.”

Anh tới nhà họ Thẩm ở ngoại thành.

Giàn Nguyệt nằm trên giường, mặt trắng bệch, anh đi vào chưa tới vài phút thì bà đã tỉnh lại.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, không ai mở miệng.

Sau đó, bà yếu ớt nói, “Dạ dày của mẹ chỉ không thoải mái một chút thôi, bác sĩ đã kiểm tra rồi. Chú Đình đúng là thích chuyện bé xé ra to, lại đi gọi con tới.”

Giản Nguyệt dịch người ra, tạo thành một chỗ trống, vỗ lên giường, “Ngồi với mẹ một lúc đi.”

Thẩm Hữu Bạch nghe theo, nhưng vẫn im lặng. Gương mặt cũng không có biểu cảm gì.

Ngày ấy, khi Thẩm Hữu Bạch vừa qua sinh nhật 12 tuổi. Giản Nguyệt ngồi trong bồn tắm cắt cổ tay tự sát nhưng không thành.

Anh đứng cạnh giường bệnh Giản Nguyệt, tay nắm thành đấm, “Vì sao ba không đến?”

Sinh nhật anh, Thẩm Văn Tụng không về nhà.

Ngay cả khi mẹ xảy ra chuyện, Thẩm Văn Tụng cũng không xuất hiện.

Giản Nguyệt sùng sốt một chút, “Vì sao không đến ư?”

Bà cười, tự lẩm bẩm, “Vì sao lại phải đến?”

Anh không hiểu được, chỉ đành nhìn mẹ mình.

Giản Nguyệt nói với anh, “Hữu Bạch, con chỉ biết ông ấy đối xử với mẹ như với người xa lạ, nhưng con có biết là vì sao không?”

Không chờ anh lắc đầu, Giản Nguyệt đã nói thẳng, “Mẹ không chỉ chia rẽ ông ấy và người mà ông ấy yêu nhất, còn suýt nữa hại chết người phụ nữ kia, may là sau này cô ấy được cứu, nhưng đáng tiếc đã trở thành một người câm.”

Tối giờ, cũng không rõ tung tích.

Bà cười thê thảm, “Mẹ biết mình sai rồi, ông ấy không hận mẹ đã là sự khoan dung lớn nhất.” Giản Nguyệt mở to mắt nhìn anh, “Còn con. Hữu Bạch, con là điều kiện để mẹ ép buộc Thẩm Văn Tụng kết hôn.”

Anh sùng sốt.

Giản Nguyệt nghiêm túc nói, “Cho nên Thẩm Văn Tụng chưa từng trông đợi gì ở con.”

Bà còn nói thêm, “Nhưng mẹ thật sự yêu con.”

Thẩm Hữu Bạch nuốt cảm giác đau xót xuống cổ họng. Anh hỏi, “Mẹ nói chuyện này với một đứa trẻ 12 tuổi có thích hợp không?”

Giản Nguyệt ngăn người, né tránh ánh mắt anh, “Mẹ chỉ muốn con hiểu rõ ràng mọi thứ sớm một chút.”

Bà lắc đầu, “Đừng yêu cầu ông ấy phải giống như những người cha khác. Ông ấy cho con cái gì thì con cứ nhận lấy là được.”

Thẩm Hữu Bạch cố chấp nhìn bà, mắt anh đỏ rực.

Sau cùng, Giản Nguyệt dường như đang tự nhắc nhở chính mình, “Đòi hỏi thứ không thuộc về mình, sẽ không có kết quả tốt.”

Anh cố kiềm chế.

Trở lại nhà họ Thẩm, anh ném hòng tất cả đồ đạc, thứ gì cầm lên được là ném.

Người giúp việc sợ tới mức sùng sốt, xông lên cản anh lại. Thẩm Hữu Bạch không nghe thấy tiếng vỡ vụn của mọi thứ xung quanh. Những hình ảnh tan nát kia, trong mắt anh lại giống như một bộ phim câm.

Anh mất đi lý trí.

Tay anh đầy vết máu đáng sợ.

Giản Nguyệt vừa ngủ đã tới đập tới.

Khi bà tỉnh lại, Thẩm Hữu Bạch vẫn ngồi bên giường. Bà muốn tỏ ra dịu dàng, nhưng cổ họng lại khô rát, “Con ở lại ăn cơm tối nhé?”

Lần này, Thẩm Hữu Bạch không nhận lời. Anh lắc đầu.

Về đến cửa nhà, anh nghe thấy có người gọi mình.

“Bạn Thẩm Hữu Bạch.”

Giọng nói giống như người trong giấc mơ, rất gần.

Anh dừng lại, xoay người. Cô vội vàng chạy tới, đôi môi khép mở, lồng ngực phập phồng.

Dường như Thẩm Hữu Bạch nghe thấy người kia thì thầm bên tai anh bằng giọng nói giống hệt cô, ‘cô ấy không phải là của anh’.

Trong nháy mắt, trong đầu anh chợt bốc lên ý tưởng.

Khiến cô đi vào nhà anh, chia sẻ với cô suy nghĩ thật sự của anh. Sau đó, nhốt cô lại.

Nếu cô muốn chạy trốn, vậy thì giết cô đi.

Ý nghĩ kinh khủng đó của anh bị ngăn chặn bởi mấy câu nói của cô.

Cuối cùng, khi đầu ngón tay anh tiến vào miệng huyết, anh đã không còn nhớ rõ âm thanh của người trong giấc mơ.

Chỉ có tiếng thở gấp gấp của Từ Phàm Vũ.

Cô nhắm chặt hai mắt, lông mi rung động như cánh bướm bị vướng trên mạng nhện.

Tối hôm ấy, kể cả vài ngày tiếp theo, anh đều không mơ thấy gì.

Chỉ duy nhất một lần, mà cảm xúc về giấc mơ này lại không giống mọi khi.

Trong mơ, người ấy ôm lấy anh, không chế giễu, cũng không rên rỉ.

Cô cắn môi, cố kiềm chế ham muốn, trên mi mắt toàn là hơi nước.

Trong mắt cô phản chiếu hình ảnh của anh, “Như vậy có thoải mái không?”

P/S: Bản txt này hơi rối, đáng lẽ chương Ác mộng (3) nó phải nằm sau Ác mộng (2) nhưng ko hiểu sao lại bị tụt xuống đây. Nói chung đọc thì vẫn hiểu bình thường, chỉ là mạch truyện bị gián đoạn đôi chút thôi. Chương sau tớ sẽ làm pic nhé, vậy nên bạn nào đọc bằng điện thoại thì nên chuyển qua đọc bằng máy tính cho dễ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nghiên cứu (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tặng cho Thẩm Hữu Bạch – Chương 16: Nghiên cứu (1)

Tác giả: Tiểu Bát Lão Gia

Edit: Mộc

Sau cùng, Từ Phầm ra khỏi toilet, Thẩm Hữu Bạch kéo cô tới bồn rửa tay.

Đúng lúc này, có một bạn nam vừa đi vừa huýt sáo, mới vào WC, đang cởi khóa quần thì Từ Phầm Vũ quay đầu lại, sững sờ.

Bạn nam ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô thì cũng ngẩn người.

Hai bên nhìn nhau, Thẩm Hữu Bạch giúp cô rửa tay, tiếng nước ào ào vang lên.

Mặt bạn nam lộ vẻ kinh ngạc, xoay người bỏ chạy.

Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại, “Xong rồi, em sắp nổi tiếng.”

Thắm Hữu Bạch buông tay cô ra, vắn vỏi nước lại, vẻ mặt anh vẫn vô cảm như trước, dường như không hề để ý.

Từ Phạm Vũ chợt nghĩ, “À, cũng chưa chắc, có khi em sẽ bị nói là nhân yêu.”

Vừa dứt lời, Thắm Hữu Bạch nhíu mày, nhét khăn lau vào tay cô, gõ ngón tay lên đầu cô.

Khi trở lại phòng tự học, Từ Phạm Vũ sợ hết hồn, chẳng thấy túi sách đâu nữa.

Trên bàn có tờ giấy, là của Trần Tử Huyền. Vì lý do an toàn, cô ấy đã lấy túi của cô đi.

Thở phào một hơi, sau đó cô chợt kêu lên, “Chết rồi!”

Thắm Hữu Bạch tỏ vẻ không hiểu. Từ Phạm Vũ giải thích, “Em để cái đĩa DVD trong túi rồi.”

“Đĩa DVD gì?”

Từ Phầm Vũ mở miệng, há ra một lúc lâu rồi lại lúng túng im lặng. Đó là cái đĩa về chuyện ấy ở trường, cô không dám để ở nhà.

Mặc dù Từ Huyền sẽ không tự tiện mở túi của cô ra, nhưng cô vẫn hơi hoảng hốt.

Từ Phầm Vũ cúi đầu, cất mấy bản thảo trên bàn, “Em đi tìm bạn ấy đây.”

Hơn nữa cũng sắp tới giờ diễn thuyết rồi.

Cô ôm giấy tờ, quay người thì chớp mũi sượt qua áo sơ mi của Thẩm Hữu Bạch, cô lùi ra sau theo phản xạ.

Từ Phầm Vũ ngẩng đầu, anh nói, “Tan học thì chờ anh.”

Cô trừng mắt, “Về nhà cùng sao? Nhưng không tiện đường mà.”

Con người trong mắt Thẩm Hữu Bạch tối lại, “Em và Ngụy Dịch Tuần thì tiện đường à?”

Cô thành thật gật đầu, “Nhà cậu ấy ở ngay gần nhà em.”

Anh không chịu bỏ qua, “Đi hai lần thì sẽ thành tiện đường thôi.” Nụ cười của Thẩm Hữu Bạch có mấy phần uy hiếp, không cho phép cô từ chối.

Ba rưỡi chiều. Dưới sân khấu ngồi đầy người.

Từ Phạm Vũ đứng đợi bên trong, sau khi điều chỉnh micro, cô đi lên bục.

Bên dưới là bạn học từ lớp A đến K, đã có mấy người lên diễn thuyết trước. Sự căng thẳng của Từ Phạm Vũ lập tức giảm một nửa.

Vốn dĩ cô đã thấy kì lạ rồi, nếu là diễn thuyết thay cho mấy lớp dẫn đầu kia thì cả trăm năm cũng chẳng tới lượt cô.

Cô cầm micro, mỉm cười, “Chào các bạn học sinh mới, tôi là Từ Phạm Vũ, lớp trưởng lớp K năm ba.”

Trong quá trình diễn thuyết, cô nghĩ mọi người đều là nửa thế giới bên mình, nên càng nói càng thông dong.

Phần cuối, “Sau ba năm ở Đức Trì, trên đây là những kinh nghiệm của tôi, xin được nói ra để mọi người tham khảo. Mong rằng tương lai mọi người học tập ở đây sẽ là những ngày tháng đáng ghi nhớ.” Nói cảm ơn xong, Từ Phàm Vũ để micro xuống.

Thấy hiện trường phản ứng khá tốt, cô thầm nghĩ diễn thuyết thế này chắc không vấn đề gì rồi chứ. Cô không hề biết rằng, trong số những ánh mắt nhìn về phía mình, đã có người lưu giữ hạt giống rung động trong lòng.

Ở cửa trường, Từ Phàm Vũ ôm túi, phát tay với Ngụy Dịch Tuần và Trần Tử Huyền, “Bye bye, ngày mai gặp nhé.”

Ánh nắng chiều trải xuống, từng nhóm học sinh tùm nãm tùm ba đi thoáng qua, trường học nhanh chóng trở nên vắng vẻ.

Cô chờ gần 15 phút, chợt nhớ ra hình như chiều này lớp A sẽ diễn kịch cuối cùng.

Cô định đi hội trường để tìm Thẩm Hữu Bạch thì đã thấy anh tới. Áo sơ mi dắt trong quần, thắt lưng, cà vạt ngay ngắn.

Từ Phạm Vũ sững sờ, “Anh không phải thay quần áo à?”

Thẩm Hữu Bạch cầm túi sách của cô, nói, “Không có gì, đi thôi.”

Bởi vì đạo cụ có sự cố nên vở diễn bị hoãn. Xong việc là anh tới đây luôn.

Sắc trời dần trở nên ảm đạm. Khi cách nhà Từ Phạm Vũ vài trăm mét, cô liền quan sát xung quanh.

Thẩm Hữu Bạch không hiểu, “Em xem cái gì?”

“Em muốn tìm thùng rác để vứt đồ.”

Anh hỏi lại, “Vứt cái gì?”

Từ Phạm Vũ kéo anh đi tới một con hẻm nhỏ, đứng lại, chỉ vào túi sách trong tay anh.

Thẩm Hữu Bạch mở túi cô ra, rút ra một hộp DVD.

Trên bìa, một nữ sinh mặc đồng phục học sinh nhưng hình như không mặc nội y. Cảnh sắc bên dưới như ẩn như hiện qua lớp quần áo mỏng manh.

Từ Phạm Vũ chợt nhớ ra hình ảnh trên bìa đài, hai tay cô lập tức che cái hộp.

Làm sao có thể khiến anh nhìn thấy dáng vẻ đầy của những cô gái khác chứ. Cô sốt ruột nói, “Thật đáng sợ, anh không xem nổi đâu.”

Sau đó, cô giật lấy DVD trong tay Thẩm Hữu Bạch, vội vàng ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh lên tiếng, “Phim kinh dị à?”

Từ Phạm Vũ ngạc nhiên, “Anh chưa nhìn thấy bìa ngoài sao?”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Thấy rồi, không giống phim kinh dị lắm, nhìn như là...”

Cô cuống quýt ngắt lời, “Đúng rồi đấy, chính là cái loại phim đó.”

Anh lại hỏi, “Thế sao anh lại không xem nổi?”

“Bởi vì trong phim, lúc đi học, nữ chính từng chui dưới gầm bàn trên bục giảng, ngậm thứ đó của thầy giáo. Sau khi tan học thì ở trong phòng học làm chuyện kia.” Từ Phạm Vũ vừa nói vừa nhăn mặt, dường như hình ảnh lại xuất hiện trước mắt cô.

Thẩm Hữu Bạch cười, “Thế thôi à?”

Cô sừng sốt một chút.

Hình như nam sinh cũng thường xem mấy loại phim này.

Từ Phạm Vũ nhìn anh, “Anh xem loại phim đó rồi à?”

Anh gật đầu.

Từ Phạm Vũ mím môi, “Anh thích... loại phim đó sao?”

Thẩm Hữu Bạch suy nghĩ một chút, “Cũng được.”

Cô hít sâu, đôi mắt tròn to. Cứ nghĩ tới hình ảnh Thẩm Hữu Bạch nhìn thân thể cô gái khác rồi tự an ủi là ngực cô lại khó chịu. Từ Phạm Vũ không cam lòng hỏi, “Những người đóng loại phim này đều xấu.”

Anh lắc đầu, “Anh sẽ ảo tưởng thành gương mặt em.”

Không thể tiếp tục nói về đề tài này nữa, nếu không sẽ có chuyện xảy ra.

Từ Phạm Vũ cố gắng làm anh dừng lại, “Nhưng em không xem nổi, còn chẳng nghiên cứu được gì từ nó nữa.”

Thảm Hữu Bạch tán thành, “Chỉ xem thôi thì không được.” Chuyện này nhất định phải thực hành.

Trong lúc lơ đãng, Từ Phạm Vũ lại tiếp tục đề tài này, “Người đàn ông kia xoa ngực nữ sinh, trông cô ta có vẻ đang hưởng thụ.”

“Nhưng mà em...”

Cô tỏ vẻ không hiểu, tay đã tự đặt lên ngực mình. Thảm Hữu Bạch sững sốt một chút, ngón tay cô véo nhẹ ngực mình, lông mày cau lại.

“Chẳng có cảm giác gì cả.”

Anh nhìn chăm chăm vết nhẵn trên áo sau khi cô buông tay, nhìn đến mức yết hầu khô khóc.

Thảm Hữu Bạch nói, “Về nhà mượn một chút đi.”

Từ Phạm Vũ nhìn anh, “Vì sao?”

Thảm Hữu Bạch nhìn vào mắt cô, “Không phải em muốn biết sẽ có cảm giác gì sao.” Anh dừng một chút rồi nói, “Anh sẽ cho em biết.”

Khi Từ Phạm Vũ hiểu ra, thì cô và anh đã đến một khách sạn gần đây.

Lễ tân sau quầy không có biểu cảm gì.

Sau khi vào phòng, Từ Phầm Vũ quan sát một phen. Không gian khá lớn, giường cũng to, có mùi khách sạn.

Cô thuận miệng nói, “Phòng đặc biệt, nếu không làm gì thì đúng là lãng phí.”

Thẩm Hữu Bạch ném túi sách của cô sang một bên, tháo cà vạt lỏng ra, cởi cúc áo cổ, nói, “Vậy làm đi.”

Từ Phầm Vũ ngẩn người.

Thấy anh cởi cúc ở tay áo, xắn lên trên.

Cô tỉnh táo lại, “Không không... Em còn chưa chuẩn bị xong.”

Thẩm Hữu Bạch ngồi trên giường, vừa cười vừa tách chân ra, tạo thành chỗ trống, “Ý anh là, em ngồi xuống đây.”

Anh vỗ lên mặt giường.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nghiên cứu (2)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ đi về phía anh, suy nghĩ một chút sau đó ngồi quay lưng với anh. Giữa cô và lồng ngực Thẩm Hữu Bạch còn một khoảng cách như có như không.

Cô nghiêng đầu, mùi thuốc lá thoang thoảng áp sát mặt cô.

Thẩm Hữu Bạch dựa người vào trước, dán lên lưng cô, giọng nói anh ở sát bên tai cô, “Em đúng là...”

Tiếng anh khê khằng đến hư ảo, bàn tay vén vấy cô lên, chạm vào quần lót. “Cởi quần đi, nếu không lúc nữa...”

Từ Phầm Vũ nháy lên, chân còn chưa vững đã bị anh giữ lấy cổ tay, kéo một cái, lại quay về giường, lồm vạ vào lồng ngực anh.

Khủy tay Thẩm Hữu Bạch ngăn ở bụng cô, khiến cô không dậy được.

Từ Phầm Vũ vội vàng quay đầu lại, hơi thở nóng rực sượt qua chóp mũi cô, “Anh sẽ không cởi quần, em yên tâm.”

Cô không muốn trải nghiệm cảm giác quần lót ướt át dính vào người, may mà hôm nay cô có mang băng vệ sinh trong túi.

Từ Phầm Vũ do dự đôi chút, sau đó hai tay chạm lên quần, kéo xuống, mông cô cũng nâng lên hạ xuống theo động tác.

Thắm Hữu Bạch chăm chú nhìn chiếc quần in hoa màu nhạt bị đẩy ra khỏi bắp đùi cô, trượt xuống theo đôi chân tinh tế.

Cô nhìn xung quanh một lúc, không thể làm gì khác ngoài việc đặt quần lót ở chân giường.

Từ Phầm Vũ quay đầu lại hỏi anh, “Vây...tiếp theo thì thế nào?”

Thắm Hữu Bạch nhìn cặp lông mi hơi cụp xuống của cô, bên dưới là đôi môi hồng.

Anh không trả lời, từ phía sau luồn tay qua nách cô, từ từ cởi cúc áo của cô.

Từ Phầm Vũ ngẩn người, cúi đầu xuống là thấy mười ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, làm chuyện đầy sắc dục nhưng vẫn tao nhã.

Từ trên xuống dưới, không nhanh không chậm

Sơ mi bị cởi ra, bên trong là áo lót màu hồng, bao vây bộ ngực xinh đẹp của cô.

Trong nháy mắt Thắm Hữu Bạch, mép áo ngực kẹp giữa khe rãnh ngực của cô. Anh vô ý thức nuốt nước bọt.

Bàn tay đặt lên hai bầu ngực, xúc cảm xa lạ truyền tới qua lớp áo ngực làm cô nổi da gà.

Từ Phầm Vũ khẽ mở miệng, cô nhìn hai tay anh nắm bầu ngực mình, dần dần đẩy áo ngực ra.

Cô cảm thấy có một luồng khí kì lạ chao đảo trong thân thể, thậm chí không biết rằng mình đang hô hấp bằng miệng.

Cổ họng Thắm Hữu Bạch khô khốc, hơi thở phả vào tai cô, “Cởi ra được không?” Anh nói, “Anh muốn xem.”

Hơi thở của anh phun lên vai cô, âm thanh ấy làm cô liên tưởng đến ngọn lửa thiêu trong đồng tuyết, không biết là nóng hay lạnh.

Nhưng chắc chắn một điều, giọng nói này là tình được với Từ Phầm Vũ.

Cô bị mê hoặc đến mức không thể khống chế tư duy của mình, hai tay vòng ra sau, cởi móc cài áo ngực.

Mất đi thứ che chắn, hai bầu ngực thiếu nữ giống như trái đào chín, đứng đưa chờ người thưởng thức.

Thắm Hữu Bạch ngừng thở.

Khi tay anh sắp chạm vào ngực cô, chợt ngừng lại một chút, sau đó mới đặt lên.

Cả người Từ Phầm Vũ run lên, trong nháy mắt, cô nắm chặt quần anh.

Người ngồi phía sau cô dường như đang nhẫn nại, hô hấp dồn dập.

Chạm vào bầu ngực trắng hồng của cô, anh nhẹ nhàng xoa nắn. Trái đào mất đi hình dạng ban đầu, giống như hai quả bóng nước mặc anh nhào nặn.

Hơi thở của cô dần gấp gáp, cảm giác truyền tới tận ngón chân, cơ thể khẽ đong đưa.

Sự tê dại lan tràn toàn thân, không thể kìm chế được.

Anh buông tay ra, trên ngực cô còn lưu lại vết tay màu hồng. Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Tay anh lại đặt lên nhũ hoa, khẽ kháng vuốt ve, mãi tới khi nó chậm rãi vểnh lên. Anh lại bao bọc cả bầu ngực cô, xoa bóp mạnh hơn, ngón tay thỉnh thoảng chạm lên nhũ hoa.

Từ Phầm Vũ cắn môi dưới, gục đầu xuống, lại ngửa cổ lên, làm gì cũng không được, làm gì cũng không hết khó chịu.

Cô sắp bị dẫn vật tới phát điên, hai chân cọ sát liên tục, gót chân di qua đi lại trên thảm trải sàn. Thắm Hữu Bạch cúi đầu, hôn lên xương quai xanh của cô, sau đó di chuyển lên cổ.

Đầu lưỡi ướt át vuốt ve làn da cô, còn bàn tay thì đang nắm ngực cô.

Người cô như thể bị đào rỗng không còn gì, rất muốn tìm thứ gì đó để lấp đầy.

Cô không còn chút sức lực nào ngã vào lòng anh, bụng dưới cứng đờ, rất ngứa. Giữa hai chân cô có thứ chất lỏng đang chảy ra, dính ở miệng huyết. Cô

bất lực than nhẹ, “Thật khó chịu.”

Thẩm Hữu Bạch nhẹ tay hơn, “Khó chịu ở đâu?”

Từ Phầm Vũ gần như phát khóc, “...Phía dưới.”

Anh sùng sốt một chút, sau đó cầm áo sơ mi của cô lên rồi khoác lên vai cô.

Tay anh vừa di chuyển đi thì Từ Phầm Vũ quay đầu lại nhìn. Thẩm Hữu Bạch khẽ chạm môi lên trán cô, “Sẽ hết khó chịu nhanh thôi.”

Anh vội quay đầu đi, hai bên thái dương có mồ hôi, “Em mặc đồ vào đi.” Dường như anh đang cố né tránh phải nhìn cô.

Thẩm Hữu Bạch cố giữ lấy chút lý trí cuối cùng, xuống giường, đi vào phòng tắm, nói, “Anh đi giải quyết một chút.”

Giọng anh khàn đặc, như thể trong cổ họng có một lớp giấy ráp.

Từ Phầm Vũ vẫn còn ngây ngẩn ngồi trên giường, bầu ngực trắng nõn còn lưu lại vết đỏ, hai gò má ửng hồng, con ngươi mông lung.

Giống như hoa trong sương.

Anh không dám nhìn nhiều.

Thẩm Hữu Bạch đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Từ Phầm Vũ bị hơi lạnh tấn công, nhanh chóng mặc lại đồ lót.

Cô muốn đi lấy mấy tờ khăn giấy trên bàn, nhưng đứng lên thì chân vẫn mềm nhũn.

Một tay cô chống mặt bàn, một tay dùng giấy lau bên dưới cơ thể.

Từ Phầm Vũ khom lưng mặc quần lót thì chợt nghe thấy tiếng thờ dốc trong phòng tắm.

Cô ngẩn người, sau đó đi tới cửa phòng tắm.

Từ Phầm Vũ xấu hổ hỏi, “Cần em giúp không...”

Cô còn chưa nói hết đã bị Thẩm Hữu Bạch cắt ngang.

“Không cần, để tự anh.”

Từ Phầm Vũ cảm thấy mình đi cũng không phải, ở lại cũng không đúng, vậy nên cô cứ đứng tại chỗ do dự.

Lúc này, bên trong truyền tới giọng nói của Thẩm Hữu Bạch, cách một cánh cửa, nghe có vẻ mơ hồ. Anh đang gọi, “Vũ.”

“Hả?”

Anh nói, “Gọi tên anh đi.”

Từ Phầm Vũ sùng sốt, “Sao?”

Anh giục, “Nhanh lên.”

“Thẩm... Hữu Bạch.”

Cô đã từng đọc thầm cái tên này rất nhiều lần trong lòng, lại rất ít khi có cơ hội nói ra miệng. Có chút mới lạ, có chút động lòng.

Anh khàn giọng, “Gọi thêm một lần nữa.”

Từ Phầm Vũ không hiểu gì, hô to, “Hữu Bạch.”

Hơi thở của anh càng lúc càng dồn dập, trong nháy mắt, Từ Phầm Vũ chợt hiểu ra, xấu hổ ngồi xổm xuống.

Giọng Thẩm Hữu Bạch chứa đầy tình dục, “Tiếp tục, đừng dừng lại!”

Từ Phầm Vũ che lỗ tai, ngăn lại tiếng thờ dốc của anh, miệng luôn gọi tên anh.

Về sau, giọng cô như có tiếng khóc, giống như tiếng rên rỉ trên giường. Xấu hổ đến mức đầu cô cũng sắp bốc khói.

Từ Phầm Vũ vô cùng muốn nói với người trong phòng tắm một câu, anh cứ ra đây làm tình với em cũng được.

Nhưng mà.

Khi cô cố gắng đứng lên, vừa mở miệng thì cửa phòng tắm đã bật ra.

Thắm Hữu Bạch bước đến, thấy cô cúi đầu. Cô yếu ớt nói, “Xin lỗi.”

Anh xoa đầu cô, “Không sao.”

Từ Phầm Vũ thấy vẻ mặt dịu dàng của anh, chợt cảm thấy nếu anh muốn cô hái sao trên trời về cũng được.

Thắm Hữu Bạch nghiêm túc nói, “Anh muốn làm tình với em cả đêm, nhưng hôm nay không được, em còn phải về nhà.”

Cô sững sờ chớp mắt mấy cái.

May mà cô còn chưa nói câu kia ra.

Thắm Hữu Bạch định sáng sớm tới đón cô đi học.

Từ Phầm Vũ kiên định từ chối.

Khoảng cách xa như vậy, cho dù cô dậy muộn tới mấy thì anh cũng phải dậy từ rất sớm. Hơn nữa chưa chắc đã tới được trường học, khéo nửa đường đã bị anh kéo vào khách sạn rồi.

Ngày hôm sau, Ngụy Dịch Tuấn bị bệnh.

Cậu nói trong điện thoại bằng giọng khàn đặc, tối ngày hôm qua cả nhà cậu đi lên núi nướng thịt, không may bị cảm nên đành phải xin nghỉ.

Từ Phầm Vũ biểu đạt sự quan tâm, tiện thể cười nhạo cơ thể yếu ớt của cậu. Có điều cười nhạo xong, cô cũng hắt hơi một cái.

Vậy là Từ Phầm Vũ đi tới trường một mình.

Cô vừa vào lớp đã thấy có cái gì đó không ổn, mọi người đi ngoài cửa, ở hành lang, càng bất thường.

Hoàn toàn không phải là ảo giác, nam sinh nữ sinh đi qua chỗ cô, không phải tất cả, nhưng phần lớn đều sẽ nhìn cô rồi đánh giá.

Những ánh mắt đó, còn kèm thêm tiếng xì xào bàn tán, tiếng cười chế giễu.

Từ Phầm Vũ cúi đầu, nhìn lại quần áo của mình, không có gì kì dị cả.

Cô hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, đẩy cửa lớp K ra, mọi người trong lớp đồng loạt quay đầu nhìn cô.

Cô khó hiểu đi về chỗ mình.

Trương Dương ngồi cuối lớp, biệt hiệu thành viên của tuần san buồn chuyện, vừa nhìn cô vừa cười kì quái.

Từ Phầm Vũ đập sách giáo khoa lên bàn, “Có gì thì nói đi, mình không có thần giao cách cảm với cậu đâu.”

Trương Dương cười hi hi, “Nghe nói, cậu tới tận WC nam để bày tỏ hả?”

P/S: Ahihi, bạn Vũ đã nổi tiếng khắp trường

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nghiên cứu (3)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ ngẩn người, không ngờ tin tức lại lan truyền nhanh như vậy. Tuy bị biến tấu thành chạy tới nhà vệ sinh nam để bày tỏ, nhưng như thế ít nhất cũng tốt hơn bị nói là nhân yêu hay biến thái.

Thấy cô không định cãi lại, Trương Dương hơi kinh ngạc, “Đám đối diện với lớp trưởng lớp A, hội trưởng hội học sinh, đúng là phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.”

Từ Phầm Vũ bị từ ‘đối diện’ làm nghẹn một giây, sau đó hiểu rằng cậu ta không có ý đó, chỉ vì gần đây cô bị Thẩm Hữu Bạch ảnh hưởng, nghĩ linh tinh rất nhiều. Cô nói với Trương Dương, “Cậu cũng không tệ, còn biết dùng thành ngữ nữa.”

Trần Từ Huyền vào lớp liền đi thẳng tới chỗ cô, đuổi Trương Dương như đuổi ruồi. Cô ấy nhìn Từ Phầm Vũ, “Hôm nay có định học không?”

Từ Phầm Vũ trả lời, “Không định.”

Hôm nay là thứ sáu, là ngày cuối cùng của lễ đón học sinh mới, sẽ bắt đầu thu dọn tổng kết. Trần Từ Huyền hỏi, “Thế cậu lấy sách giáo khoa ra làm gì?”

Cô cúi đầu, vỗ lên quyển sách đầy khí thế, Tiễn tay cầm thôi.”

“Lớp trưởng, lớp trưởng!”

Từ Phầm Vũ vừa mới nhét sách giáo khoa vào ngăn kéo, có một nam sinh vô cùng lo lắng chạy tới, suýt nữa thì va vào bàn học của cô. Cô sợ hãi kêu lên, “Có việc gì thì nhắm vào mình đây, hãy tha cho cái bàn của mình.”

Ánh mắt cậu ta nhấp nháy, “Lớp bên cạnh đang đánh cược xem bao lâu thì cậu bị hội học sinh đuổi học.”

Từ Phầm Vũ tỏ vẻ không hiểu, hỏi tiếp, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ầy à, cậu cho một câu chắc chắn đi, có thể kiên trì được mấy ngày để tới đi cược kiếm một món lợi.”

Trần Từ Huyền lườm một cái, “Lắm trò quá đấy.”

Từ Phầm Vũ cup mắt xuống. Cậu bạn cứ tưởng cô tức giận, gãi đầu, đang định mở miệng xin lỗi. Hóa ra Từ Phầm Vũ đang đếm tiền lẻ trong ví, rút ra hai tờ tiền đưa cho cậu ta, trịnh trọng nhờ vả, “Đặt cược cho mình, đến lúc tốt nghiệp.”

Trần Từ Huyền không còn gì để nói.

Từ Phầm Vũ cười bảo đảm, “Chờ khi nào mình thắng tiền rồi sẽ mời cậu ăn cơm.”

Cơm thì chưa ăn được, nhưng thức ăn đã tới rồi. À không, là Thái Dao đã tới rồi.

Cô ta đứng ở cửa lớp K, “Cho hỏi Từ Phầm Vũ có ở đây không?”

Nghe thấy tên của mình, Từ Phầm Vũ dừng lại, đúng lúc nhìn vào mắt cô ta. Thái Dao nói có việc muốn bàn, sau đó Từ Phầm Vũ theo cô ta tới chỗ vắng người sau lớp học.

Trên đường đi, Từ Phầm Vũ có chút thấp thỏm, hối hận đã quên không hỏi Ngụy Dịch Tuấn xem bạn học thức ăn này có luyện Taekwondo không, không biết lúc nữa cô ta có chém cô thành hai khúc không.

Lúc này, Thái Dao đang đi phía trước chợt dừng lại, xoay người nói với cô, “Chúng ta hãy cạnh tranh công bằng.”

Từ Phầm Vũ sững sờ.

Cô còn chưa hiểu ra sao, Thái Dao đã nói thẳng, “Tôi thích Thẩm Hữu Bạch.”

Từ Phầm Vũ nghe xong, tuyệt nhiên không hề kinh ngạc. Thái Dao nghi ngờ một chút, sau đó hếch cằm, “Cạnh tranh công bằng, nhưng nếu như trong chúng ta có người được ở cạnh Thẩm Hữu Bạch thì người còn lại không được bám lấy cậu ấy nữa.”

Từ Phầm Vũ định mở miệng, nhưng nhìn ánh mắt bừng bừng của cô ta, cô suy nghĩ một chút rồi lại im lặng.

Không ngờ về mặt đó của cô lại kích thích Thái Dao. “Tôi khuyên cậu, tốt nhất là nên từ bỏ sớm đi. Tôi đã nói chuyện với Chu Khi Sơn rồi, cậu ta sẽ giúp tôi. Cho nên tôi có ưu thế hơn cậu.”

Cô ta nói rất nhiều, Từ Phầm Vũ không hề bị lay động, thậm chí ánh mắt nhìn cô ta còn có phần thương cảm.

Thái Dao cuống lên, “Ngày mai...”

Hôm qua cô ta và Chu Khi Sơn đã thương lượng, nghĩ cách để lừa Thẩm Hữu Bạch ra ngoài hẹn hò. Thái Dao nhắm mắt, nói bừa, “Thẩm Hữu Bạch đã nhận lời đi xem phim với tôi rồi.”

Nói xong, cô ta thỏa mãn nhận ra vẻ mặt Từ Phầm Vũ đã thay đổi.

Ngay sau đó, Thái Dao chợt nhìn thấy nam sinh đứng sau Từ Phầm Vũ. Cô ta sững sốt, Từ Phầm Vũ thấy thế liền quay đầu lại.

Chu Khải Đường từ tốn vút điều thuốc xuống đất, di tắt nó. Cậu ta giờ hai tay lên, tỏ vẻ lười biếng, “Tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Không định nghe trộm đâu.

Vị này thì chẳng cần giới thiệu, chỉ nhìn bề ngoài là đã biết không dễ trêu chọc rồi. Thái Dao không có ý bổ sung thêm gì, cảnh giác nhìn nam sinh kia, sau đó lùi lại hai bước, xoay người bỏ đi.

Từ Phầm Vũ run lên mất mấy giây, nhìn theo bóng lưng cô ta. Sau khi lấy lại tinh thần, cô đi tới cạnh Chu Khải Đường, cậu liền hỏi, “Vừa rồi là giao chiến với tình địch à?”

Cậu ta buồn cười, “Bình thường cậu nói như cái máy, lúc mẩu chốt sao lại chẳng khác gì người cảm thế?”

Từ Phầm Vũ nhún vai, “Da mặt nữ sinh rất mỏng, không nên để bạn ấy mất mặt.”

Cậu tròn to mắt, trêu đùa, “Tự tin ở đâu ra thế?”

Từ Phầm Vũ nói, “Không phải tự tin. . .”

Cô và Thẩm Hữu Bạch đã đến mức kia rồi, thật sự không cần thiết đi suy tính một cô gái tìm trăm phương ngàn kế chỉ để tới gần anh thêm một chút.

Từ Phầm Vũ còn chưa nói xong thì đã nhận ra một việc, “Ngạc nhiên quá, sao cậu lại tới trường?”

Cả lễ đón học sinh mới cậu ta đều biến mất không thấy tăm hơi, ngày cuối cùng chẳng quan trọng gì thì lại xuất hiện.

Chu Khải Đường bắt đầu nói, “Nếu còn không tới, ngay cả cụ nội đã nằm dưới đất mười mấy năm của mình cũng bị Lâm Hoành gọi dậy mất.”

Cậu ta dùng tay làm điện thoại tựa bên tai, mô phỏng theo Lâm Hoành, “Xin chào! Có phải cụ của Chu Khải Đường không? Phiền ngài hãy báo mộng cho chất của ngài đi, bảo cậu ta tới trường học!”

Từ Phầm Vũ cười gập cả người, “Cậu xem đi, chủ nhiệm lớp tốt như vậy mà đã bị cậu ép phải biến thành cái dạng gì rồi.”

Hai người vừa nói vừa về lớp học. Trên đường, Chu Khải Đường chợt dừng lại, chỉ vào một phía, “Cái gì kia?”

Từ Phầm Vũ quay đầu nhìn, đoàn người vây thành nửa vòng tròn, máy quay phim đều đang tập trung vào MC. Cô nói, “Đài truyền hình phỏng vấn thôi.”

Tình huống này không diễn ra thường xuyên, nhưng Từ Phầm Vũ cũng đã thấy nhiều lần. Trừ mấy giáo viên chủ nhiệm đứng đấy thì có cả người của hội học sinh. Trước đây, vì Thẩm Hữu Bạch nên cô sẽ trốn tiết đi xem. Có điều anh chưa từng lộ mặt trên màn hình.

MC bắt đầu phỏng vấn một nữ sinh. Ánh sáng mặt trời phủ lên người cô ấy, gió nhẹ lướt qua, cô khẽ vén mái tóc ra sau tai.

Từ Phầm Vũ nháy mắt, “Lục Âm nhà cậu thật đẹp mắt.”

Chu Khải Đường khen thêm, “Đây là sẵn có rồi.”

Khi Thẩm Hữu Bạch đi về phía bọn họ, Chu Khải Đường lập tức cảm thấy ‘lại giả bất thiện’.

Anh nhìn Từ Phầm Vũ trước, sau đó mới chuyển mắt về phía Chu Khải Đường, giọng nói lạnh đến dưới 0 độ, “Đứng xa một chút.”

Đám Tần Nhiên định lên chào, nhưng khi nhìn thấy người đối diện Thẩm Hữu Bạch là ai thì liền bất động, dường như phía trước là khu đặt bom mìn, ai đập trúng là chết.

Gia đình Chu Khải Đường có thể lực, ngoại trừ Thẩm Hữu Bạch và hội học sinh, cậu ta cũng là người không thể đụng vào.

Nếu Chu Khải Đường là một con báo hung hăng không bị ràng buộc, thì Thẩm Hữu Bạch là một thợ săn lạnh lùng.

Bọn họ trước nay chưa từng đối đầu, đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc. Từ Phầm Vũ không hổ là làm bạn xấu với một bên, lẩn ga giường với một bên khác. Cô là người phản ứng nhanh nhất, ngay lập tức cướp lời Chu Khải Đường, đẩy cậu ta sang một bên, “Bạn ấy nói là tóc cậu sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của trường, mau đi đi, về lớp đi.”

Từ Phầm Vũ vừa đi vừa xoay người lại dùng khẩu hình nói với Thẩm Hữu Bạch ‘gọi điện thoại’.

Dọn dẹp sau lễ tổng kết là nói cho dễ nghe, còn ở lớp K thì chính là tán gẫu và cãi nhau. Hết ba tiết buổi sáng, Lâm Hoành nhìn đám học trò càng lúc càng kích động, đành cho bọn họ ai về nhà nấy, chỉ mình Chu Khải Đường phải đến văn phòng nói chuyện.

Từ Phầm Vũ nghĩ vẫn còn sớm, liền nhắn tin cho Thẩm Hữu Bạch. Sau đó cô đi đến cửa hàng cách trường không xa. Từ Phầm Vũ chọn mấy chiếc bánh

mì, không chú ý tới có người đẩy cửa đi vào.

Cô ra quầy thu ngân, đang định lấy tiền ra trả thì người bên cạnh đã đưa tiền. Thẩm Hữu Bạch nhét tiền lẻ vào túi quần, thoải mái xách túi đồ lên. Từ Phẩm Vũ còn đang ngẩn người, không biết túi sách của cô đã chuyển sang tay anh từ khi nào.

Buổi trưa, vào giờ cao điểm, tàu điện chật ních người. Cô đối mặt với cửa sổ, Thẩm Hữu Bạch đứng sau lưng cô, rất gần. Cứ tới một trạm là đoàn người lại đông thêm, sau vài trạm, gần như lưng Từ Phẩm Vũ đã dựa sát vào anh. Giọng anh vang lên bên tai cô, “Một Ngụy Dịch Tuấn, một Chu Khải Đường, còn nữa không?”

Từ Phẩm Vũ sùng sốt một chút, đường viền đen trên cửa sổ thủy tinh hiện ra bóng anh, một tay anh đề lên cửa, hơi cúi người xuống, gò má áp sát vào má cô.

Cô suy nghĩ trong khoảnh khắc, “Hai người này đều không quan trọng, chỉ có một người là đặc biệt.”

Con người của anh đột nhiên tới lại, “À?”

“Thẩm Hữu Bạch.”

Vài giây sau, cô quay đầu qua. Môi anh hơi lạnh, nhẹ nhàng lướt qua môi cô.

Một cái hôn lướt qua. Trong nháy mắt, tim Từ Phẩm Vũ đập hết tốc độ.

Tiếng loa nhắc đến trạm vang lên, cuối cùng cũng coi như thoát được cái đoàn tàu chen chúc này. Ra khỏi ga tàu, Từ Phẩm Vũ nhận được tin nhắn: Bé con, tan học thì tới cửa hàng.

Cô nói với Thẩm Hữu Bạch, “Em phải đến tiệm hoa đây.”

Anh nhíu mày, “Tiệm hoa?”

Từ Phẩm Vũ gật đầu, “Ừ, là tiệm của mẹ em.”

Cô suy đoán rồi nói, “Chắc ngày hôm nay chú ship hoa bỏ sót rồi.”

Còn hai, ba bước là đến cửa tiệm, cô chợt dừng lại. Từ Phẩm Vũ cẩn thận hỏi anh, “Anh muốn vào không?”

Thẩm Hữu Bạch không trả lời, đi lên đẩy cửa ra, quay đầu ra hiệu cho cô đi vào trước. Anh đi theo sau.

Trần Thu Nha thả một lẵng hoa xuống, xoay người định làm thủ ngữ với Từ Phẩm Vũ thì chợt thấy người phía sau cô.

Chàng trai này có một loại khí chất rất khó diễn tả, làm cho bà ngẩn người, giống như đã từng quen biết.

Từ Phẩm Vũ sột sắng giới thiệu, “Cậu ấy là bạn học của con, Thẩm Hữu Bạch.”

Thẩm Hữu Bạch lại có vẻ thông dong, “Cháu chào bác.”

Trần Thu Nha hoàn hồn, nở nụ cười với anh, sau đó ra hiệu với Từ Phẩm Vũ. Từ Phẩm Vũ thờ dãi, đúng như cô đã đoán.

Cô quay sang phiên dịch với anh, “Lẵng hoa này bị sót, em phải đưa đi rồi.”

Thẩm Hữu Bạch gật đầu, nhìn về phía Trần Thu Nha, chỉ vào lẵng hoa trên đất, nhận được ánh mắt đồng ý của bà, anh không nói gì, đi tới ôm nó lên.

Sau khi bọn họ đi ra khỏi tiệm, Trần Thu Nha mỉm cười, lắc đầu một cái.

Hoàn thành xong nhiệm vụ, bụng đói cồn cào. Từ Phẩm Vũ ngồi trong cửa hàng tiện lợi, đợi Thẩm Hữu Bạch bê tới một bát Quan Đông nẫu, đặt trước mặt cô. Cô thoải mái, thăm dò anh, “Cuối tuần này anh có kế hoạch gì chưa?”

Chuyện về Thái Dao, cô vẫn chưa quên.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Không có kế hoạch gì.”

Cô mất tự nhiên nhìn ra chỗ khác, “Vậy ngày mai... Em đến nhà anh... chơi nhé.”

Thẩm Hữu Bạch khó hiểu, “Chơi cái gì?”

Anh thật sự không hiểu được, nhà anh có gì chơi đâu, ngoại trừ làm tình với cô, anh không nghĩ ra còn có thể làm gì khác.

Từ Phẩm Vũ hít một hơi sâu, trừng mắt với anh, nói rằng cô đã chuẩn bị kỹ càng rồi, có thể thử xem cái kia một chút, thật là khó mở miệng. Im lặng một lúc lâu, sau cùng cô nhích lại gần anh, nhỏ giọng, “Nhà anh còn loại phim kia không?” Cô càng nói càng bé, “Em muốn... nghiên cứu một chút.”

P/S: Sắp nghỉ lễ rồi, các bạn có kế hoạch gì chưa? Đừng nói là ở nhà nghiên cứu phim như hai bạn trẻ kia nhé ==))

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nghiên cứu (4)

Sáng sớm thứ bảy, trời mưa nhỏ. Nước mưa tích lại trên mái, rồi trượt xuống cửa sổ. Từ Phầm Vũ ngồi trên bồn cầu, nhìn chăm chú vết đỏ sẫm trên quần lót.

Cô sùng sốt một lúc lâu, nghĩ thầm, kinh nguyệt chọn thời gian rất đúng lúc để tới chơi. Tối hôm qua cô còn lén lút chạy tới tiệm thuốc để mua thuốc tránh thai, mà tạm thời thì không cần dùng rồi.

Thay một chiếc quần bò sẫm màu, Từ Phầm Vũ treo chiếc váy vốn chuẩn bị để mặc vào tủ. Lấy thêm hai miếng băng vệ sinh rồi ra ngoài.

Cô đi tới trước bậc thang nhà Thắm Hữu Bạch, đứng một lúc lâu, gấp ô lại rồi nhấn chuông. Sau khi chuông reo, đợi khoảng mười mấy giây mà vẫn không có động tĩnh gì. Cô đang định ấn thêm lần nữa thì cửa mở ra.

Thắm Hữu Bạch mặc áo phông màu xám, trên đầu anh phủ một chiếc khăn mặt, mái tóc ướt nhẹp, còn đang nhỏ giọt, có lẽ vừa mới tắm xong.

Sau khi đi vào, cô quét mắt bốn phía. Ánh sáng trong phòng rất yếu. Anh lấy một đôi dép nữ trong tủ ra, “Sao không gọi anh tới đón em?”

Từ Phầm Vũ vừa đổi giày vừa nói, “Đang mưa, chạy tới chạy lui thì phiền lắm.” Hôm nay cô mặc một chiếc áo lông màu bạc. Khi cô khom lưng cởi giày, cổ áo trễ xuống.

Ánh mắt Thắm Hữu Bạch dừng ở khuôn ngực trắng nõn của cô và chiếc áo lót. Nhưng cô đã nhanh chóng thẳng người. Thắm Hữu Bạch nhìn gương mặt cô, “Đã ăn sáng chưa?”

“Ừm.” Từ Phầm Vũ gật đầu, đẩy anh một cái, “Anh đi nhanh đi, mau sấy tóc kéo bị cảm đấy.”

Trước khi Thắm Hữu Bạch ra khỏi phòng khách đã dặn cô, “Điều khiển ti vi ở trên bàn.” Sau khi anh vào phòng tắm, Từ Phầm Vũ không bật ti vi mà đi tới hành lang. Cô nhìn lại một lượt tất cả các bức tranh treo ở đây.

Thắm Hữu Bạch sấy khô tóc, ra khỏi phòng tắm. Phòng khách yên tĩnh đến đáng sợ. Anh nhìn thoáng qua hành lang, có ánh đèn.

Cô đứng trước bức tranh kia, hẳn là đang thương thức nó. Thắm Hữu Bạch run lên. Một cảnh dễ dàng bị lãng quên, nhưng khi có một hình ảnh nào đó trùng khớp với hiện thực thì sẽ đột nhiên nhớ lại. Giống như lúc này đây, Từ Phầm Vũ nhận ra anh đến liền xoay người lại.

Ánh mắt anh lập tức nhìn về phía tay cô. Từ Phầm Vũ không hiểu, giơ tay lên nhìn, nhưng chẳng thấy có gì cả. Anh đi tới, nắm lấy tay cô. Đầu ngón tay lạnh lẽo dường như đang xác nhận xem trên tay cô có thứ gì không.

“Anh muốn xem bói cho em à?”

Thắm Hữu Bạch nhìn cô một lúc, không lên tiếng, dắt cô quay lại phòng khách. Từ Phầm Vũ ngồi trên sofa, nhìn anh mở laptop.

Ngón tay thon dài của anh rời khỏi phím cảm ứng, quay đầu nói với cô, “Em chọn đi.”

Đầu óc cô mơ hồ, chớp mắt vài cái, “Sao cơ?”

Ánh mắt nhìn về phía màn hình, thấy những clip được sắp xếp chỉnh tề, từ tên gọi đã có thể đoán ra nội dung, ngoại tình, mê hoặc, nữ sinh cấp 3, nhìn trộm, nhục dục, v.v...

Thấy vẻ sùng sốt của cô, Thắm Hữu Bạch hỏi, “Không phải em muốn xem à?”

Từ Phầm Vũ quên mất còn có việc này. Không phải cô thật sự muốn xem, nhưng đành lướt thử. Không dưới 30 bộ phim. Từ Phầm Vũ cau mày, “Sao nhiều thế?”

Anh đã nhìn thấy nhiều phụ nữ khóa thân như thế sao?

Thật ra tất cả clip đều là Chu Khi Son gửi cho anh, nam sinh đang ở thời kì hormone dồi dào, cũng vui vẻ nhận.

Có điều anh chỉ xem khoảng 2, 3 bộ, những phim mà nữ chính có nét mặt, hoặc tiếng nói giống Từ Phầm Vũ. Thẩm Hữu Bạch hiểu sai ý cô, “Em thích thì anh sẽ gửi cho em”

Cô mếu máo, “Không thích, tự anh xem đi.”

Tâm trạng Từ Phầm Vũ rất chán nản, nhanh chóng kéo chuột, không cái tên nào hấp dẫn cô.

Di chuột một lúc lâu, cô không nhìn Thẩm Hữu Bạch, hỏi anh, “Trong này, anh... thích nhất là phim nào?”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người về phía trước, di chuyển chuột, “Phim này.”

Khi anh đưa tay tới gần cô, hơi thở ấm áp phất qua sợi tóc bên tai cô. Tai Từ Phầm Vũ hơi nóng lên.

Cô biết loại phim này thường không có nội dung gì, thậm chí vừa bắt đầu đã đi thẳng vào vấn đề. May mà bộ phim Thẩm Hữu Bạch mở ra vẫn có chút tình tiết nên cô có thể kiên trì thêm một lúc.

Câu chuyện bắt đầu, nữ sinh và bạn trai đến một làng du lịch, ánh mắt ông chủ nhà nghỉ nhìn nữ sinh có vẻ hèn mọn. Tối đến, cặp tình nhân tách ra để thay đồ tắm, hẹn nhau đi ngâm suối nước nóng. Từ Phầm Vũ đã đoán được hướng đi của bộ phim, nhưng không ngờ diễn biến sẽ nhanh như vậy.

Sau khi nữ sinh thay xong quần áo, đi tìm bạn trai thì có một bé gái rụt rè nói với cô ta là bạn trai cô ta hẹn ở một địa điểm khác.

Từ Phầm Vũ bức bối, sao cô gái đó không gọi điện thoại cho bạn trai để hỏi lại, tình tiết chẳng hợp lý gì cả, đối với loại phim này, hợp lý hay không không quan trọng.

Nữ sinh đi vào trong phòng liền bị che miệng và mũi, mặt tròn trắng rồi ngất đi.

[...]

Từ Phầm Vũ ôm đầu gối, liếc trộm người bên cạnh một chút.

Tuy hiện giờ mặt anh không có cảm xúc gì, nhưng anh vẫn đang nhìn màn hình chăm chú.

Cô cụp mắt lại, hôn dỗi chồng chất trong ngực.

Thẩm Hữu Bạch chẳng có hứng thú gì với loại phim này, chỉ trừ phân đoạn sắp tới. Anh chú ý chỉ vì sắp tới 28 phút 3 giây.

Từ Phầm Vũ tròn to mắt, hơi thở hơi ngừng lại. Từ góc quay này, nữ chính và Từ Phầm Vũ có tám phần giống nhau.

Trong lúc hoảng hốt, ngay cả tiếng rên rỉ cũng rất giống cô.

Từ Phầm Vũ ngây người một lúc, sau khi tỉnh táo lại, khoang miệng cô khô khốc. Theo bản năng, cô quay đầu sang nhìn Thẩm Hữu Bạch. Anh nửa nằm nửa ngồi trên sofa, tay chống mặt, ánh mắt dính vào màn hình máy vi tính. Cô vô thức nhìn vào giữa hai chân anh, sau đó ánh mắt như bị bóng, vô tình gặp mắt anh.

Trong con người Thẩm Hữu Bạch có một tầng sắc dục mỏng manh. Từ Phầm Vũ khó khăn nói, “Vốn dĩ, hôm nay, em dự định cùng với anh... chuyện kia.”

Cô vừa nói xong câu đó, ánh mắt Thẩm Hữu Bạch lập tức tối lại, thân hình anh khẽ nhúc nhích. “Nhưng mà ngày nghỉ lễ của em lại đến.” Cô vội vàng bỏ sung.

Anh nghe xong liền quay trở về tư thế lười biếng như lúc trước, mắt nhìn vào màn hình. Từ Phầm Vũ ngẩn người một giây, sau đó nữ diễn viên trong phim bắt đầu rên rỉ to hơn.

Cho dù có giống cô đi nữa thì cũng là một người phụ nữ khác. Từ Phầm Vũ bức mình, vươn người ngồi lên eo anh. Hành động của cô làm Thẩm Hữu Bạch sợ đến sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ác mộng (4)

Edit: Mộc

Tiếng vang âm nỷ bên tai, cô trợn mắt nhìn anh đang thờ đốc

Thẩm Hữu Bạch đỡ lấy hông cô, di chuyển lưng của mình, tư thế biến thành cô ngồi trên người anh.

Trước đây, chỉ cần có gương mặt và giọng nói tương tự cô, dục vọng của anh đã thức tỉnh. Hiện giờ, dường như nó biết ai đang ngồi trên mình, lập tức cuồng nhiệt trưởng to.

Cảm nhận được vật gì đâm vào hạ thể, mặt cô ngẩn ra, ánh mắt cũng bắt đầu luống cuống, hoang mang không biết nên nhìn vào đâu. Tạm thời cô không lên tiếng, cũng không nhúc nhích.

Vài giây trôi qua. Đột nhiên, bàn tay tinh tế như không xương của cô đặt lên vai anh, cô ghé vào mặt anh, nói, “Em không giống cô ta.” Cô nhìn vào mắt Thẩm Hữu Bạch, khẽ cau mày, “Cô ta không đẹp bằng em, giọng nói cũng không êm tai như em.”

Hơi thở của cô phả tới, lúc nhanh lúc chậm, giống như dây đàn violon, từng vòng quấn quít lấy cổ anh.

Mỗi một chữ lại xiết chặt một chút, từ từ buộc chặt anh.

Thẩm Hữu Bạch trả lời, “Em nói đúng.”

Cô nghe xong thì hải lòng nở nụ cười, trong mắt là ánh sáng ranh mãnh, “Vậy xóa bỏ cô ta đi.”

Giọng anh khàn khàn, “Được.”

Cô định đứng lên, xóa bỏ cái âm thanh rên rỉ quấy nhiễu kia đi. Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại nắm lấy cánh tay cô, kéo một cái, thuận thế ấn xuống môi cô.

Môi cô ẩm áp như dòng máu chảy trong cơ thể. Anh thờ nặng nề, đầu lưỡi đụng tới hàm răng cô, cô mở ra để anh tiến vào khoang miệng. Đầu lưỡi quấn quýt, cánh tay kéo hông cô áp chặt cơ thể anh hơn nữa.

Nước bọt trong miệng hai người trao đổi với nhau, còn tràn ra khoe môi. Tách khỏi môi cô, không khí lạnh lạnh hút vào khoang miệng nóng bỏng của anh.

Cô há miệng hít thở. Không khí quá lạnh, lạnh tới mức anh muốn tiến vào khoang miệng ẩm áp kia thêm lần nữa.

Cô chủ động tới gần, ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng nói, “Người anh thơm quá, có mùi sữa tắm.”

Thẩm Hữu Bạch hôn lên môi cô, nuốt nước bọt của cô, cướp đoạt tất cả mùi vị trong miệng cô.

Tay anh hướng xuống dưới, kéo khóa quần, cúc kính như một kẻ phạm tội đang liều chết giãy dụa, còn cô là thẩm phán lương thiện.

Khi ngón tay hơi lạnh của cô móc ra dục vọng sung lên, anh không thể kìm chế được cứng người lại. Đầu lưỡi vẫn đang khuấy đảo trong miệng, cô nắm chặt ‘nó’, bắt đầu vuốt ve.

Thẩm Hữu Bạch cảm thấy tay mình không nên cản trở cô, thế nên anh đẩy vạt áo lông của cô ra, xoa lên hông cô, phản bụng dưới, rồi đến ngực.

Cởi áo ngực của cô ra, bàn tay anh dán lên bầu vú, bắt đầu nhào nặn.

Cô ghen ngào rứt cổ lại, rời khỏi môi anh, trán cô dựa lên vai anh, dường như không còn chút sức lực nào.

Cô vội vã bao phủ dục vọng của anh. Tiếng rên rỉ truyền ra từ máy tính khiến anh gần như sinh ra ảo giác.

Sự vui thích giống như đao phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ đao.

Cô đột nhiên nghiêng mặt, hôn lên cổ anh, liếm lên hầu kết.

Đôi môi màu hoa hồng, sợi dây trong anh tựa như bị cắn đứt rồi được ghim lại.

Một lúc, anh được giải thoát.

Anh nhắm mắt lại, hít thở. Chất lỏng màu trắng ở trong lòng bàn tay cô.

Không phải lưỡi dao.

Thẩm Hữu Bạch nghĩ đây là hình ảnh tốt nhất.

Không ngờ cô lại hiếu kỳ nhìn chằm chằm chất dịch trắng ấy. Sau đó, đầu lưỡi màu phấn hồng của cô liếm một ít. Thẩm Hữu Bạch kiềm chế nổi kích động muốn giết người, “Em điên rồi sao?”

Cô ngăn người, sau đó trả lời, “Chắc là có chút.” “Em đã nói với mẹ là tối nay sẽ ngủ ở nhà bạn học.”

Anh trầm mặc một lúc rồi hỏi, “Kính nguyệt có thể hết trong một ngày không?”

Cô trừng mắt, “Không thể.”

Buổi tối, lúc cô đi tắm, đã giúp anh tiết hai lần.

Nước nóng đổ xuống, mái tóc ướt đầm của cô dán vào da thịt trắng nõn, hơi nước mờ ảo bốc lên, gò má và thân thể cô đều ửng đỏ. Cô ôm vai anh, cố gắng khép chặt chân, để anh tùy ý ra vào giữa hai chân cô. Dục vọng nóng bỏng ma sát vùng kín mềm mại, hai hạt đậu nhỏ trên bầu ngực phác họa lung tung trên cơ thể anh. Bờ vai trắng như tuyết của cô khẽ run lên.

Lúc nằm ngủ, cô nói, “Em ngủ rất ngoan, anh yên tâm.”

Tắt đèn đi, căn phòng đầy rẫy mùi vị của cô.

Thật đáng sợ, anh không có nơi nào để trốn tránh.

Thẩm Hữu Bạch lặp lại giấc mộng quỷ quái kia.

Cô đứng ở hành lang, thường thức bức tranh trên tường.

Anh đi tới.

Cô xoay người lại, giờ nắm tay về phía anh.

Anh đang nghĩ xem, dao cắt vào đâu, xem ra anh càng đau đớn thì cô sẽ càng vui vẻ.

Thế nhưng khi cô xòe bàn tay ra, không có gì hết.

Cô nhìn anh, nói “cho em”.

Anh hỏi, em muốn gì?

Cô nở nụ cười, muốn anh.

Nụ cười ấy giống như hoa hồng ngâm sương, đang dần dần nở rộ rực rỡ.

Anh ôm lấy cô, đẩy cô ngã lên giường. Tách chân cô ra, tiến vào thân thể cô. Tùy ý ra vào, kích thích thần kinh.

Sự di chuyển của anh làm cô cũng rung lên.

Dù là tiếng rên rỉ yêu mị trong bất kì giấc mộng nào cũng không sánh được với tiếng hít thở lúc này của cô, khiến cho anh điên cuồng.

Anh nhìn vào góc phòng, có một người giống cô như đúc, bị trói, miệng bị bịt, trừng mắt đầy phẫn hận với anh.

Đó là kẻ trong những giấc mộng trước đây, kẻ hãm hại anh, thích lấy máu tươi của anh làm niềm vui.

Anh chỉ liếc mắt một cái, sau đó liền quay đầu đi, chuyên tâm nhìn cô đang nằm dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lễ vật (1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tặng cho Thắm Hữu Bạch – Chương 21: Lễ vật (I)

Edit: Mộc

Đây là giấc ngủ chất lượng nhất từ trước đến nay của Thắm Hữu Bạch. Thường thì anh ngủ không sâu, hoặc sẽ gặp ác mộng, hoặc chỉ ngủ lơ mơ rồi tỉnh.

Lúc mở mắt ra, có một luồng ánh sáng chiếu qua khe hở của rèm cửa sổ. Anh định nhúc nhích người, nhưng sau khi tắt cả cảm quan đều hoạt động, anh nhận ra có người ôm hông mình, mặt dán lên lưng, một chân gác lên người anh.

Thắm Hữu Bạch nghiêng đầu nhìn, nửa gương mặt cô khuất dưới chăn, tóc tán trên giường. Trong nháy mắt, giấc mơ và hiện thực trộn lẫn với nhau, không thể phân rõ.

Tối hôm qua Từ Phàm Vũ mặc áo của anh, vạt áo dài che đến mông, không cần mặc quần. Nhưng khi ngủ thì áo cô đã tụt lên tận eo mà cô không biết.

Là ai nói mình ngủ rất ngoan chứ.

Thắm Hữu Bạch thở nhẹ một hơi, sáng sớm có phản ứng sinh lý thật bình thường. Nhưng chưa bao giờ khó nhịn như lúc này.

Bởi vì người anh làm tình cùng trong mơ, sau khi tỉnh lại đang nằm bên cạnh anh. Anh định nhắc chân cô ra, nhưng bàn tay đặt lên bắp đùi cô rồi thì không thể rời ra được nữa.

Ngón tay chạm vào trước, sau đó là lòng bàn tay, bắt đầu từ đầu gối cô, sau đó tiến dần lên trên. Da thịt mềm mại dán vào bàn tay anh, sắp tới gốc đùi, anh dừng lại một chút, trượt tới mông cô. Ngón tay luồn vào trong đồ lót.

Từ Phàm Vũ không kén giường, chỉ cần xung quanh yên tĩnh, nơi nào cô cũng có thể ngủ ngon. Cô bị ngứa nên dần tỉnh lại, đợi tới khi mông cô bị xoa bóp vài cái thì cô giật mình tỉnh táo hoàn toàn.

Thắm Hữu Bạch đè cô xuống, giọng khàn khàn, “Đừng nhúc nhích.”

Cô ngán người, dưới bắp đùi có cái gì đó chọc vào. Một lúc lâu sau, nó vẫn dựng lên như thế.

Từ Phàm Vũ héch cằm lên nhìn anh, đang định mở miệng.

“Đừng nói gì cả!” Giọng Thắm Hữu Bạch có lẫn cả tiếng thờ dốt.

Cô lập tức im lặng.

Vài giây sau, tay Thắm Hữu Bạch rời khỏi mông cô, nắm lấy đùi cô, trở mình, ôm cô trong ngực. Trán Từ Phàm Vũ dán vào xương ngực anh, một chân gác lên eo anh, cho nên vật đang cương cứng kia vừa đứng chạm vào hạ thân của cô.

Quần lót có băng vệ sinh, vì băng dầy nên cô không cảm giác ra được hình dạng cụ thể, giảm đi kích thích tình dục. Giọng Thẩm Hữu Bạch ám ách, “Em ngủ đi.”

Chớp mắt cô sát qua làn da anh, ngửa đầu lên nhìn anh, trong tình trạng như thế làm sao mà ngủ được.

Cổ họng Thẩm Hữu Bạch khẽ động, giọng tay che mắt cô.

Đương nhiên, hầu như sáng nào Từ Phàm Vũ cũng đi học muộn không phải là không có nguyên nhân. Hiện giờ vẫn chưa tới thời gian rời giường bình thường của cô, một chốc sau liền ngủ mất. Hơi thở của cô dần đều đặn, ấm áp.

Thật chân thực.

Thẩm Hữu Bạch chậm rãi nắm chặt cánh tay cô, cầm gác lên đầu cô.

Nếu như có thể xé thân thể ra, sau đó cắt cô vào.

Từ Phàm Vũ trở mình, chậm rãi xoay người.

Xung quanh thật trống trải, cô mở mắt ra, trên giường đã không có Thẩm Hữu Bạch nữa. Cô chống tay ngồi dậy, trong phòng chỉ có chút ánh sáng hắt ra từ cửa sổ sắt đất.

Gió thổi làm rèm cửa hơi đập trùng.

Có người ở ban công.

Từ Phàm Vũ vén chăn xuống giường.

Cô tới bên cửa. Bầu trời không đẹp lắm, còn rất âm u, sầm xì như vừa mới mưa xong.

Thẩm Hữu Bạch quay lưng lại cô, đường cong trên vai rất đẹp. Áo khoác trắng, quần đen. Làn khói xám tản ra từ phía anh.

Từ Phàm Vũ đi chân trần nên gần như không tạo thành tiếng động. Lúc Thẩm Hữu Bạch phát hiện ra cô, không cẩn thận bị khói xông vào mắt. Anh dùng tay dèn lên một bên mắt khiến tuyến lệ bị kích thích, mi mắt chảy ra nước.

Cô nắm cổ tay anh, kéo ra. Kiễng chân, hôn lên mắt trái của anh. Sau khi cảm giác mềm mại rời đi, Thẩm Hữu Bạch nhìn gót chân cô từ từ chạm xuống, sau đó nhìn đến đôi chân tinh tế, bắp đùi trắng nõn.

Anh không muốn nghiêng cứu nữa, kéo cô rồi hôn lên. Một tay đặt ở hông cô, một tay giữ chặt gáy cô.

Thuốc lá rơi xuống đất, bắn ra vài tàn lửa.

Từ Phàm Vũ chỉ sừng sốt một chút liền nghiêng hợp anh. Cô còn chưa mặc áo lót, chỉ cách một lớp áo, bầu ngực mềm mại như hai miếng bơ biển.

Hô hấp nóng rực.

Bàn tay anh luồn vào trong tóc, đầu ngón tay lạnh lẽo dán lên da đầu cô.

Đầu hươt đầy đũa. Nước bọt không kịp nuốt.

Thảm Hữu Bạch vừa hút thuốc xong, miệng có vị đắng. Cô thật sự không biết sao người ta lại nghiện được thuốc.

Nhưng mùi vị của anh, giống như lá cây bạch quả.

Từ Phầm Vũ đã nói rõ với mẹ là sẽ về vào trưa hôm sau, không dám thất hứa. Phải giữ đúng lời thì mới có lần sau.

Cô không để Thảm Hữu Bạch đưa đến cửa, cô đứng bên kia đường, vẫy tay với anh.

Có điều Trần Thu Nha lại không ở nhà. Từ Phầm Vũ trở về phòng, bỏ túi xách xuống, lấy quần áo sạch ra rồi vào phòng tắm.

Cô cởi sạch đồ trước gương, nhìn thấy trên ngực có vài dấu hôn đỏ sậm, liền quay mặt đi. Cô mở nước, nước nóng từ vòi hoa sen phun lên người. Từ Phầm Vũ nhớ lại hình ảnh trong phòng tắm ngày hôm qua.

Vật đàn ông cứng rắn của anh ma sát giữa hai chân cô, thân dưới của cô chảy ra máu đỏ, dính lên người anh.

Anh đẩy lưng cô dựa lên tường, mút ngực cô, cắn lên đầu ngực.

Nghĩ tới là nổi cả da gà.

Từ Phầm Vũ vội vàng lắc đầu, tắm thật nhanh. Khi lau tóc, cô chợt nghĩ nhìn Thảm Hữu Bạch gầy gò mà vẫn có cơ bắp, cánh tay rất cứng rắn.

Đi tới tiệm hoa, Từ Phầm Vũ nhìn bó hoa đã gói cẩn thận trên bàn, còn có hai túi quà, là đường phèn và tổ yến.

Cô cảm thấy khó hiểu. Phạm vi cuộc sống của Trần Thu Nha chỉ có tiệm hoa và nhà, ngay cả đi mua đồ cũng là siêu thị gần đây, dường như đã xác định giới hạn rõ ràng.

Từ Phầm Vũ không biết nguyên nhân nhưng cũng chưa từng hỏi.

Tổ yến này chắc chắn không phải mẹ cô mua.

Trần Thu Nha đi ra, Từ Phầm Vũ chỉ vào túi quà, “Mẹ, là ai tặng thế?”

Trần Thu Nha sừng sốt một chút, suy nghĩ xem nên trả lời thế nào, một lúc lâu sau khoa tay nói ‘một người bạn cũ’.

Từ Phầm Vũ không phải người thích truy tìm đến cùng nên cũng không để trong lòng. Cô cầm khung ảnh trên bàn lên, đó là ảnh chụp chung của cô và Trần Thu Nha.

Ảnh này vốn để trên giá, sao bây giờ lại ở trên bàn. Cô cất nó về chỗ cũ.

Chạng vạng. Từ Phạm Vũ đến siêu thị mua đồ ăn. Cô định đợi Trần Thu Nha về nấu cơm tối, nhưng sau đó lại nhận được tin nhắn của mẹ. Mà cô đã dự cảm được mình lại phải làm chân chạy rồi.

Đúng như dự đoán.

Trần Thu Nha mới khoa tay được một nửa đã bị cô cắt ngang. Từ Phạm Vũ vừa bực vừa bất đắc dĩ, “Chú đưa hoa không muốn làm nữa à, sao ngày nào cũng đề sớt thế!”

Trần Thu Nha nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô thì bật cười, xoa đầu cô, an ủi “bé con, con vất vả rồi, mẹ sẽ huộc đậu đỗ chờ con về ăn.”

Trời tối rất nhanh.

Xe chạy qua cầu, sương đêm lạnh lẽo. Thái Dao không kiềm chế được hỏi, “Cậu định mang tôi đi đâu?”

Thái Dao cuối cùng không nhịn được hỏi hẳn, “Người muốn mang ta đi nơi nào?”

Chu Khi Sơn cười nói, “Không phải hôm qua chưa hẹn được người đó cho cậu sao, hôm nay là sinh nhật Trần Mặc, chắc chắn cậu ấy sẽ đến.”

Cô mở to hai mắt, “Sao cậu không nói sớm, tôi chưa trang điểm gì hết!”

Cậu ta xoay đầu lại nhìn cô, cười nói, “Không sao cả, rất đẹp.”

Thái Dao ngăn người, ánh mắt né tránh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Bọn họ đến quán bar tổ chức tiệc cho Trần Mặc. Tàn Nhiên đang định vào thì thấy xe của Chu Khi Sơn. Cậu đứng lại chờ, không ngờ còn có cả Thái Dao.

Chu Khi Sơn đi tới hỏi, “Hữu Bạch đến chưa?”

“Mình gọi điện cho cậu ấy...”

Tàn Nhiên còn chưa nói xong, từ xa đã truyền đến tiếng động cơ. Cậu nhìn về phía mặt đường, hắt cằm, “Đó, người đã đến rồi.”

Thái Dao cũng quay sang nhìn.

Một chiếc xe máy phân khối lớn lao đến cực nhanh. Không tới mười giây sau đã dừng lại cách bọn họ hai mét.

Người trên xe còi mũ bảo hiểm.

Thái Dao nhìn gò má lộ ra dưới ánh đèn đường của anh, quên cả chớp mắt.

Thẩm Hữu Bạch bước xuống.

Chu Khi Son cúi người nói bên tai cô, “Nữ sinh đều thích loại phương tiện giao thông dễ mất mạng như vậy sao?”

Vui lòng không tự ý mang truyện do tớ edit đi post tại nơi khác, tớ có wattpad và sẽ tự post lên.

Lời cậu ta làm Thái Dao nhanh chóng tỉnh táo lại.

Cậu ta lắc đầu thờ dãi, “Xe bốn bánh vẫn an toàn hơn chứ.”

Thẩm Hữu Bạch đi tới chỗ bọn họ, ánh mắt không hề dừng lại trên người cô, vượt ra ngoài dự đoán của Thái Dao.

Cô nghĩ ít nhất thì anh cũng lộ ra biểu cảm phiền chán, sẽ nói ‘sao cậu cũng tới đây’. Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại làm như không quen biết cô. Hoàn toàn bị lãng quên.

Chu Khi Son nhìn thấy tất cả, kín đáo nở nụ cười.

Giữa lúc ánh sáng chập chồn bên trong, cậu ta cúi đầu nhẹ nhàng hỏi, “Muốn từ bỏ sao?”

Thái Dao cắn răng, “Không thể!”

Nguồn: namthangtinhlang.wordpress.com
Wattpad <https://www.wattpad.com/user/McLm93>

Cô không cam lòng.

Nuốt không trôi cơn giận này.

Thật ra cái tên Thái Dao thì Thẩm Hữu Bạch biết, là một nữ sinh rất giỏi chịu đựng.

Ngay cả chuyện đánh cuộc giữa Chu Khi Son và cô ta, anh cũng biết. Nhưng về ngoài của cô ta thì... Nói thật là Thẩm Hữu Bạch không có ấn tượng gì.

Không phải trí nhớ anh không tốt. Anh có thể nhớ kỹ tất cả về Từ Phẩm Vũ, cho dù chỉ là một nốt ruồi nhỏ trên cánh tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lễ vật (2)

Sau khi taxi dừng lại, trong nháy mắt đẩy cửa xe ra, Từ Phẩm Vũ đột nhiên cảm thấy như rơi vào kẽ băng nứt. Gió đêm lạnh lẽo thổi tới làm cô rùng mình.

Giấy gói hoa trên tay cô vang lên tiếng sột soạt. Từ Phầm Vũ nói với lái xe qua cửa sổ, “Chú chờ một lúc, cháu giao hoa xong sẽ quay lại.”

Địa chỉ người đặt hoa để lại rất xa trung tâm thành phố, sau khi ra khỏi trạm tàu điện ngầm, Từ Phầm Vũ không biết nên đi tiếp thế nào, đành phải lên taxi, nhưng cô không mang đủ tiền, chỉ còn cách thương lượng với chú lái xe, tí nữa sẽ về nhà bằng taxi rồi trả hết tiền xe.

Chú lái xe nhìn cô, do dự một chút rồi đồng ý.

Có điều ngay cả tàu điện cũng phải đi 5, 6 lượt, nếu chuyển thành tiền xe thì cô chẳng dám nghĩ nữa, đau hết cả lòng.

Giá mà lúc này có một tiểu thiên sứ giáng xuống trước mặt cô, đưa cho cô vài tờ tiền. Không cần nhiều lắm, chỉ cần đủ trả tiền xe là được.

Từ Phầm Vũ cầm tờ giấy ghi địa chỉ, tay lạnh cóng, run cầm cập.

Cô dừng chân bên ngoài một tòa nhà lớn, chủ yếu trang trí bằng hai màu đen và lam theo phong cách quán bar.

Từ khi nhận chức trợ lý hội trưởng hội học sinh, đây là lần đầu tiên Tào Văn Văn tham gia hoạt động tập thể.

Khi cô biết dịp này là sinh nhật Trần Mặc, cô nghĩ thơ tưởng rằng có lẽ là chọn một nơi để ăn uống rồi thổi nến bánh gato thôi.

Bánh gato và nến đều có. Nhưng còn có thêm cả tiếng nhạc đinh tai nhức óc, ánh đèn nhấp nháy làm người ta choáng váng, cùng những ly rượu muôn màu muôn vẻ.

Những khuôn mặt vừa quen vừa lạ, những thân thể chuyển động liên tục trên sàn nhảy.

Thẩm Hữu Bạch ngồi trên ghế salon dài ở góc tối, cách cô khá gần. Tay anh cầm điếu thuốc, dường như đang nhìn ánh đèn chớp chớp phía trước.

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên hỏi cô, “Sao cậu không ra chơi?”

Tào Văn Văn sững sốt, “À, mình thấy không quen.”

Anh phun ra một làn khói. Anh chỉ hỏi một câu mà thôi, bất kể cô trả lời thế nào cũng không có đoạn sau. Thẩm Hữu Bạch chính là người như thế. Lịch sự, anh có. Nhưng người ta chỉ có thể thấy sự lịch lãm của anh, đừng nghĩ tới chuyện rút ngắn được khoảng cách.

Thậm chí, nhiều khi anh có vẻ ngạo mạn, nhưng thực ra không phải anh xem thường ai, chẳng qua là anh thật sự không có hứng thú.

Tích cách này của anh không coi là tồi tệ, nhưng cũng không thể nói là tốt. Biết bao nhiêu nữ sinh vây quanh anh, xua như xua vịt.

Ví dụ những người đang tập hợp ở đây.

Cô gái đó uống mấy vòng rượu với đám Chu Khi Sơn, hai tay cầm hai ly rượu, đưa một ly về phía anh, “Thẩm Hữu Bạch.”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô ta một cái, đỡ lấy ly rượu sắp tràn ra ngoài.

Thái Dao cảm thấy say, hai gò má ửng hồng, “Lúc trước mình thường xuyên làm phiền cậu, thật xin lỗi cậu.”

Nhờ có lời nhắc nhở của cô ta, cuối cùng Thẩm Hữu Bạch cũng nhớ ra cô ta là ai.

Anh gạt đầu, không nói gì, đưa ly rượu lên môi, ngửa đầu uống.

Thái Dao khó nén được cong môi.

Cô ta cho rằng, không phải là không có cơ hội.

Uống một hớp rượu.

Không nói rõ được là mùi vị gì, cả thực phẩm đều nóng như thiêu.

Ở bên cạnh, Chu Khi Sơn đang nói chuyện với mọi người, mắt nhìn thoáng qua điện thoại đang rung lên trên bàn, “Mình đi nghe điện thoại.”

Con đường này cách sông không xa, gió lạnh thổi tới như băng đâm vào người. Một tay Từ Phầm Vũ ôm bó hoa, tay còn lại cầm điện thoại, chân lạnh run lên.

Có người nghe điện thoại, cô nói, “Chào anh, tôi ở cửa hàng hoa, xin hỏi anh có tiện ra ký nhận một chút được không?”

Người bên kia im lặng một chút mới nói, “Cô có thể mang vào giúp tôi không?”

Sau khi cúp máy, Từ Phầm Vũ cảm thấy giọng của người này hơi quen.

Bọn họ bắt đầu chúc rượu nhau, vị trí của Thẩm Hữu Bạch hơi vắng vẻ. Thái Dao cầm một ly rượu đưa cho anh, anh chỉ lạnh nhạt nói cảm ơn. Nhưng cảm giác như thể mình là bạn gái anh cũng khiến cô ta thấy ngọt ngào.

Cô ta cố ý uống thêm mấy ly, chóng mặt ngã vào người bên cạnh.

Lúc Từ Phầm Vũ đi vào, bị tiếng nhạc làm ù cả tai. Hiệu quả cách âm của quán bar này tốt thật, bên ngoài hoàn toàn không nghe thấy gì.

DJ chính nhạc rất cuồng nhiệt nhưng xung quanh lại không có ai. Chỉ có một chỗ tụ tập rất đông người, Từ Phầm Vũ nhìn quanh, toàn là người quen.

Nói thật, vẻ ngoài của Thái Dao không tệ, sau khi say có chút quyến rũ. Cô ta ngã vào vai Thẩm Hữu Bạch.

Ánh đèn u ám, mùi rượu nồng nặc, nhìn kiểu gì cũng thật ái muội.

Chu Khi Sơn là người đầu tiên phát hiện ra cô, “Ồ, sao lại là cậu?”

Từ Phầm Vũ đi lên, vẻ mặt mờ mịt, tay còn ôm bó hoa. Cậu ta cười, “Hoa là mình đặt, tặng cho Trần Mặc, hôm nay là sinh nhật cậu ấy.”

Chu Khi Sơn nói như ám chỉ mệnh lệnh.

Cô không lạ gì Trần Mặc, cậu ta là thành viên nòng cốt của hội học sinh, trong học viện ai cũng biết, chỉ một giây sau đã thấy chỗ cậu ta ngồi, đang định cầm bó hoa đi qua.

Nhưng Trần Mặc không biết gì về Từ Phầm Vũ, chỉ nhớ mang máng hình như là nữ sinh trả cái ô lần trước. Cậu ta đang giơ tay lên đỡ lấy bó hoa.

Thẩm Hữu Bạch đột nhiên đứng lên.

Thái Dao mất đi chỗ dựa, ngã lên ghế salon. Cô ta kinh ngạc nhìn anh.

Thẩm Hữu Bạch cầm bó hoa, nhét vào tay Trần Mặc, tiện thể chúc mừng, “Sinh nhật vui vẻ.”

Từ Phầm Vũ sững sờ một chút, lập tức buông tay xuống.

Thẩm Hữu Bạch không thể nhìn cô tặng hoa cho người con trai khác, bất kể là lý do gì, hình thức gì.

Đều không được.

Chu Khi Sơn phục hồi tinh thần, cười nhìn anh, “Sao mình lại có cảm giác như bị người ta mượn hoa hiến Phật mất nhỉ?”

Tiếng nhạc rất lớn, Tần Nhiên hô to, “Cậu mới kì quặc, tặng hoa cho Trần Mặc làm gì, coi trọng cậu ta à?”

Trần Mặc khoa trương ra vẻ bị kinh sợ, “Cho dù là vậy thì mình cũng không dám nhận đâu, mình là trai thẳng.”

Làm sao Chu Khi Sơn có thể nói rằng, cậu ta biết chủ tiệm hoa nhỏ kia là mẹ Từ Phầm Vũ, cậu ta chỉ muốn cuộc xem người đưa hoa tới có phải cô hay không. Không ngờ đã đoán trúng.

Chu Khi Sơn cười với cô, “Vũ Mao tới thật đúng lúc, ở lại chơi cùng bọn mình.”

Từ Phầm Vũ vội vàng xua tay, “Không được đâu, cảm ơn cậu nhưng mình phải về nhà rồi.” Cô quay sang nói với Trần Mặc, “Trần Mặc, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.”

Trần Mặc chưa nói được câu cảm ơn thì cô đã bị Thẩm Hữu Bạch lôi đi.

Chu Khi Sơn hỏi với theo, “Cậu cũng đi à, có quay lại không?”

Thẩm Hữu Bạch dừng một chút, nói, “Xem thế nào đã.”

Từ Phầm Vũ đứng lại, dường như đang nói gì đó. Thẩm Hữu Bạch không nghe được. Cô liền nắm cánh tay anh, kiễng chân, ghé vào tai anh, “Chờ em một lúc, em đi rửa tay đã.”

Còn có thể làm thần kinh thư giãn, đồng thời cũng kích thích dục vọng.

Anh đã uống không ít.

Dường như rượu tan vào trong máu làm cả người anh khô nóng.

Từ Phầm Vũ thay băng vệ sinh xong, mở cửa phòng ngăn ra ngoài. Cô thấy Thẩm Hữu Bạch đứng dựa lưng vào bức tường đối diện thì sợ hết hồn.

Đây là phòng rửa tay của phụ nữ. Cô nhìn sang hai phòng riêng bên cạnh, may mà không có ai.

Từ Phầm Vũ cúi đầu, cọ rửa tay dưới vòi nước. Cô lơ đãng hỏi, “Anh và nữ sinh kia có quan hệ gì?”

Thẩm Hữu Bạch nghi hoặc, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Thái Dao à?”

Từ Phầm Vũ xoay người, “Anh còn nhớ cả tên người ta à?”

Anh nhìn hai tay cô buông xuống, nước trượt theo đầu ngón tay, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền gạch men.

Từ Phầm Vũ hơi cuống lên, “Cô ta không giống như anh nghĩ đâu.”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch lại quay về với gương mặt cô. Từ Phầm Vũ đến gần anh một bước, “Cô ta không đơn thuần đâu, không phải kiểu kiên trì dửng dưng gì hết, cô ta đánh cược với Chu Khi Sơn đấy.”

Cô nói thêm, “Hôm đó, chính tai em nghe thấy, là cô ta gọi cho Chu Khi Sơn lừa anh tới nhà ma.”

Ánh đèn trong phòng rửa tay khá tối, giấy dán tường in những bông hoa xinh đẹp.

Cô mặc áo len màu hồng rượu.

Trong mắt cô là ánh đèn thủy tinh xa xỉ, giống như vực sâu xa hoa đòi trụy.

“Nếu không phải em...”

Từ Phầm Vũ nghẹn lại, nói nốt nửa câu sau thì thật ngại.

Cô cắn môi, cup mắt xuống, “Cô ta không tốt đâu.”

Cô không ghen, chỉ có chút sợ sệt.

Ngay cả cô cũng cảm thấy Thái Dao xinh xắn, sau đó không hiểu sao lại nghĩ, nếu bây giờ Thái Dao không đang trong kì kinh thì sao?

Một lúc lâu không có ai nói chuyện.

Từ Phầm Vũ giương mắt nhìn anh. Mà Thẩm Hữu Bạch cũng đang nhìn cô chăm chú, hai hàng lông mày cau lại.

Từ Phầm Vũ chợt bừng tỉnh, cô nói chuyện đã kéo cả Chu Khi Sơn vào, đó là bạn tốt của anh. Bất kể Thẩm Hữu Bạch tin hay không thì đây vẫn là nói xấu sau lưng người khác.

Cô càng thêm không đáng yêu.

Nhưng cô cảm thấy thật oan ức, tất cả đều là nói thật.

Từ Phầm Vũ muốn giải thích nhưng không biết nói thế nào.

Anh nhìn cô há miệng, chân mày khẽ nhúc nhích, môi mím chặt rồi lại thả lỏng.

Biểu cảm của anh không tốt lắm, “Từ Phầm Vũ.”

Cô sùng sốt một chút. Ngay cả họ tên cũng gọi hết ra.

Mắt Từ Phầm Vũ chua xót, vội vàng cúi đầu không nhìn anh.

Cô mím môi, “Ừm”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Lúc này anh có uống chút rượu, không thấy em thì không sao, giờ anh chỉ muốn làm tình với em”

Anh cau mày, lắc đầu, “Sắp không nhịn được nữa.”

P/S: Vâng, bạn Bạch là một hình tượng tiêu biểu cho quyển sách “Đàn ông nghĩ gì ngoài sex” của Sheridan Simove. Quyển này khá nổi tiếng, nếu các bạn có điều kiện thì hãy tìm mua. Quyển này không có bản tiếng Việt, nếu bạn dõ tiếng Anh thì cũng đừng lo, không ảnh hưởng gì đâu, vì bên trong hoàn toàn trong trẻo, không có chữ nào hết. Tác giả đã trả lời cho câu hỏi ở bìa sách hết sức xuất sắc, “Đàn ông nghĩ gì ngoài sex?” “Họ chẳng nghĩ cái quái gì ngoài sex cả.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lễ vật (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tặng cho Thầm Hữu Bạch – Chương 23: Lễ vật (3)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ mở to hai mắt nhìn anh, trong khoảnh khắc, cô liền tránh ánh mắt anh, ngập ngừng nói, “Nhưng mà... sẽ lây cảm.”

Thầm Hữu Bạch hít một hơi thật sâu, lại thở ra nặng nề từ xoang mũi, từ từ chớp mắt, “Ừ.”

Anh nhìn cô chăm chú một lúc, móc điều thuốc lá ra đặt lên môi, châm lửa. Lúc Thầm Hữu Bạch cúi đầu châm thuốc, lông mày nhũu chặt lại, nháy mắt sau, ánh lửa chiếu lên gương mặt anh.

Anh nhắm hai mắt lại, ngửa đầu phun ra một làn khói, đường cong từ cằm đến xương quai xanh rất rõ ràng.

Làn khói còn chưa tràn đến đèn thủy tinh thì đã tan biến.

Anh khó chịu vò tóc, vài cọng tóc che mắt. Sự mờ ám này làm Từ Phầm Vũ bị mê muội. Cô đến gần, vén tóc anh ra. Thầm Hữu Bạch ném điều thuốc xuống, ánh lửa nện lên nền gạch sứ trắng.

Anh sờ lên eo Từ Phầm Vũ, cùi đầu cắn môi cô.

Cảm giác đau ở môi làm đôi mắt đang đóng chặt của cô khẽ rung động.

Cô vươn đầu lưỡi, chạm vào anh.

Hành động đó tạo thành một trận cướp đoạt như mưa to gió lớn, sâu đến tận cuống họng. Anh khuấy động kịch liệt trong khoang miệng cô, quấn hút đầu lưỡi Từ Phầm Vũ.

Làm sao cứu rồi được mình. Chỉ có cách là kéo luôn cô vào trong vực sâu.

Chân Từ Phầm Vũ như nhũn ra, không theo kịp anh, dường như cô bị anh kéo vào phòng vệ sinh riêng. Thầm Hữu Bạch vừa dùng một tay đóng cửa vừa ôm cô, quần quít trao đổi nước bọt, thậm chí không cài chốt cửa.

Cô tạm dừng giao chiến trước, khẽ cười thành tiếng, khoe miệng còn dính một tia chất lỏng.

Trong không khí là mùi hoa thanh tân, xen lẫn mùi cồn cay nồng.

Thầm Hữu Bạch nhũu mày, không tới một giây đã cài chốt cửa, xoay người cô lại, ép lên ván cửa.

Anh cúi đầu gặm cắn cổ Từ Phầm Vũ, nụ hôn cuồng nhiệt gần bó làm cô gần như mất đi lý trí.

Anh kéo áo lỏng, bàn tay thăm dò lên eo, cô ngửa ngáy trốn tránh lại bị anh càng áp chế.

Bàn tay nóng bỏng dán vào da thịt, dần dần tiến lên trên, cảm giác tê dại lan tràn đến ngực.

Đầy áo ngực của cô ra, bầu ngực vừa nhũu ra đã bị cướp lấy. Bàn tay lớn nâng bầu ngực, ngón tay dền lên nhũu hoa chuyển động, mãi tới khi nó đứng thẳng lên như trên châu.

Từ Phầm Vũ hơi híp mắt, hơi thở dồn dập.

Hai tay cô chống trên ván cửa, hai chân như nhũn ra, dựa vào anh mới có thể đứng thẳng.

Cảm giác được rõ ràng có thứ cứng rắn nóng rực đang đâm vào cô.

Chút tỉnh táo cuối cùng của Từ Phầm Vũ cuối cùng đã bị dục vọng thiết đốt đến không còn gì, thuận theo tay anh, cởi quần lót và quần jean tụt đến đầu gối.

[...]

Ngoài phòng rửa tay, âm nhạc ầm ĩ, ánh đèn tiến vào phòng riêng qua khe hở ván cửa.

Thẩm Hữu Bạch tiếp tục va chạm, làm đầu gối cô mềm nhũn. May mà anh ôm nên cô không phải quỵ trên mặt đất.

Ở bên ngoài, giữa ánh sáng chói mắt, mùi rượu và thuốc lá nồng nặc. Tản Nhiên không để ý xem bọn họ đã rời khỏi quán bar hay chưa, chỉ cho rằng Thẩm Hữu Bạch tiến từ Phàm Vũ về, nhưng quá lâu chưa thấy anh trở lại.

Cậu ta suy nghĩ một chút, hỏi người bên cạnh, "Làm sao thế nhỉ?"

Chu Khi Sơn cười, "Xem tình hình này thì chắc là trọng sắc khinh bạn rồi."

Trần Mặc cũng tham gia vào, "Nữ sinh đó..."

Cậu ta dừng một chút, "Từ Phàm Vũ phải không?"

Tản Nhiên kinh ngạc, "Bọn họ đang qua..."

Nhưng cậu ta chưa dứt lời thì Thái Dao đột nhiên đứng lên, làm đổ ly thủy tinh trên bàn. Chu Khi Sơn nhanh chóng đỡ được cái ly nhưng toàn bộ rượu đã đổ ra, thấm ướt góc quần cô ta.

Cô cắn chặt răng, "Mình đi rửa tay."

Thái Dao đẩy cửa phòng rửa tay, sừng sốt một chút.

Trong không khí có mùi lạ.

Thiếu nữ chưa qua nhân sự nhưng cũng biết mùi vị này là gì.

Tiếng thờ đóc và rên rỉ truyền từ phòng riêng ra.

Thái Dao đi vào.

Từ Phàm Vũ nhắm mắt lại, hai gò má ửng đỏ, "Ủm..."

Thái Dao nghe được thì mặt nóng lên.

Cô ta định rửa tay rồi đi ngay. Ở quán bar xảy ra loại chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

"Vừa rồi em không nghe... anh nói đúng không..."

Thái Dao choáng váng.

Giọng nói của Từ Phàm Vũ luôn khiến người ta cảm thấy như đang cào nhẹ vào lòng.

Thái Dao rón rén tiến đến gần cánh cửa phòng riêng.

"Không phải..."

Không thể!

Thái Dao mờ to hai mắt, không tin vào lỗ tai của mình.

Làm sao có thể là anh, không thể.

"VẬY ANH... Ừ..."

Thân thể ấm áp của anh ấn vào giữa hoa môi, kích thích làm Từ Phàm Vũ run rẩy, cắt đứt lời nói.

Nhiệt độ cơ thể cô cũng lên cao, mồ hôi làm tóc dính chặt lại.

Thẩm Hữu Bạch liếm cắn cổ trắng nõn của cô, giọng anh ám ám, "Gọi tên anh, những thứ khác anh không muốn nghe."

Cổ họng cô dường như bị thiêu đốt, muốn há miệng phóng thích, "Ủm, a... Hữu Bạch..."

Hai chân Thái Dao như bị rút chỉ, không thể cử động.

Cô ta đứng đại ra, nghe tiếng rên rỉ không ngừng tràn ra từ bên trong. Mãi tới khi Từ Phàm Vũ rít lên, "A... dừng cho ngón tay vào... bắn..." Thái Dao mới tỉnh táo lại, hoảng loạn bỏ chạy.

Cánh cửa đập vào tường rồi từ từ khép lại.

Tiếng động làm Từ Phầm Vũ giật mình, tỉnh táo đôi chút.

Cô nghiêng đầu, ánh mắt mê ly, "... Hình như có người."

Thảm Hữu Bạch hôn lên gò má cô, "Đừng cử động."

Anh tìm lấy khuôn miệng đang thở ra hơi nóng của cô. Tiếng nước vang lên bên tai. Trong miệng cô có mùi thuốc lá. Hai thứ mà Thảm Hữu Bạch mê muội đang hợp làm một.

Ra khỏi quán bar.

Gió đêm làm Từ Phầm Vũ nheo mắt lại. Một giây sau, bà vai chợt ảm áp.

Từ Phầm Vũ sùng sốt một chút, định kéo áo khoác trên người xuống. "Không được, anh sẽ bị cảm đấy."

Thảm Hữu Bạch đè lại tay cô, "Mặc vào đi." Sau đó liền nói tiếp, "Bây giờ anh rất nóng."

Đầu cô hiểu ngay lập tức, những hình ảnh nóng bỏng kia... Cô không từ chối nữa, nghiêm túc mặc áo.

Từ Phầm Vũ chỉ vào con đường, "Phía trước có taxi chờ rồi."

Anh nói, "Không cần, anh đưa em về."

Cô có chút xấu hổ, "Không phải, chủ ấy đã chờ em rất lâu rồi."

Thảm Hữu Bạch không hiểu.

"...Bởi vì em chưa trả tiền."

Thảm Hữu Bạch trả tiền cho chủ lái xe. Từ Phầm Vũ đứng phía sau gửi tin nhắn cho Trần Thu Nha.

Cô không biết anh nói đưa về là đưa bằng gì.

Hay nói cách khác, phương tiện quay về là gì.

Khi cô nhìn thấy Thảm Hữu Bạch ngồi trên chiếc xe máy phân khối lớn, đội mũ bảo hiểm màu đen, nếu không có tiếng động cơ thì chắc đã nghe được tiếng đập của trái tim cô.

Mặt sông phản chiếu ánh đèn thành phố. Cô ôm chặt lưng Thảm Hữu Bạch, bên tai là tiếng gió vùn vụt.

Dán vào lưng anh, nhắm mắt lại. Vẫn có thể cảm giác được từng đoạn hình ảnh lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lễ vật (4)

Đứng ở bên đường, cách nhà cô không tới mười mấy mét. Cô nói đợi thêm hai phút. Sau hai phút cô sẽ trở về.

Từ Phầm Vũ dựa lên xe anh, ngựa đầu, chân trời đen như mực nước. Ánh sao mờ nhạt càng làm bầu trời đêm trở nên gần hơn, giống như miếng vải đen không lồ che trước mắt.

Không ai nói chuyện, một lúc sau, Từ Phầm Vũ hiếu kỳ hỏi, "Anh là chòm sao gì?"

Anh nhú mày lại, lắc đầu.

Cô lại hỏi, "Sinh nhật anh ngày nào?"

Thẩm Hữu Bạch không chút nghĩ ngợi nói, “29 tháng này.”

Từ Phầm Vũ hơi ngạc nhiên, “Vậy không phải là...”

Cô tính nhắm trong bụng, mở to hai mắt nói, “Thứ sáu tuần sau.”

Thẩm Hữu Bạch gật đầu.

Từ Phầm Vũ trừng mắt nhìn, “Muốn quà gì?”

“Em.” Anh lập tức trả lời.

Cô sùng sốt một chút rồi cụp mắt, “Không được đâu.”

Lạnh đến thấu xương. Về mặt anh từ từ sầm xuống.

Cô chợt ghé sát vào tai anh, “Nghỉ lễ của em không dài, chắc chắn chưa tới tuần sau đã hết rồi.” Giọng cô có ý cười, “Quà sinh nhật sao tặng sớm được.”

Nói xong, Từ Phầm Vũ đột nhiên hôn môi anh.

Chỉ chạm nhẹ một cái rồi lập tức đứng thẳng người.

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô.

Sợi tóc cô quăn quanh thành độc được sền sệt. Đôi mắt là lọ đựng.

Lấy đi lục phủ ngũ tạng của anh ngâm vào trong để như trở bàn tay.

Cô không nhịn được bật cười.

Thẩm Hữu Bạch nghĩ, đại khái là chính anh tự đào trái tim ra rồi dâng lên, cô chẳng cần làm gì cả.

Anh dịu dàng hỏi, “Cười cái gì?”

Từ Phầm Vũ chỉ vào áo khoác trên người mình, “Lừa được một cái áo.”

Trước khi vào trong nhà, cô quay đầu lại nhìn Thẩm Hữu Bạch đã đi chưa. Phất tay với anh, ra hiệu anh mau chóng trở về, hiện giờ đã rất lạnh.

Từ Phầm Vũ đứng ở huyền quan, nghe thấy tiếng ti vi, cởi áo khoác treo lên giá. Cô đi vào phòng khách, lập tức nhào lên sofa, ôm lấy Trần Thu Nha, “Người đặt hoa là bạn học con, hôm nay bọn họ tổ chức sinh nhật, con ở lại ăn bánh ga tô.”

Trần Thu Nha vỗ lên lưng cô, xoa tay, ý nói nghỉ ngơi sớm đi.

Từ Phầm Vũ cọ người bà, hỏi, “Chè đậu đỏ đâu?”

Trần Thu Nha liếc cô một cái, tiếp tục ra hiệu, đã ăn bánh ga tô rồi còn muốn ăn chè đậu đỏ, muộn rồi, ăn nhiều sẽ không tốt cho tiêu hóa, đi ngủ đi.

Bắt đầu từ hôm qua, nhiệt độ đã giảm xuống. Bầu trời sáng sớm bị che khuất bởi màu xám xịt.

Đóng cửa nhà. Từ Phầm Vũ lấy ống hút trên thân hộp sữa ra, nhắm vào lỗ tròn, xuyên thấu giấy bạc. Cô giương mắt nhìn Ngụy Dịch Tuấn đi tới.

Từ Phầm Vũ cắn ống hút, hỏi: “Khỏi bệnh rồi à?”

Cậu khịt khịt mũi, trả lời, “Gần khỏi rồi.”

Lúc sắp đến cổng chính học viện Đức Trí, các học sinh dần dần nhiều lên. Cô chợt nghĩ tới một chuyện, mặt lộ vẻ lúng túng, “Đợi lúc nữa, bất kể bọn họ có nói gì cậu cũng không thể trách mình, mình cũng là người bị hại.”

Ngụy Dịch Tuấn khó hiểu nhìn cô.

Nhưng rất nhanh sau thì cậu đã biết.

Gần đây, nhân vật trở thành đề tài bàn tán trong học viện có thêm Từ Phầm Vũ, sự tích là cô đã chạy tới nhà vệ sinh nam để bày tỏ với hội trưởng hội học sinh.

Mà bấy lâu nay, Ngụy Dịch Tuấn bị mọi người ngầm thừa nhận là một đôi với cô. Giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, cậu đã có một trang nổi bật trong tin bất quải.

Không khéo là cậu xin nghỉ đúng lúc xảy ra chuyện, khiến vụ scandal này có thêm tình tiết ngược luyến.

Ngụy Dịch Tuần vì tình mà tổn thương, mắc bệnh.

Giải thích thế nào đây, càng nói càng đen.

Chuông tan học vang lên.

Cậu ra khỏi phòng học, đi về phía Từ Phầm Vũ và Trần Từ Huyền đang tắm nắng ở hành lang.

Ngụy Dịch Tuần nói, “Hiện giờ bọn họ đều nhìn mình bằng ánh mắt thương cảm.”

Từ Phầm Vũ lại nhắc lại, “Không thể trách mình!”

Cậu lại hỏi, “Thế cậu thật sự chạy tới tận wc nam để bày tỏ à?”

Từ Phầm Vũ hỏi ngược lại, “Cậu nhìn mình giống như người sẽ làm chuyện như thế à?”

Ngụy Dịch Tuần liếc mắt, “Cậu muốn nghe lời thật sao?”

Cô giờ tay ngăn cản, “Đừng nói!”

Tổ trưởng tổ Sinh nhô ra khỏi cửa phòng học, đưa một chồng vở, “Vũ, đem chỗ bài tập này tới phòng làm việc.”

“Em đi đây.” Từ Phầm Vũ lập tức trả lời.

Cô ai oán, “Xin thầy đó, thầy chủ nhiệm.” Từ Phầm Vũ vừa đi vừa suy nghĩ. Văn phòng của tổ bộ môn ở tầng 1, nhưng cô vẫn cố đi qua hành lang lớp A. Mỗi lần đều đi con đường này, nhưng hôm nay không được may lắm, cửa nào cũng đóng chặt, không có người.

Từ Phầm Vũ cong môi, nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi văn phòng, cô đóng cửa lại. Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng giảng bài từ xa vọng tới.

Đã gần trưa, ánh mặt trời chói mắt. Cô đi một lúc, đang nghĩ xem có phải lớp A có giờ thể dục không, hay là cô đi sân tập xem.

“Xoảng!”

Đột nhiên có thứ gì đó bay tới, đập vỡ cửa sổ, xệt qua ngay trước mặt Từ Phầm Vũ.

Cô sợ tới mức ngã ngối trên đất.

Mảnh kính vỡ rơi leng keng xuống đất, giống như mưa sao giữa ban ngày. Một quả bóng rổ lăn tới góc tường rồi dội lại.

Ánh sáng xuyên qua hành lang.

Có người nhảy lên trước cửa sổ.

Cô dùng tay che bớt ánh sáng, híp mắt lại, chỉ thấy bóng dáng. Một nam sinh tiến vào, chân đạp lên thủy tinh tạo thành tiếng vỡ vụn.

Hạ Tầm nhìn người ngồi dưới đất, hơi choáng váng. Hai người nhìn nhau một lúc lâu.

Cậu chỉ vào Từ Phầm Vũ, há miệng, “A, quần lót!”

Cô sùng sốt một chút, một giây sau gấp tức khép đầu gối, kéo váy xuống.

Từ Phầm Vũ vừa định mở miệng trách cậu ta thì một nam sinh khác đã nhảy từ cửa sổ vào, vội vàng nhặt quả bóng lên.

Cậu ta kéo Hạ Tầm, “Chạy mau, đừng có tán gái nữa, giáo viên sắp tới rồi!”

Quả nhiên, bọn họ vừa chạy chưa được mấy giây thì giáo viên đã tới.

Từ Phầm Vũ còn chưa hết kinh sợ, cẩn thận đứng lên giữa một đồng mảnh vụn thủy tinh.

Giáo viên thấy mặt đất tối tăm cũng sùng sột, “Em... luyện công à?”

Cô vội vàng xua tay, “Không phải, không phải là em!”

Giáo viên ra hiệu cho cô đừng sợ, “Được rồi được rồi, biết em không có khả năng phá hoại thế này rồi, đi xử lý vết thương trên mặt đi.”

“Mặt em?”

Từ Phầm Vũ đưa tay lên mặt, chạm vào vết thương thì thấy nhói lên, lập tức rút tay về, ngón tay dính máu.

May mà vết cắt không lớn, chỉ giống như một sợi dây nhỏ.

Ở trong phòng cứu thương, dán miếng băng cá nhân xong liền tới phòng chủ nhiệm.

Lúc cô đi vào, thấy một giáo viên nam đang quát, “Còn nguy hiểm, còn có người thấy đấy...”

Ông ta thấy Từ Phầm Vũ liền nói, “Em tới thật đúng lúc, nhìn xem có phải hai bạn này không?” Theo hướng tay ông chỉ, Từ Phầm Vũ nhìn hai nam sinh đang đứng dựa vào tường.

Một người tỏ vẻ đáng thương nhìn cô.

Một người khác thì không hề hoảng sợ, vẻ mặt còn chút trẻ con, nghiêng đầu nhìn cô. Giáo viên tức giận lắc đầu, “Không cần phải hỏi, hai cậu này đều là lớp K...”

Một cái khác, ngẩng: cũng không hoảng hốt, có chút mặt con nít, nghiêng đại đầu nhìn nàng.

Từ Phầm Vũ nuốt nấc lời muốn nói xuống, đổi thành, “Xin lỗi thầy, vừa rồi em sợ quá nên không thấy rõ là ai.”

Không ai ngờ cô sẽ nói vậy, nhất thời đều yên tĩnh.

Giáo viên chủ nhiệm là một phụ nữ trung niên, có vẻ uy nghiêm hơn giáo viên nam kia. Bà đi ra khỏi bàn làm việc, liếc nhìn hai nam sinh, “Các em không chịu nhận.” Rồi lại nhìn Từ Phầm Vũ, “Em thì không biết.”

Cuối cùng nói, “Vậy thì cả ba người đều đi quét sạch hành lang đi.”

Ra khỏi văn phòng, Hạ Tầm gọi cô lại. Cậu nói, “Cảm ơn.”

Dừng một chút, nó thêm, “Xin lỗi.”

Từ Phầm Vũ mang bộ mặt vô cảm, “Không muốn nói ‘không sao’ có được không?”

Không nghĩ cô lại nói thẳng như vậy, Hạ Tầm ngẩn người, sau đó gật đầu, “Cũng được.”

Cô nói thêm, “Vậy hai cậu ở lại dọn dẹp, tôi đi được chứ?”

“... Cũng được.”

Cuối cùng Từ Phầm Vũ mỉm cười, “Vất vả rồi, tạm biệt.”

Phất tay một cái, thật sự xoay người bỏ đi.

Một trong hai người gây chuyện là Vi Chiêu Minh, đột nhiên cười nói, “Học tỷ này thật đáng yêu.”

Hạ Tầm nhìn theo phía cô rời đi, im lặng vài giây, sau đó quay đầu nói với Vi Chiêu Minh, rồi vội vàng đuổi theo bóng lưng Từ Phầm Vũ.

“Học tỷ.”

Từ Phầm Vũ nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên. Thiếu niên chống người trên tay vịn, gương mặt đầy nụ cười, ánh mắt trong suốt, có vẻ trẻ con. Cậu hỏi, “Chị có bạn trai chưa?”

Từ Phầm Vũ ngẩn người, giương cằm lên nói, “Học đệ, không ai bảo với em là trường cấm yêu đương sao?”

Vi Chiêu Minh còn đang đứng chờ người ở hành lang, bên tai còn phảng phất tiếng của Hạ Tầm. Cậu ta nói, “Chị ấy là của tôi.”

Dưới ánh sáng hiện lên những hạt bụi chìm nổi. Vi Chiêu Minh tính tảo lại, “Haiz, đi hết cả chỉ còn mình tôi quét sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vọng tưởng (1)

Từ Phầm Vũ thích nhìn nước nóng từ từ thấm ướt lá bạch quả khô. Chiếc lá trong cốc thủy tinh dần cuộn lại, sau đó nhẹ nhàng nổi lên.

Mùi vị hơi cay đắng, không dễ uống cho lắm.

Với gia cảnh của Từ Phầm Vũ, muốn học tại Đức Trí thì cần tham gia cuộc thi đầu vào. Cô chỉ đi thử một lần nên dù không nhận được giấy trúng tuyển cũng không có vấn đề gì.

Nhưng khi Từ Phầm Vũ đang học tại một trường bình thường khác hơn 1 tháng, đột nhiên lại nhận được thông báo của Đức Trí.

Nói đúng hơn đó là thư xin lỗi. Trong thư viết do hệ thống của học viện bị lỗi nên thứ hạng của Từ Phầm Vũ bị thay đổi, sau khi kiểm tra lại thì cô hoàn toàn phù hợp điều kiện để vào học. Nếu cô vẫn còn ý định chuyển tới Đức Trí, để biểu hiện xin lỗi, trường sẽ miễn học phí một kỳ.

Trần Thu Nha hỏi dò ý nguyện của cô. Từ Phầm Vũ mở to mắt, trả lời, “Đương nhiên đi chứ, miễn học phí đấy.”

Ngày đầu tiên tới Đức Trí là vào buổi chiều. Ánh hoàng hôn ấm áp trải xuống đường lại bị gió thổi lạnh. Mới đến khó tránh được sốt sắng, vội vàng làm thủ tục nhập học.

Từ Phầm Vũ chỉ nhớ rõ, cô từng đỡ một bạn học vào phòng y tế. Cụ thể là ai, gương mặt như thế nào thì cô không chú ý.

Trần Từ Huyền nhìn có vẻ không thân thiện, nhưng thật ra lại là một nữ sinh đáng yêu. Cô ấy hiểu rõ mọi chuyện ở Đức Trí hơn Từ Phầm Vũ đôi chút. Ví dụ như, cô ấy biết giáo thảo trước mắt là lớp trưởng lớp A năm 3. Những thứ không liên quan gì đến học tập, giống như dây leo bao trùm kỷ ức.

Từ Phầm Vũ không có ra vẻ “Tôi không hứng thú” nhưng lại trong bụng lại tò mò muốn chết như nhiều nữ sinh khác. Từ Phầm Vũ ghé sát vào cô ấy, sau đó hỏi, “Là ai thế?”

Trần Từ Huyền thích sự thẳng thắn này của Từ Phầm Vũ. Cô ấy lôi kéo cô, “Đi nào, mình dẫn cậu đi xem.”

Đi qua hai tòa nhà. Tuy bố cục giống nhau, nhưng tất cả các khuôn mặt đều xa lạ, cảm giác thật kỳ diệu. Vượt qua thiên sơn vạn thủy để tới, nhưng lớp trưởng giáo thảo kia lại không khiến hai cô kinh điển.

Từ Phầm Vũ an ủi, “Có lẽ là do nhân cách có sức hút.”

Lúc xuống tầng, Trần Từ Huyền đột nhiên dựa người vào tay vịn cầu thang, nhìn xuống phía dưới, quay đầu lại khẽ nói, “Hội học sinh kia.”

Từ Phầm Vũ ngăn người, chạm mặt mấy người đang đi tới, cô lập tức né sang một bên nhường đường.

Người đi cuối cùng, áo sơ mi trắng, da trắng, ánh mắt cụp xuống như thể không muốn để ý tới ai. Trông cậu ta có vẻ gầy gò nhưng lại không giống kiểu bệnh tật mà như là người mẫu trên tạp chí. Đường cong gò má thật đẹp, vị trí yết hầu cũng đẹp.

Có mùi thuốc lá thoang thoảng.

Từ Phầm Vũ chột rụt vai lại.

Có thể là vì động tác này nên cậu ta đột nhiên quay đầu nhìn cô một cái.

Hai mắt nhìn nhau, chỉ là một chút.

Trên bầu trời, tầng mây chợt ép thấp, tối sầm trong nháy mắt. Mây tan, trước mắt lại sáng lên.

Sau khi bọn họ đi mất, Trần Từ Huyền rất hưng phấn, “Trời ơi, gương mặt còn đẹp trai hơn cả giáo thảo.”

Từ Phầm Vũ tỉnh táo lại, một lúc lâu sau mới nói, “À, cũng được.”

Thấy Trần Từ Huyền chạy xuống tầng, cô cũng vội vã đi theo.

Người kia tên là Thẩm Hữu Bạch.

Không hiểu sao anh lại khiến Từ Phầm Vũ nghĩ tới hoa thiên điểu. Nghe nói bông hoa đó vốn dĩ là một con chim, nhưng nó đã phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, vì vậy mà bị Thượng Đế trừng phạt, bị nhốt vĩnh viễn trong bông hoa.

Cô cho rằng sẽ không bao giờ có liên quan gì tới Thẩm Hữu Bạch nữa, mãi tới ngày hôm ấy. Khi một nhóm nữ sinh lớp trên chuyển đạo cụ xuống tầng, một đoạn dây đèn màu rơi xuống, Từ Phầm Vũ cúi người nhặt, gọi bọn họ lại. Không ngờ đằng sau còn có người đang bê rượu đồ, không để ý tới cô, liền va vào.

Trong lúc hỗn loạn, suýt nữa Từ Phầm Vũ lăn xuống tầng, đồ trang trí rơi khắp mặt đất.

Chị lớp trên lo lắng hỏi, “Bạn có sao không?”

Trên đầu Từ Phầm Vũ còn vương mấy dây đèn nhỏ, sừng sốt một chốc rồi nở nụ cười, “Không sao không sao.”

Chỉ là đầu gối bị trầy.

Cô kiên trì tới phòng y tế, dù sao ở đây cũng còn nhiều đồ cần phải dọn dẹp. Bác sĩ nam bảo cô ngồi lên giường bệnh, lấy từ ngăn kéo ra một hòm thuốc, để ở mép giường.

Sau đó anh ta ôm bụng, vừa đi vừa nói với cô, “Em tự lấy cồn iot sát trùng đi, tôi vào nhà vệ sinh rồi sẽ quay lại.”

Từ Phầm Vũ im lặng, nhìn chăm chú hòm thuốc, lúng túng một lúc lâu, cô thật sự không biết phải xử lý vết thương thế nào.

Một lúc sau, cửa phòng y tế bị ai đó kéo ra.

Cô mất rất nhiều thời gian mới tìm ra được cồn iot, tưởng là bác sĩ trở về, liền vén rèm che giường lên. Hóa ra không phải.

Từ Phầm Vũ thấy người kia đang đứng trước tủ tìm thứ gì đó, không phát hiện ra cô. Rèm cửa phòng cứu thương bị gió thổi bay, che lấp bóng lưng cậu ta.

Từ Phầm Vũ lên tiếng hỏi, “Bạn ơi, bạn đang tìm cái này à?”

Thẩm Hữu Bạch ngẩn người, sau đó quay lại nhìn cô.

Trong chớp mắt, cô chợt nhớ tới câu chuyện về chim thiên đường.

Bởi vì màu lông quá mỹ lệ, mọi người cho rằng nó tới từ Thiên Đường, cho nên gọi nó là chim thiên đường.

Anh liếc nhìn lọ cồn iot trong tay Từ Phầm Vũ và hòm thuốc bên cạnh, cả vết thương trên đầu gối cô nữa.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, đi tới gần.

Từ Phầm Vũ thấy thế thì đưa cái lọ trong tay cho anh. Cô cho rằng Thẩm Hữu Bạch cầm xong sẽ đi ngay, không ngờ anh lại kéo một cái ghế ra trước chân cô, “Đề lên đây.”

Từ Phầm Vũ không hiểu, “Sao cơ?”

Anh giương mắt nhìn cô chăm chú, “Chân.”

Từ Phầm Vũ không cách nào hiểu được lý do, một chân cô duỗi thẳng đặt lên ghế.

Thẩm Hữu Bạch ngồi cạnh cô, mở lọ cồn ra, dùng bông thấm ướt rồi chấm lên đầu gối cô.

Hành động này làm cô sợ đến mức không biết phản ứng thế nào, chỉ sững sờ nhìn dáng vẻ cúi đầu của anh.

Đột nhiên anh hỏi, “Bạn có thấy đau không?”

Nghe anh hỏi thế, cô mới cảm thấy vết thương nóng lên, nhói nhói.

Từ Phầm Vũ nói khẽ, “Có một chút.”

Không biết có phải ảo giác không, cô nói xong thì tay anh càng nhẹ hơn.

Xử lý vết thương giúp cô xong, Thẩm Hữu Bạch đóng hòm thuốc lại, chuẩn bị rời đi.

Từ Phầm Vũ vội vàng nói “Cảm ơn.”

Anh dừng bước, ánh mắt dừng lại một giây trên tóc cô. Cuối cùng, khi Từ Phầm Vũ vẫn còn đang giữ vẻ mặt mơ hồ, anh không nói gì nữa mà đi luôn.

Cô ngồi chờ ra một lúc, đứng lên khỏi giường, cẩn thận đi tới cửa.

Đúng lúc bác sĩ đi vào. Anh ta nhìn chân Từ Phầm Vũ, “Ồ, em đã xử lý xong rồi à, nhớ 2 ngày tới đừng để dính nước.”

Cô gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện, “Thầy ơi, hòm thuốc của thầy, Thẩm... bạn Thẩm Hữu Bạch đã lấy đi rồi.”

“Tôi biết, lớp bọn họ có người bị ngã.”

Từ Phầm Vũ đi tới WC rửa tay.

Cô vẫn vò nước lại, ngẩng đầu lên. Trong gương, Từ Phầm Vũ thấy trên tóc mình dính một mẩu giấy màu nhỏ. Có lẽ là Thẩm Hữu Bạch đã nhìn thấy, nhưng tại sao cậu ta không lấy xuống giúp cô.

Đúng là một người kì lạ.

Đột nhiên nghĩ tới câu nói của Trần Từ Huyền, ‘còn đẹp trai hơn cả giáo thảo’.

Nếu bây giờ cho Từ Phầm Vũ trả lời, cô sẽ nói, ‘người này à, sao dong chi tục phần có thể so sánh được’.

Một hôm nào đó, khi Từ Phầm Vũ biết lớp bên cạnh có một nữ sinh có số di động của Thẩm Hữu Bạch, cô vừa mới tỉnh ngủ, chìm thiên đường phạm vào tội lỗi nên mới phải chịu hình phạt nặng nề kia.

Có lẽ là tội đầu độc lòng người.

Đạo lý của cô rất đơn giản, yêu thích thì sẽ bày tỏ.

Nhưng Từ Phầm Vũ cũng là người rất dễ từ bỏ. Chỉ cần bị từ chối một lần, cô sẽ lập tức bỏ cuộc.

Mà cô lại không muốn từ bỏ việc yêu thích Thẩm Hữu Bạch. Cho nên cô không bày tỏ, như vậy sẽ không bị từ chối.

Chỉ cần như vậy là có thể tiếp tục yêu thích anh.

Thường thường, càng khao khát chờ mong thì càng không có được.

Mà biết rõ không thể có được, lại khẳng khái lưu luyến, đó là vọng tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Không ngủ (1)

Edit: Mộc

Ánh sáng ngoài cửa sổ chói mắt như đầu chiều. Từng luồng sáng xuyên qua tầng mây xám nhạt xuống mặt đất.

Sau khi Từ Phầm Vũ bị chuông tan học đánh thức, mở mắt đầu tiên liền nhìn thấy bầu trời.

Cô lấy ra một bộ quần áo thể thao, đóng cửa tủ gần như cùng lúc với Trần Từ Huyền.

Hai tiết cuối là thể dục, hai người ôm quần áo đến phòng thay đồ ở cuối hành lang, khóa cửa cẩn thận.

Bỏ bộ quần áo thể thao xuống, Từ Phầm Vũ bắt đầu cởi áo của mình. Cô tiện tay vứt luôn áo khoác và áo len lên ghế dựa, cởi cúc áo sơ mi ra. Trần Từ Huyền đang kể lại bộ phim truyền hình tối qua một cách sinh động, chui đầu vào áo thể thao xong thì đột nhiên sững sốt.

Cô ấy không kiềm chế được, giơ tay chỉ vào Từ Phầm Vũ, “Này...”

Từ Phầm Vũ ngẩn ra, chậm rãi cúi đầu.

Nửa người trên của cô mới mặc áo bra, màu da trắng nõn, từng vết đỏ sậm trên vai và ngực trở nên vô cùng rõ ràng.

Từ Phầm Vũ lập tức trùm áo thể thao lên.

Trần Từ Huyền nheo mắt, “Đừng nói bị côn trùng cắn đấy, trẻ con mẫu giáo cũng biết cái này gọi là dấu hôn.”

Từ Phầm Vũ nở nụ cười, “Trẻ con bây giờ hiểu biết thật đấy.”

Trần Từ Huyền hừ nhẹ một tiếng, “Không được nói sang chuyện khác.”

Cô ấy nhanh chóng mặc quần vào, nhảy tới cạnh Từ Phầm Vũ, “Nhanh lên, mau nói cho mình biết là ai.”

Từ Phầm Vũ nhìn lại, “Không phải mình đã nói rồi à?”

Trần Từ Huyền giương cằm lên, “Hừ, cậu nói lúc nào chứ.”

Từ Phầm Vũ không cam lòng yếu thế đáp lại, “Rõ ràng nói rồi!”

Thái độ như chém đinh chặt sắt của cô làm Trần Từ Huyền bỗng nhiên nhớ lại, hình như đúng là thế.

Một buổi tối nào đó, Từ Phầm Vũ đã gọi điện cho cô ấy, nói cái gì đó.

Thấy hai mắt Trần Từ Huyền đột nhiên tròn to, cô liền biết cô ấy đã nghĩ ra. Từ Phầm Vũ bắt đầu đi lác đầu một cái, ra vẻ ‘cậu xem đi mình đâu có lừa cậu’.

Trần Từ Huyền há miệng một lúc lâu không khép lại, đợi tới khi cô thay xong quần mới tỏ vẻ khó tin, “Sao hai người lại tiến triển thần tốc như vậy?”

Từ Phầm Vũ cầm lấy áo khoác, quay đầu lại nhìn cô ấy, nói thẳng, “Bọn mình đã như thế ngay từ đầu rồi.”

Mấy ngày nay nhiệt độ liên xuống thất thường. Khi người ta cảm thấy trời sẽ không mưa thì mưa lại rơi nhiệt tình, cho nên tiết thể dục phải chuyển vào sân bóng rổ, để giày trượt trên mặt sân bóng loáng, phát ra tiếng vang cọt kẹt.

Từ Phầm Vũ đã xin phép giáo viên, chỉ làm một vài động tác làm nóng cơ thể, sau đó thành thói quen một bên nhìn mọi người chạy vòng tròn.

Mặc dù kì ‘đèn đỏ’ có rất nhiều khó chịu, nhưng khi tới giờ thể dục thì nó lại vô cùng thuận tiện. Đáng tiếc, cô mừng thầm không bao lâu, giáo viên thể dục liền thông báo rằng tiết này sẽ ném bóng vào rổ, mười quả vào ba là đạt tiêu chuẩn.

Hơn nữa, “Người nào hoàn thành cuối cùng sẽ phải ở lại thu dọn bóng.”

Tiếng nói mạnh mẽ của giáo viên thể dục vang vọng khắp nơi. Trần Từ Huyền vỗ vai cô, hết sức đồng tình, “Khổ cho cậu rồi.”

Từ Phầm Vũ thật sự không có chút tế bào vận động nào. Kì nào thi lại cũng đều xin giáo viên nương tay.

Cuối cùng, người ở lại không phải Từ Phầm Vũ thì có thể là ai đây.

Thẩm Hữu Bạch đóng cửa lại, ngoài trừ khu vực giữa sân, xung quanh đều đã tắt đèn.

Anh nhìn thấy thiếu nữ mặc đồ thể thao, ném một quả bóng về phía chiếc rổ. Quả bóng còn chưa bay tới rổ đã chậm rãi rơi xuống đất, bật ra xa.

Từ Phầm Vũ thở dài, xoa lên vai và cánh tay, xoay người liền nhìn thấy anh. Cô đứng dưới ánh đèn, cong môi lên, “Nhặt bóng giúp em đi.”

Vừa đúng lúc trước mặt Thẩm Hữu Bạch có quả bóng, anh cúi người nhặt lên, ném ra. Lập tức quả bóng chui qua rổ.

Từ Phầm Vũ ‘oa’ một tiếng. Nếu như lúc đi thi, có thể mượn kĩ thuật của anh dùng mười phút là tốt rồi.

Anh đi nhặt bóng, Từ Phầm Vũ đẩy xe đứng tới. Thẩm Hữu Bạch quay đầu nói với cô, “Em đừng hoạt động nữa, không phải đang đến kì à?”

Cô lắc đầu, “Không sao đâu, mấy ngày đèn đỏ của em cũng không khó chịu lắm, hơn nữa sắp hết rồi.”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô chăm chú một lúc, giơ tay ném bóng vào xe. Lúc này anh vẫn cài cúc cổ, thắt cà vạt, anh đi vào máy chỗ tối tăm, gương mặt trắng trẻo lạnh như băng.

Từ Phầm Vũ nghiêng đầu nhìn anh, “Ăn mặc chỉnh tề thế.”

“Buổi chiều có dự giờ.”

Thẩm Hữu Bạch cho quả bóng cuối cùng vào xe, bàn tay thon dài cướp xe đẩy khỏi tay cô, đẩy tới phòng dụng cụ.

Từ Phầm Vũ thất thần trong khoảnh khắc, sau đó đuổi theo anh.

Kéo cửa ra, ánh đèn dần chiếu vào. Thẩm Hữu Bạch đẩy xe vào góc. Cô tới rất gần anh.

“Hình như em đã hiểu được, vì sao anh luôn nói muốn làm tình với em.”

Thẩm Hữu Bạch dừng tay, quay đầu nhìn cô.

Dưới ánh sáng yếu ớt, ánh mắt cô như châu báu. Cô khẽ nói, “Vừa nãy, em cũng muốn làm tình với anh.”

Trên cánh cửa đóng chặt có một ô cửa kính hình chữ nhật. Ánh sáng xuyên qua đó là nguồn sáng duy nhất trong phòng dụng cụ.

Cô quỳ gối trên đệm mềm, Thẩm Hữu Bạch ôm cô, bàn tay ôm eo cô, ép sát vào người anh.

Áo lót bị đẩy lên cao, anh tìm đầu ngực cô, ngậm lấy. Cô hít thở dồn dập, lồng ngực lại ưỡn cao lên, đẩy vào miệng anh.

Cảm nhận được hàm răng của anh nhẹ nhàng cạo sát núm vú, cô túm lấy áo Thảm Hữu Bạch, gần như muốn xé tan nó.

Anh vén áo Từ Phẩm Vũ, không còn gì ngăn cách, mút lấy da thịt cô, lòng bàn tay nắm một bên ngực nhào nặn.

Một tay ôm đầu Thảm Hữu Bạch, một tay chống lên, cô nhắm mắt lại, cắn môi, từng cơn run rẩy bao phủ toàn thân.

Bàn tay anh bao phủ bầu ngực mềm mại, sau đó buông ra, nắm lấy đầu ngực đã cứng rắn.

“Ừm...” Cô mím môi, bắt đầu không thể chống đỡ nổi cơ thể, ngã lên đệm.

Thảm Hữu Bạch nhấc chân cô lên, cởi giày ra. Anh lại kéo quần cô xuống, cả quần lót cũng bị lột ra.

Anh dùng đầu gối tách hai chân Từ Phẩm Vũ ra, dưới ánh đèn yếu ớt, khe hở ướt át như thể nhẹ nhàng hô hấp. Hai mảnh hoa môi giống như đóa hoa rục rịch.

Từ Phẩm Vũ dùng khuỷu tay đẩy anh ra, anh tự lấy dục vọng đang bộc phát của mình, hình như định nhìn hạ thể của cô để tự an ủi.

Cô thẳng người, sau đó cúi người về phía anh.

Trong con người Thảm Hữu Bạch là bầu ngực xinh đẹp của cô đang buông xuống, lay động.

Ngón tay cô ép lên đầu dục vọng to lớn của anh, mang theo chút dịch thể. Cô đưa tay lên trước mắt, ngón cái và ngón trỏ có một sợi màu trắng dính với nhau, sau đó đứt đoạn.

“Dừng...”

Cô dừng lại, ngón tay ướt át điểm lên môi mình, thành thật hỏi anh, “Được không?”

Thảm Hữu Bạch nhìn chằm chằm cô, “Không được!”

Cô ngán người, nói thêm, “Em chỉ thử một chút, nếu anh thấy khó chịu thì em không làm nữa.”

Mặt anh sầm xuống, “Đây không phải vấn đề khó chịu hay không.” Thảm Hữu Bạch nắm lấy cằm cô, khẽ nâng lên, “Nhờ đâu anh không nhận được, em có còn cần cái miệng này nữa không?”

P/S: Tuy bạn Vũ thích bạn Bạch lắm nhưng về cơ bản thì não bạn ấy vẫn bình thường, chắc chắn là bạn ấy vẫn cần giữ cái miệng để còn hôn nên sẽ không có vụ khẩu giao đầu các bạn trẻ ạ, đừng trông đợi gì ở chương sau. Thật ra thì tớ đùa đấy, nhìn cả quá trình từ đầu truyện tới giờ là đủ biết não bạn Vũ không bình thường rồi!)))

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Không ngủ (2)

Giữa khung cảnh u ám, Từ Phẩm Vũ không thể thấy rõ mọi thứ. Trước kia cô từng suy nghĩ, không biết nữ sinh lý tưởng trong đầu Thảm Hữu Bạch sẽ như thế nào. Còn bây giờ, cô lại chỉ suy nghĩ xem khi quan hệ, anh thích kiểu gì.

Từ Phẩm Vũ hất bàn tay đang nắm cằm mình ra, “Nhưng em muốn thử xem sao.”

Thảm Hữu Bạch từ chối rõ ràng, “Không được.”

Nhưng cô đâu chịu dễ dàng bỏ qua, “Trong sách đều viết như thế mà.”

Từ Phẩm Vũ cuống lên, những lời khó có thể mở miệng mà cũng bị cô thốt ra, “Anh phải nói là ‘bé yêu, mau dùng miệng em ngậm nó’, sau đấy em sẽ nói ‘xin anh đừng như thế, nó quá lớn, em không ngậm được...’”

Tuy cô chỉ đang đọc lại lời thoại trong truyện, nhưng chỉ cần là giọng nói của cô, cho dù chỉ là một âm thanh khi động tình, thì với anh mà nói cũng là vết thương trí mạng.

Huống hồ, cô còn đang thốt ra những từ dâm mỹ.

Thẩm Hữu Bạch nhắm chặt mắt lại, đầu đau muốn chết, cắt đứt lời cô, “Nằm xuống, anh không muốn thảo luận chuyện đó với em”

Cô kiên quyết, “Không nằm, trừ khi anh để em thử một chút.”

Từ Phẩm Vũ bị anh nhìn chằm chằm đến mức phải cúi đầu xuống, cứ nghĩ là không thể thương lượng gì được nữa. Nhưng cuối cùng, Thẩm Hữu Bạch lại thỏa hiệp.

Cô chớp mắt mấy cái, “Thật à?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch cố định trên mặt cô, “Nhanh lên.”

Từ Phẩm Vũ nằm sấp xuống. Đây không phải lần đầu nắm vật kia của anh, nhưng là lần đầu gần tới vậy.

Độ ẩm của nó còn cao hơn lòng bàn tay cô, ngón tay hơi lạnh, hơi thở của cô lại phun lên, anh bị kích thích thở ra một tiếng nặng nề.

Nhìn chằm chằm vật trong tay, đột nhiên Từ Phẩm Vũ thấy môi mình rất khô, đầu lưỡi liếm lên môi. Thẩm Hữu Bạch hít thật sâu, sau đó quay đầu đi, nhắm mắt lại.

Khi cô dùng đôi môi mềm mại như lông vũ hôn lên đỉnh đầu vật kia, tay anh nắm chặt lại, móng tay gần như khảm vào lòng bàn tay. Dịch thể màu trắng toát ra từ đầu vật ‘tính khí’, cô vơn đầu lưỡi ra liếm.

(tính khí: ‘cái đó’ của nam giới, do tác giả sẽ dùng từ này nhiều lần nên tố cứ để nguyên nhé, dịch ra tiếng Việt nghe hơi thô)

Mặn.

Cô làm như thế khiến mạch máu trên nó nổi lên rõ ràng. May mắn là trước khi há mồm ngậm vật kia, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, môi mím chặt. Thái dương anh có một giọt mồ hôi, vì nghiêng chặt hàm dưới nên vang lên tiếng động.

Tuy rằng thật gọi cảm, nhưng anh đang phải nhịn rất khó chịu.

Từ Phẩm Vũ sừng sốt một chút, “Có vẻ như anh rất vất vả.”

Anh vẫn nhắm chặt mắt, gian nan mở miệng, “Mặc kệ anh.”

Nghe giọng khàn khàn của Thẩm Hữu Bạch, cô có chút đau lòng.

Mục đích của cô không phải là làm anh khó chịu. Vì thế cô buông tay ra, “Em từ bỏ.”

Giọng hơi lạc đi, Thẩm Hữu Bạch áp người về phía trước, nắm chặt thắt lưng cô, cúi đầu cắn lên vai cô.

Dường như anh đang trả thù cô, lực cắn không nhẹ.

“Đau...” Đau đớn làm Từ Phẩm Vũ không nhịn được hít sâu một hơi.

Khi buông cô ra, trên vai còn lưu lại vết răng và nước bọt.

Đôi môi đã nóng rực của Thẩm Hữu Bạch hôn lên cổ cô, đầu lưỡi liếm mồ hôi chảy từ sau tai cô. Anh ôm cô rất chặt, bầu ngực bị áp đến biến hình.

Dục vọng cứng rắn hung hăng chà xát nụ hoa của cô, chất lỏng chậm rãi chảy ra từ cửa vào mềm mại làm ướt đỉnh vật kia.

Cô dần chảy nước giàn dụa làm động tác của anh cũng càng trở nên thông thuận.

Bàn tay phủ lên lưng cô chọt đi tới phía trước, sau đó xuống dưới tìm kiếm. Lòng tay bao lấy nơi tư mật của cô, vén lên cánh hoa ướt át không chịu nổi.

Sức nóng đều tập trung ở hạ thể, cô không phân rõ được sự khác nhau giữa khay lõng nơi riêng tư bằng ngón tay và sự ma sát ở nhụy hoa. Mãi tới khi anh bắt chọt kéo tiểu hạch mẫn cảm, lại vuốt ve bên trong.

Cô bị kích thích đến run rẩy, kích động kêu lên: “A... Đừng dùng tay, đừng dùng tay, xin anh...” Cô vừa nói vừa cầm lấy cổ tay Thẩm Hữu Bạch, dẫn tay anh trở lại lưng mình.

Dường như anh muốn dùng ngón tay mình để đếm từng đốt xương của cô.

Cảm xúc mê loạn chồng chất, Từ Phẩm Vũ mím môi, “Ừm...”

Hoa huyết chật hẹp co rúm không ngừng, cánh hoa sưng lên, chảy ra dịch thể nóng ẩm, không nhìn rõ màu sắc, toàn bộ dính lên vật to lớn của anh.

Kết quả của việc quá mức tron trụi là đục vọng bất ngờ đâm lên trên, nháy mắt chạm vào hai phiến mật môi, xâm nhập cửa khẩu hẹp hời.

Cô thét chói tai, “A a a, đừng đi vào mà...”

Cô lung tung đẩy vai Thẩm Hữu Bạch, nhưng bản thân lại chẳng còn khí lực để tránh đi.

Anh giữ lấy thắt lưng Từ Phầm Vũ, nâng lên một chút, đục vọng ngang nhiên rời khỏi, ma sát hoa hạch. Hai tầng kích thích làm bấp đuôi cô tê dại, không kìm được run rẩy, cửa huyết tuần ra dòng chất lỏng nóng rực.

Thẩm Hữu Bạch đặt cô nằm lên đệm.

Cô giống như bướm bướm bị nước mưa đánh rơi, nằm trên mặt đất thờ dốc.

Bộ ngực trắng nõn, nhũ tiêm hồng hồng đang phập phồng.

Anh nắm chặt tay Từ Phầm Vũ, đặt lên vật nóng bỏng chưa chịu yên lặng kia, vuốt ve lên xuống.

Ma sát tới khi lòng bàn tay cô tê mõi mới chịu phóng thích.

Từ Phầm Vũ khôi phục chút sức lực, ngồi dậy mặc đồ lót, kéo lại quần áo. Thẩm Hữu Bạch cài thắt lưng, nhặt quần cô lên, đưa cho cô, “Còn bao lâu nữa?”

Cô ngẩn người, một lúc sau mới hiểu, anh đang hỏi thời gian kinh nguyệt của cô, “Có thể là ngày mai, cũng có thể là hôm sau nữa.”

Giọng anh trầm xuống, “Nói với anh trước, anh sẽ xin phép cho em.”

Từ Phầm Vũ hoang mang không hiểu nhìn anh, đang định mở miệng thì bên ngoài phòng tập truyền đến tiếng giày chạm lên sàn nhà. Cô lập tức đưa ngón tay lên đặt ở môi, “Suyt!”

Có lẽ là bảo vệ trường.

Loáng thoáng có tiếng bực bội, ‘tách’ một tiếng, đèn bị tắt đi.

Sau khi hết hồi hộp, Từ Phầm Vũ nháy mắt vài cái, vẫn là một mảnh tối đen. Cô cười bất đắc dĩ, “Em không thấy gì cả.”

Hơi thở anh xuất hiện bên tai cô, “Anh ở đây.”

Cả phòng tập tối đen trong mắt Từ Phầm Vũ cũng giống như miếng vải đen che mắt. Thẩm Hữu Bạch nắm tay cô đi về phía trước. Mười ngón giao nhau, khớp xương cứng rắn của anh làm người ta có cảm giác an toàn.

Từ Phầm Vũ đột nhiên nói, “Lúc còn bé, em cho rằng khi tắt đèn không thấy gì là bình thường. Sau này đi trại hè, buổi tối ở trên núi tối như mực, không biết bị ai hôn một cái.” Cô cười cười, “Khi ấy em mới phát hiện, thì ra người khác có thể thấy được.”

Thẩm Hữu Bạch dừng bước, trầm giọng hỏi, “Hôn vào đâu?”

Cô sùng sốt một chút, vừa cười vừa lắc đầu, “Đó đều là chuyện lúc còn nhỏ...”

Còn chưa dứt lời, tay anh đã kéo lấy cô, cúi đầu hôn xuống, tấn công chiếm đoạt khoang miệng ấm áp của cô.

Từ Phầm Vũ nhũ mảy, đi cà nhắc ôm lấy cổ anh.

Cô giống như đang trấn an một con dã thú tức giận. Anh dần dần quên mất ý định ban đầu, cử động dịu dàng hơn, quấn lấy đầu lưỡi đối phương.

Bốn phía tối tăm tựa như đêm lạnh, cô là ánh lửa duy nhất.

Đồng hồ báo thức vang lên, lập tức bị gạt unction một cái xuống đất. Ánh sáng lạnh lẽo buổi sớm xuyên qua rèm cửa sổ. Từ Phầm Vũ mơ mơ màng màng chui ra khỏi chăn, khí lạnh làm cô nổi da gà, tỉnh táo hơn hẳn.

Cô tới toilet, ngồi xuống bồn cầu, nhìn băng vệ sinh lót trong quần, chỉ còn chút vệt máu.

“A...”

Giờ nghỉ trưa, Từ Phầm Vũ mua hai chai nước, đi đến ban công tầng ba, qua đám đông đang nói chuyện. Cô đứng ở chỗ chiếc ghế trống, nhìn trái phải. Thật kì lạ, Trần Từ Huyền đâu rồi? Cô vừa nghĩ vừa mở chai nước, xoay người một cái liền nhìn thấy cô ấy.

Nhưng khi thấy cô ấy đang kéo ai thì cô tròn to mắt, vô ý nuốt một ngụm nước trái cây.

Trần Từ Huyền dắt người kia tới trước mặt cô, “Giới thiệu một chút, đây là bạn trai mình, Hạ Tầm.”

Từ Phầm Vũ bị sặc, ho khù hụ, mắt cũng đỏ lên. Cô đưa tay che miệng, kinh ngạc nhìn thiếu niên kia. Cậu ta cười khẽ, nhẹ nhàng thoải mái như không khí buổi sáng.

Trần Từ Huyền nghiêng đầu nhìn cô, “Ấy, phản ứng lớn như vậy, cậu thắm mẩn mình hay là thắm mẩn cậu ta thế?” Cô ấy cười nói, “Chỉ đùa một chút thôi”, sau đó vỗ mạnh lên vai Hạ Tầm, “Đây là em họ mình.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Không ngủ (3)

Hai tay Từ Phầm Vũ đặt trên đùi, nước trái cây đã uống hơn nửa. Phía xa là các học sinh khác, tiếng cười đùa, cãi nhau ầm ĩ.

Trong đó cũng bao gồm cả nam sinh tên Hạ Tầm kia. Cách vài chục bước, cậu ta đang trò chuyện với bạn học. Ánh mặt trời nhuộm nâu lên mái tóc cậu ta, cậu ta chột quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Từ Phầm Vũ. Cô ngại ngùng quay đi.

Trần Từ Huyền liếc qua liếc lại hai người, cuối cùng nhìn Từ Phầm Vũ, “Xem về mặt cậu...” Cô ấy dừng lại, ghé sát vào cô, nói khẽ, “Nó thô lộ với cậu rồi à?”

Từ Phầm Vũ kích động đứng lên, “Ai chứ!”

Trần Từ Huyền nhìn cô một lúc lâu, cười cười, “Hạ Tầm chứ ai.”

Từ Phầm Vũ trừng mắt, vẻ mặt như đang nói sao cậu lại biết. Trần Từ Huyền bắt đắc dĩ nhún vai, “Sao mình không biết được, nó hết tất cả ảnh chụp chung của mình và cậu trong mấy tính rồi.” Nói xong, cô ấy ngược lên nhìn bầu trời, tỏ vẻ suy tư, “Hơn nữa, nó thích cậu cũng phải... hơn hai năm rồi.”

Từ Phầm Vũ nhú mày không tin, “Sao có thể chứ!”

Trần Từ Huyền quay sang nhìn cô, “Trước kia cậu tới nhà mình chơi từng gặp thằng bé mà.” Cô ấy chớp mắt vài cái lại hỏi, “Cậu không nhớ à?”

Ánh mắt ngờ nghệch của Từ Phầm Vũ đã thay câu trả lời. Trần Từ Huyền chép miệng, “Chắc chắn, đứa bé này thật đáng thương.” Cô lắc đầu đầy thương hại, “May mà mình còn chưa đá kích nó.”

Có lẽ vì sắp bắt đầu mùa đông nên ánh mặt trời buổi chiều không quá nóng. Còn một tiết cuối, Trần Từ Huyền lôi kéo cô trốn học.

Vốn dĩ Từ Phầm Vũ giờ này đang úp mặt lên bàn mơ mơ màng màng, vậy mà chỉ ngáp một cái đã ngồi trên khán đài ở sân bóng rổ. Trên sân, các nam sinh vừa chạy vừa gọi, tiếng cổ vũ lúc to lúc nhỏ nối tiếp nhau.

Mãi tới khi chuông tan học vang lên, Ngụy Dịch Tuần chẳng mất chút sức lực nào cũng tìm được Từ Phầm Vũ. Giữa các học sinh đang nhiệt tình hò hét, chỉ có mình cô chống cằm vẻ nhàm chán. Ngụy Dịch Tuần ngồi xuống bên cạnh. Từ Phầm Vũ liếc cậu một cái, sau đó tiếp tục ngẩn người.

Một người mà trung phong với hậu vệ là cái gì cũng không biết như cô thì xem bóng đá sao được. Trần Từ Huyền đứng giữa đám đông, nhiệt tình cổ vũ Hạ Tầm cổ lên.

Ngụy Dịch Tuần cau mày, “Người kia là ai, sao cậu ấy tích cực thế?”

Từ Phầm Vũ dường như suy xét một chút mới nói, “Là bạn trai Tiểu Huyền.”

Cô len lén nhìn Ngụy Dịch Tuần, trên mặt cậu thoáng qua rất nhiều biểu cảm, có kinh ngạc, hoảng hốt, cũng có chút ai oán. Từ Phầm Vũ không nhận được, cười gian manh, “Lừa cậu thôi.”

Ngụy Dịch Tuần nhanh chóng bình thường lại, “Cậu rảnh quá nhỉ!”

Từ Phầm Vũ càng cười nhiều hơn, “Rất rảnh.”

Ngụy Dịch Tuần lờm cô một cái, không nói gì nữa.

Giữa bầu không khí sôi động, Từ Phầm Vũ đếm thầm ba, hai, một.

Không ngoài dự đoán, Ngụy Dịch Tuần mở miệng, “Thế cậu ta là ai?”

Lần này Từ Phầm Vũ thành thật đáp, “Em họ cậu ấy.”

Còi vang lên, hết giờ.

Cô hơi hồi hận vì nói ra quá sớm.

Mọi người lục tục ra khỏi sân bóng. Từ Phấn Vũ cũng đứng lên, phui mắt, “Mình đi đây.” Cô vỗ vai Nguyễn Dịch Tuấn, “Nói với Tiểu Huyền hộ mình nhé.”

Gần đây Từ Phấn Vũ không về nhà cùng bọn họ. Cậu đứng là tri độn, bây giờ nghĩ lại thì có lẽ cô đang yêu đương.

Nhưng đối tượng là ai?

Nguyễn Dịch Tuấn chưa kịp hỏi thì cô đã đi xa, mỗi bước đi, làn váy lay động như gợn nước.

Mặt trời đang lặn, giống như không lâu nữa đêm đen sẽ ập xuống.

Hạ Tầm đi tới chỗ Trần Từ Huyền nhưng ánh mắt lại nhìn xung quanh như đang tìm người.

Lúc này cô còn ngồi trên khán đài. Vì khoảng cách quá xa nên cậu chỉ có thể thấy làn da trắng nõn như tuyết của cô. Hạ Tầm hỏi, “Chị ấy đâu?”

Trần Từ Huyền đương nhiên hiểu cậu nói đến ai, có chút chột dạ nói, “Cậu ấy...” Chữ ‘ấy’ kéo dài một lúc mới tiếp tục, “Có chút việc bận.”

Trong phòng tư liệu không có cửa sổ, mùi giấy tàn mát trong không khí. Thẩm Hữu Bạch đóng cửa lại, quay người thì thấy người vừa tới. Anh im lặng một lúc, đôi mắt lạnh lẽo.

Nữ sinh mặc váy đồng phục nhưng trên người chỉ mặc áo trong, có vẻ quá mỏng manh, không thích hợp với nhiệt độ hôm nay.

Thẩm Hữu Bạch lạnh lùng cảnh cáo cô ta, “Đây không phải là chỗ cậu được tùy ý ra vào.”

“Từ Phấn Vũ”

Nghe thấy tên mình, cô liền quay lại. Ở cầu thang chợt xuất hiện Chu Khi Sơn. Cậu ta ném cái gì đó về phía cô.

Cô bắt lấy theo bản năng. Đó là một gói kẹo.

Cậu ta nói, “Hữu Bạch ở phòng tư liệu.”

Từ Phấn Vũ ngẩn ra, “Cảm ơn”

“Không cần cảm ơn.” Chu Khi Sơn cười vẫy tay với cô rồi đi mất.

Tuy cảm thấy nụ cười của cậu ta rất kì quái nhưng cô lập tức vứt nó ra sau đầu, không để trong lòng.

Cô xé gói kẹo, nhét một viên vào miệng.

Bàn tay Thẩm Hữu Bạch có khớp xương rõ ràng, mười ngón thon dài. Thái Dao nghĩ đến việc Từ Phấn Vũ có thể nắm chặt bàn tay ấy thì không cam lòng.

Cô ta nhìn anh chăm chăm, tay chậm rãi cởi cúc áo sơ mi, dần dần lộ ra bộ ngực được bao phủ bởi nội y.

Biểu cảm của Thẩm Hữu Bạch cuối cùng cũng thay đổi. Nhưng đó không phải là đáng về dục vọng bị đẩy lên, mà là về không hiểu gì.

Chiếc áo rơi xuống đất. Dù Thái Dao bạo dạn mấy cũng phải đỏ mặt.

“Cô ta có thể ngủ với anh thì em cũng có thể.” Thái Dao vừa nói xong, Từ Phấn Vũ liền đẩy cửa phòng tư liệu. Cuối cùng thì cô đã hiểu tầm quan trọng của việc gõ cửa trước khi vào.

Cô chỉ nhìn thấy Thái Dao từ phía sau, nội y của cô ta là màu tím quyến rũ.

Đồng thời, suy nghĩ của cô cũng bị đình trệ.

Vị kẹo sô cô la trong miệng trong nháy mắt đã thay đổi, không rõ là mùi vị gì.

Thái Dao xoay người, đầu tiên là mở to mắt, sau đó mới nghĩ đến việc bảo vệ bộ ngực.

Lúc cô tiến vào, Thẩm Hữu Bạch giật mình, ánh mắt nhìn thẳng cô một giây.

Từ Phấn Vũ quay đầu bỏ chạy.

Đây chắc chắn là lần chạy nhanh nhất của cô, giả mà có thể tính vào bài kiểm tra thể dục.

Từ Phầm Vũ dừng lại ở một bên cầu thang, sau khi hơi thở dần bình thường, cô mới lộ đầu ra, thấy Thẩm Hữu Bạch đang đi tìm mình.

Anh không phát hiện ra cô, lông mày nhíu chặt lại, vẻ nóng ruột.

Từ Phầm Vũ lập tức gọi anh, “Này!”

Thẩm Hữu Bạch nhìn sang, sừng sốt một chút rồi lập tức đi xuống cầu thang.

Cô vén tóc dính trên môi, hơi thot vẫn có chút đôn dập. “Thật xấu hổ, em không biết nên nói gì, đành chạy đi.”

Về mặt Thẩm Hữu Bạch giãn ra, ngón tay anh cong lại, muốn búng trán cô. Cô vội giữ cổ tay anh để né tránh.

Từ Phầm Vũ vô cùng không vui, trừng mắt với anh, “Anh mau giải thích đi!”

Thẩm Hữu Bạch bình tĩnh nói, “Tự cô ta cời đấy chứ.”

Thật ra, lúc ấy cô rất hoảng hốt. Cho dù ánh mắt anh nhìn Thái Dao chỉ có sự coi thường.

Cô cũng sợ rằng nhờ đâu anh không đuổi theo. Dù chỉ đảo mắt một cái cô cũng biết ngực Thái Dao rất đẹp. Nghĩ vậy, Từ Phầm Vũ nghiêm túc hỏi anh, “Anh thấy đẹp không?”

Im lặng một lúc, cuối cùng hiểu ra cô có ý gì, anh trả lời, “Cũng vậy cả”.

Cô cụp mắt xuống, cọ chân lên sàn, “Thế em có dễ nhìn không?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch di chuyển. Không thấy anh đáp lại, Từ Phầm Vũ ngẩng đầu lên, phát hiện anh đang nhìn chăm chăm vào ngực mình.

Đột nhiên, Thẩm Hữu Bạch nói nghiêm túc, “Rất đẹp!”

Đẹp đến mức anh chỉ muốn cắn chặt không buông.

Từ Phầm Vũ cảm thấy hai tai nóng như bị thiếu, “Thường cho anh viên kẹo.”

Đầu lưỡi cô cuốn lấy viên kẹo chưa tan trong miệng, ôm lấy anh, áp môi mình lên môi anh.

Cô thầm nghĩ đẩy kẹo vào miệng anh rồi sẽ rời đi, nhưng anh lại giữ chặt eo cô, chặt như bị buộc lại.

Đầu lưỡi trực tiếp quấn lấy nhau, mang theo hương vị ngọt ngào của kẹo. Kẹo đã tan hết, vẫn còn nuột nước bọt của đối phương.

Mãi tới khi khóe miệng cô chảy ra chất lỏng trong suốt.

Gót chân chạm đất, bàn tay Từ Phầm Vũ chống trước ngực anh. Cô cúi đầu, giọng đứt quãng, “Em, ngày mai... chắc là hết.”

Thẩm Hữu Bạch hít thở nặng nề, mím môi lại.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Không ngủ (4)

Sau khi thay giày ở huyền quan, cô mở túi ra xem một lần nữa. Hộp thuốc vẫn nằm bên trong.

Tối hôm qua cô gửi tin nhắn cho Ngụy Dịch Tuần, nói sáng sớm hôm nay đừng chờ mình, cô nghỉ học.

Tuy Từ Phầm Vũ cũng không biết mình đã gửi đơn xin nghỉ học lúc nào, có vẻ như hội trưởng hội học sinh rất dễ dàng lạm dụng chức quyền.

Dưới cây bạch quả, chàng trai đang đút tay vào túi quần, dựa lên chiếc xe máy phân khối lớn không phải Thẩm Hữu Bạch thì là ai.

Trần Thu Nha không biết cô không định đến trường vì Từ Phầm Vũ vẫn mặc đồng phục. Còn anh thì mặc quần áo bình thường, gọn gàng đơn giản.

Lá bạch quả rụng đầy trên đất. Cửa sổ phòng ngủ của anh vẫn luôn khép kín, cũng không bật đèn.

Thật tối tăm, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ. Từ Phẩm Vũ ngồi xuống mép giường, lấy thuốc tránh thai ra, vứt vỏ hộp xuống chân.

Anh đi vào phòng, cầm cốc nước trên tay, không đưa ngay cho cô mà hỏi trước, “Thứ này sẽ ảnh hưởng đến em phải không?”

Thẩm Hữu Bạch nghĩ anh dùng bao cũng được, chẳng qua là thêm một bước mà thôi. Từ Phẩm Vũ lấy một viên thuốc ra, “Thuốc này là bác sĩ kê cho mẹ em để cân bằng nội tiết, không có tác dụng phụ đâu.”

Thấy cô đưa tay thả viên thuốc vào miệng, Thẩm Hữu Bạch liền đưa cốc nước lên.

Sau khi nuốt viên thuốc, cô uống vội mấy ngụm nước, có một giọt nước chảy xuống từ khóe miệng. Ánh mắt anh trở nên nặng nề, đưa tay ra lau vết nước trên cằm cô.

Từ Phẩm Vũ ngẩn người, đặt cái cốc xuống, vội vàng nói, “Em còn chưa tắm rửa.”

Thẩm Hữu Bạch lập tức gạt đi, “Không cần thiết.”

Từ Phẩm Vũ nuốt nước bọt, đứng thẳng lên, kéo khóa váy xuống. Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch nóng bỏng nhìn chiếc váy rơi xuống đất.

Cô cởi quần tất, chiếc tất màu đen kéo thành mảnh dài, rời khỏi chân cô. Cô còn chưa thẳng người lại thì đã bị đẩy lên giường. Tay Thẩm Hữu Bạch chống hai bên người cô, mày hơi nhíu lại, nhìn cô chăm chú một lúc lâu, sau đó lùi nửa người dưới, di chuyển tới giữa bụng cô.

Anh cởi quần lót của Từ Phẩm Vũ, vài tờ tắm trượt theo bắp đùi xuống. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên cửa vào, dường như có cả vạn con kiến đang bò qua eo cô.

Từ Phẩm Vũ hơi run lên, lớp thịt bên trong không tự chủ co rút lại, kẹp chặt ngón tay anh. Ngón tay khẽ hất từng cánh hoa, lại thêm một ngón tay tách ra chúng.

Mỗi lần quét qua nộn bích, cô đều cảm thấy tê dại.

Hai ngón tay tàn phá bờ bãi, ý đồ mở rộng hoa huyệt. Từ Phẩm Vũ cảm thấy bụng dưới như thể có một con cá đang vẫy đuôi, giãy dụa muốn nhảy ra.

“Ừm...” Cô khó chịu hắt cảm lên, phần da thịt nhạy cảm ở lưng chà nhẹ lên giá giường, có ngọn lửa đang dần thiêu đốt toàn thân.

Nước sương tinh khiết bắt đầu chảy ra.

Thẩm Hữu Bạch nhận lúc cô không phòng bị, lại xâm nhập thêm một ngón tay.

“A...” Từ Phẩm Vũ yếu ớt kêu một tiếng, sau đó cắn môi, kìm nén tiếng rên rỉ.

Mãi đến khi nước bị khuấy tràn đầy, anh mới lui ra ngoài. Ngón tay rút khỏi miệng huyệt, cô co chân lên theo bản năng.

Hai chân cô bị kéo ra tối đa, cách lớp quần cũng có thể cảm nhận được vật cứng chống vào nơi riêng tư của cô.

Anh ním môi, buông tay kìm cô ra, bắt đầu cởi áo mình. Quần áo vừa cởi ra, hai đôi môi tách nhau trong nháy mắt lại quấn quýt lấy nhau.

Hôn kịch liệt, đầu lưỡi cũng đau nhức.

Thẩm Hữu Bạch sờ lên cúc áo sơ mi của cô, cởi đến một nửa đã vội đẩy áo lót che ngực ra.

Áo lót làm cô khó chịu, liền vòng tay ra sau mở cài áo. Miệng vẫn quấn lấy nhau, cởi hết tất cả đồ trên người cô, anh mới chống tay lên giường, lúc rời khỏi khoang miệng cô còn có sợi tơ tình tế nối giữa hai người.

Da thịt cô mềm mượt như nhung, ánh mắt mê loạn còn có bóng dáng anh. Thẩm Hữu Bạch nhìn đến mức hoảng hốt, đầu gối quỳ hai bên người cô, bắt đầu cởi quần.

Anh tiếp tục đè xuống, dụng vọng to lớn chặn lên cái miệng nhỏ. Cảm giác ngứa ngáy kì quái xuất hiện ở bụng dưới làm Từ Phẩm Vũ khép hai chân lại, như thể vô tình quấn lấy hông anh.

Xâm nhập từ hai mảnh môi, dán vào miệng huyệt chặt chẽ, nơi đó bị chống đỡ lớn đến mức khó mà tin nổi.

Từ Phẩm Vũ khổ sở hừ nhẹ, tóm lấy cánh tay anh, móng tay khẽ cào lên làn da anh.

Mới tiến vào một phần ba, nộn bích tinh xảo đột nhiên hút lấy anh. Thật ấm áp, khoái cảm xông đến làm anh nín thở.

Phía trước chạm vào một chỗ vừa dai vừa mềm mại, anh liền xuyên qua, lập tức cảm nhận được cô cứng đờ người. Cho dù có chất dịch trơn nhưng vẫn chặt đến mức anh không thể đẩy sâu hơn được, phải ngừng lại.

Bị vật xuyên qua khiến Từ Phẩm Vũ cắn môi đến mức đỏ như hải đường, đôi mắt khép chặt như thẻ đang trải qua ác mộng.

Cảm giác nhói đau ở cánh tay truyền đến, Thẩm Hữu Bạch nhíu mày, thờ gấp hỏi cô, “Em có ổn không?”

Từ Phẩm Vũ hé mắt ra, đôi mắt lấp lánh nước.

Cô lắc đầu, “Không biết, bị xé rách rồi.”

Thẩm Hữu Bạch bỗng nhiên cúi người hôn lên mắt cô, dịu dàng nói, “Thả lỏng, anh còn chưa vào hết.”

Hai vai tuyết trắng tinh tể run rẩy, “Ừm, chậm một chút...”

Tiếng đồng hồ vang lên bên tai, anh chợt cảm thấy ý thức như bay xa ngàn dặm, chỉ có dòng máu nóng bỏng đang dâng lên, anh giữ chặt hông cô, đâm sâu vào.

Từ Phẩm Vũ quay đầu rên lên một tiếng, buông cánh tay anh ra, nắm chặt ga trải giường.

Cô mềm như không xương, tiếng than nhẹ như móc câu gắn vào trái tim anh, làm anh không dám cử động mạnh.

Bị vỗ về từ từ, cảm giác trướng đau dần bị thay thế bởi khoái cảm.

Ga trải giường bị cô túm làm thành gợn sóng, giống như thủy triều không ngừng vỗ lên bãi cát, lui xuống, lại ào lên.

Từ Phẩm Vũ nhìn anh, đường cong mạnh mẽ ở vai, bụng rắn chắc. Hô hấp nóng rực của anh lẫn với hơi thở cô.

Trong lúc vô tình chạm vào nơi nào đó khiến cô bị kích thích duỗi thẳng chân.

Từng làn sóng khuây khỏa phun trào, leo lên não, cuối cùng biến thành tiếng ngâm nga.

Rên rỉ của cô lọt vào tai anh.

Chính là độc dược.

Anh dừng lại, cắn chặt hàm răng.

Nhìn chăm chú vào mặt cô, ngực, bầu vú, tất cả đều biến thành màu hồng.

Lý trí hiếm hoi còn sót lại trong Thẩm Hữu Bạch khiến anh rút khỏi cơ thể cô.

Dục vọng làm nơi ấy đầy chất lỏng lầy lội, miệng huyết đỏ sẫm vẫn đang nhếch lên, nhất thời chưa trở về nguyên dạng.

Cảm giác sau khi bị phòng lên rồi biến mất thật trống vắng. Từ Phẩm Vũ khàn giọng, ánh mắt mê ly hỏi, “Anh đi đâu...”

Yết hầu Thẩm Hữu Bạch khẽ trượt, giọng anh khàn đặc, “Chăm dứt ở đây, không tiếp tục nữa.”

Còn làm nữa, sẽ giết chết cô.

Từ Phẩm Vũ ôm chặt lấy cánh tay anh, “Dừng đi.”

Lòng bàn tay anh nóng bỏng người, định đẩy cô ra.

Cô nhíu mày, nói, “Làm tình với em.”

Đầu anh tê dại một lúc, nắm lấy hai chân cô, lập tức đâm vào.

Vai cô va phải mặt giường, trong nháy mắt, hạ thể bị anh tiến vào hoàn toàn. Cô cong eo lên, xương chậu như bị va nát.

Vật cứng di chuyển làm bầu ngực cô lay động theo.

Tiếng thờ dốc ồ ồ của anh chui vào lỗ tai cô. Cô không biết bị đâm đến đâu, mỗi lần tiến vào như muốn chọc thủng côm “A... chậm một chút... Quá nhanh...A...”

Ánh mắt Từ Phẩm Vũ bị phủ một màn sương, tóc anh ướt nhẹp, hốc mắt đen u ám hầu như không nhìn thấy con người.

Cô phát hiện mình rên rỉ sẽ làm Thẩm Hữu Bạch càng thêm mất khống chế, đành mím chặt môi lại.

Ngăn chặn bản thân phát tiết, cảm xúc không biết phải giải tỏa ở đâu, kìm trong thân thể như đốt lửa.

Miệng huyết bị lật động ra vào đã dính sệt, kéo ra, lại nhét vào. Cảm giác đau đớn từ từ tản ra.

Sau pháo hoa rực rỡ là bóng tối vô tận, cùng với mùi khói bụi của xác pháo bị đốt cháy.

Dường như vực sâu đang nuốt ra vô số đôi tay kéo cô xuống, cô không đạp chân ra được, bắt đầu giãy dụa kịch liệt.

Nửa người dưới bị lôi kéo ma sát mặt giường, bụng dưới co giật, huyết không ngừng phun ra chất lỏng.

“A...” Cô không chịu được, nghẹn ngào rên rỉ.

Pha lẫn với tiếng nước và mùi tình dục nồng nặc.

Phải nuốt hết linh hồn.

Sự ban ân ấy khiến Thẩm Hữu Bạch sa vào vòng xoáy tình dục, quên đi hiện thực tồn tại. Mỗi dây thần kinh của anh đang đang tham dự trận cuồng hoan long trọng này.

Nhưng Từ Phẩm Vũ lại sắp ném trái thế nào là gieo gió gặt bão. Mới lần đầu tiên, cô không thể chịu đựng nổi loại kích thích gần như từ vong này.

Tiếng rên rỉ biến thành gào khóc, “A... không được... Mau dừng lại... xin anh...”

Không những chẳng có tác dụng gì, còn chẳng thể thoát ra được.

Thẩm Hữu Bạch giữ lấy cổ tay cô, ép lên phía trên đầu.

Cô liều mạng lắc đầu, tóc dính lộn xộn trên gương mặt ướt đẫm, nước mắt hòa lẫn với mồ hôi.

Kêu càng thêm thảm, khóc càng đáng thương, tốc độ ra vào trong huyết càng nhanh. Một vòng tuần hoàn ác tính.

Co rúm gập gáp nặng nề, chất dịch nóng bỏng bắn vào trong thân thể cô, nóng đến mức cô như bị thiêu cháy.

Nhưng anh không hề muốn dừng lại, kinh mạch trướng đầy dục vọng, vẫn mất không chế và chạm

Chất dịch trắng trộn lẫn với chất lỏng của cô, chảy ra từ chỗ hai người kết hợp, dính dính như keo dán.

Dục vọng như lửa nóng, cướp đoạt hết thảy lý trí của anh.

Từ Phẩm Vũ đã khóc đến mức cổ họng khản đặc, ngay cả tiếng nghẹn ngào cũng biến thành mơ hồ, chỉ còn tiếng thở dốc là rõ ràng.

Đầu cô nâng lên một chút rồi lại nặng nề rơi xuống giường, tóc dài rối loạn như tơ. Nước bọt sặc trong cổ họng, vừa thở hổn hển vừa ho.

Cô hoảng hốt cảm thấy sức mạnh to lớn kia sắp xé cô thành hai nửa.

Không phải Thẩm Hữu Bạch muốn giữ lấy cô, anh muốn hủy diệt cô hoàn toàn.

Đau đớn cùng sợ hãi dĩ nhiên lại tạo ra quý dị khoái cảm.

Theo từng cơn co giật, cô cảm giác được một luồng nhiệt phá tan cách trở, từ trong hoa huyết phun ra.

Cô mất khống chế.

Anh cúi xuống, đầu lưỡi liếm lên nhũ hoa của cô.

Đột nhiên anh rút lưỡi lại, không phải hôn, là gặm nhấm.

Hàm răng giống như lưỡi dao sắc bén, cắn phá làn da cô. Cô rít lên đau đớn.

Tơ máu uốn lượn, từ bầu ngực đến lưng, ngấm vào ga trải giường.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tham lam (1)

Dường như có con chim nhỏ đang mổ lên ngực cô.

Vật cứng nóng rục lại dính nhập vào trong, quấy đảo hỗn loạn, tiếng nước dâm mỹ vang lên, bụng dưới của cô đã trướng đến không chịu nổi. Anh di chuyển từ cổ lên môi cô. Đút tất cả hỗn hợp nước bọt và máu trong miệng mình cho cô.

Cô không còn sức đáp trả, ý thức mơ hồ, chỉ có thể nuốt xuống.

Mùi vị như rỉ sắt.

Cổ họng anh rên lên một tiếng, sau đó mạnh mẽ xông vào.

Bị lấp kín miệng, Từ Phàm Vũ nghẹn ngào run rẩy, cảm giác những chất lỏng kia dâng lên tận thực quản.

Anh chống tay lên, rời khỏi môi cô.

Cũng rời khỏi cơ thể cô.

Thẩm Hữu Bạch kéo tấm chăn sạch ở cuối giường, kéo tới trên ngực cô, ấn vào vết thương, nắm lấy tay cô rồi phủ lên.

Cô khóc đến nỗi như cạn cả nước mắt, nghẹn ngào co rúm vai lại, hai bên gò má dính tóc, ướt nhẹp như dầm mưa.

Ánh cảm quần lên, lập tức ra khỏi phòng.

Từ Phàm Vũ mệt mỏi nằm trên giường, thỉnh thoảng cúi lại cử động làm miệng huyết dính sền sệt co rút lại, chất lỏng hỗn loạn chảy ra ngoài.

Trong không khí vương vất thứ mùi vừa dơ bẩn lại vừa kiêu diễm.

Dường như có thể nghe rõ cả âm thanh tích tắc của đồng hồ treo tường.

Thẩm Hữu Bạch nhanh chóng trở về, đặt hòm đựng đồ cứu thương lên giường.

Rất nhanh, Thẩm Hữu Bạch lại trở về, đem cấp cứu hòm đặt lên giường. Anh kéo tay cô ra, kéo luôn cả chiếc chăn đã bị in một dấu đỏ sẫm hình tròn.

Từ Phàm Vũ hơi tỉnh táo lại, nhưng nửa người dưới đau nhức không thể di chuyển được. Cô giơ tay lên lau mặt, không có cách nào khống chế được phản ứng sinh lý, lồng ngực khẽ run lên.

Vết thương không sâu, chỉ là một dấu răng, lau khô xong chỉ còn chảy ra một chút máu.

Tấm bông lạnh lẽo chạm lên da dẻ làm cô nhói đau. Thẩm Hữu Bạch xử lý vết thương, tóc đen ướt đầm dính trên trán. Động tác của anh tỉ mỉ nhưng biểu cảm lại rất bình thường, bình thường đến mức không thấy có chút hồ thẹn cần rút náo.

Từ Phàm Vũ hơi giận, tuy đúng là cô mờ miệng muốn anh làm, không để anh đi, nhưng cô đâu biết hậu quả như thế. Cô nắm tay thành nắm, giơ lên đánh vào vai anh.

“Đừng nhúc nhích.” Thẩm Hữu Bạch tóm lấy tay cô, ép xuống mặt giường.

Từ Phàm Vũ bất mãn trừng anh, “Vi sao lại cắn em, sao lại cắn em?” Giọng cô như bị nghẹt mũi, lúc trước khóc quá nhiều làm cổ họng khản đặc.

Thẩm Hữu Bạch nhìn vào mắt cô, bàn tay dừng trên khuôn mặt cô, ngón tay khẽ vuốt qua phía dưới mắt trái, có một vết thương rất nhỏ ở đấy.

“Bởi vì muốn tạo ra dấu ấn...” Mặt cô cảm thấy hơi ngứa. “...Sâu sắc hơn cái này.”

Ánh mắt của anh như có muốn vằn đầy mây đen xen chẳng chặt, muốn giam cầm cô.

Từ Phàm Vũ sững sờ, bỗng nhiên nghĩ tới phản ứng của anh ở phòng thể dục lúc cô kể bị người ta hôn trộm. Cả vẻ mặt anh khi cô giải thích lai lịch vết thương này.

Cô biết rõ, nhưng lại không thể hiểu được.

Từ Phàm Vũ nuốt nước bọt cho cổ họng dễ chịu hơn, “Nếu em nắm tay người khác, anh cũng chặt đứt tay em luôn à?”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng người bôi thuốc xong lại quay sang nhìn cô, sau đó nở nụ cười. Cô nghĩ có lẽ mình tưởng tượng quá nhiều rồi, không ngờ anh lại nói, “Cũng chưa chắc.”

Từ Phàm Vũ tỏ vẻ kinh ngạc, có chút hoảng hốt nói nửa đùa nửa thật, “Vậy thì nếu lên giường với người khác chắc là em bị tội chết luôn quá.”

Thẩm Hữu Bạch nói, “Còn xem tình trạng.”

“Cái này... còn xem tình trạng à?”

Ví dụ như, “Có bắn vào trong em hay không.”

Đầu cô trống rỗng, đợi anh nói câu tiếp theo. Giọng anh nặng nề, “Phẫu thuật có thể cắt bỏ tử cung.”

Từ Phầm Vũ như ngừng thở trong vài giây.

Mãi tới khi Thẩm Hữu Bạch khép hờn cứu thương lại, cô mới tỉnh táo, sững sờ nhìn anh. Từ Phầm Vũ hỏi, “Hiện giờ em trốn có còn kịp không?”

Đáp lại cô, Thẩm Hữu Bạch kéo bỏ cái chăn đang bọc cô, cúi người ôm cô vào phòng tắm.

Cô ngồi trên thành bồn tắm, dựa lưng vào tường. Thẩm Hữu Bạch cầm vòi sen, mở nước, thử nhiệt độ.

Góc chần chạch xuống bồn, đang từ từ thấm nước, cô không để ý tới mà chỉ chú ý vào vết cào trên cánh tay anh.

Từ Phầm Vũ cúi đầu nhìn tay mình, có vết máu khô ngấm vào kẽ móng tay.

Thẩm Hữu Bạch vén chăn che hạ thân cô lên, nói, “Mở chân ra.”

Cô không nhìn nữa, tách đầu gối mình ra. Giữa hai chân, da dẻ ửng hồng như bị bỏng. Chất dịch lầy lội dính đầy làm màu sắc như quả lựu bị tách ra.

Nước ấm đột nhiên phun tới khiến cô vô ý rụt người lại, một chút dịch trắng chảy ra.

Thẩm Hữu Bạch ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chạm rãi chen vào, cô mím môi, cong eo lại.

Nhiệt độ trên người cô vừa mới giảm xuống lại bị tăng lên, mẫn cảm đến mức cảm giác được anh vào sâu bao nhiêu.

Cho dù từng bị vật to lớn kia xuyên qua, nhưng hai ngón tay anh vẫn nhẹ nhàng sợ làm hỏng bên trong cô, chỉ hơi tách ra để những chất lỏng hỗn loạn kia chảy xuống.

Chấn ứot nặng nề trượt xuống, lộ ra vai của cô.

Hơi nước dâng lên.

Thẩm Hữu Bạch dừng lại, vuốt tóc trên trán ra sau đầu, nặng nề hít một hơi, cụp mắt xuống.

Anh nhanh chóng giúp cô tắm rửa, sau đó tắt nước, bước ra ngoài bồn tắm, ôm lấy cô.

Từ Phầm Vũ bọc chăn ngồi dưới đất, ga giường quả thật đã ô uế đến mức không thể nhìn thẳng, cô cũng không dám ngồi lên.

Thẩm Hữu Bạch đứng trước tủ quần áo, ống quần cũng bị ướt, rút ra một chiếc áo xám, đưa cho cô, “Em thay trước đi, anh đi tắm.”

Cô mặc áo, bò lên cuối giường, lấy quần lót mặc vào.

Không lâu sau, Thẩm Hữu Bạch tắm xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Anh phủ khăn mặt lên đầu, xoa xoa vài cái, hỏi, “Em muốn ăn gì?”

Từ Phầm Vũ vội vàng nhìn đi chỗ khác, vịn giường đứng lên, “Gì cũng được, em không kén ăn.”

Bất kể trông anh thế nào đều có sức hấp dẫn mê người. Cô ồ một tiếng, bỏ sung, “Nhưng mà em bị dị ứng với vài loại hải sản.”

Thẩm Hữu Bạch có chút kinh ngạc. Cô nháy mắt vài cái, khó hiểu hỏi, “Sao à?”

Anh lắc đầu, “Không có gì, nhà anh cũng có người bị dị ứng hải sản.”

Từ Phầm Vũ tò mò nhìn anh, “Trùng hợp thật, còn anh thì sao?”

Một lúc lâu sau, Thẩm Hữu Bạch mới trả lời, “Anh không biết.”

Trên bàn phòng khách đã để sẵn cơm hộp. Từ Phầm Vũ chăm chú nhìn màn hình máy tính, cầm ống hút, khuấy vài cái làm đá lạnh lạo xạo trong cốc.

Bộ phim viễn tưởng đang đến phần gay cấn, Thẩm Hữu Bạch lại nhìn về phía cốc nước trên tay cô. Giọt nước lạnh tụ dưới đáy cốc rơi xuống.

Cô không mặc quần, nước trượt dọc xuống theo bắp đùi.

Từ Phầm Vũ đang xem phim thì một cánh tay vòng từ sau lưng đến ôm hông cô.

Anh châm thuốc, trong không khí từ từ tràn ngập mùi khói thuốc.

Khói xám mỏng manh dần tản ra. Từ Phầm Vũ do dự một chút, nói, “Sau này, có thể dịu dàng hơn không?”

Thẩm Hữu Bạch nhìn cô, “Em muốn nói gì?”

“Đương nhiên là...”

Tóc của cô chỉ buộc tùy tiện, cổ trắng nõn còn lưu lại dấu vết yêu đương đỏ ửng. Giọng cô nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, “Là khi làm chuyện đó.”

Thẩm Hữu Bạch rít vài hơi thuốc, sau một lúc mới nói, “Hết sức cố gắng.”

Cô nhú mồm, vừa định mở miệng thì anh đã nói tiếp, “Nhưng anh là đàn ông, nhu cầu tình dục rất nặng.”

Bàn tay còn cầm điếu thuốc của Thẩm Hữu Bạch chạm lên gò má cô, vén vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai, “Nếu em không muốn gặp nguy hiểm thì đừng dụ dỗ anh, vì anh không thể biết chừng mực được đâu.”

Từ Phầm Vũ im lặng một lúc, quay đầu lại nhìn anh với vẻ mờ mịt, “Như thế nào thì xem là dụ dỗ?”

Như thế nào ư?

Đôi mắt này, giọng nói này, đôi chân trần trụi, vòng eo mềm mại.

Cô mặc áo của anh, bộ ngực hơi nhô lên.

Thẩm Hữu Bạch không trả lời, chỉ có ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, đột nhiên anh nâng cằm cô lên, hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tham lam (2)

Khói dày đặc, vị thuốc đắng ngắt.

Đồng thời, khát vọng cũng mê người không thể chống cự.

Từ Phầm Vũ ngược đầu lên, dây dưa với anh. Giống như một con mèo nhỏ cần vuốt ve, tất cả cơ thể đều dựa vào anh.

Thẩm Hữu Bạch buông cằm cô ra, đi tới hông cô, xiết chặt cô hơn.

Mỗi khi đầu lưỡi anh thăm dò sâu một chút thì lại lùi ra ngay, cảm giác ngứa ngáy từ khoang miệng tràn tới yết hầu, tới ngực, rồi đảo trong bụng dưới.

Cánh tay mềm mại của cô quàng lấy gáy anh.

Cảm giác nóng bỏng sát vào ngón tay, Thẩm Hữu Bạch tùy tiện bỏ điếu thuốc ra, dụi tắt. Bàn tay rảnh rỗi đi tới giữa hai chân cô.

Từ Phầm Vũ không thể thoát được nụ hôn, theo bản năng kẹp chặt chân lại. Ngón tay thon dài dán lên da thịt, tiến lên trên, cách một lớp quần lót mỏng manh, vuốt nhẹ. Cô ngứa ngáy muốn kéo nó ra, liên kẹp chân chặt hơn nữa.

Bàn tay khác của Thẩm Hữu Bạch rời khỏi hông cô, đẩy bắp đùi cô ra, cảm nhận được mạch máu của cô đang nảy lên.

Ngón tay lạnh lẽo chui vào quần lót, chạm lên miệng huyết, quét qua âm thần ẩm áp, tê dại làm cô rụt cổ lại.

Ngón tay vuốt thành vòng tròn trên tiểu huyệt, từng chút dần vật phòng tuyến thần kinh của cô. Nhiệt độ từ từ tăng lên, giống như thờ ra cũng có thể bùng, [...] Từ Phầm Vũ lười kéo cổ áo anh, thân thể dường như sắp tan ra. Cô há miệng, không khí chui vào cổ họng, dưới bụng như thể tìm được khe nứt, nguồn nhiệt nóng bỏng trào ra ngoài.

Cô cắn môi, tay nắm áo anh khẽ run lên, suýt nữa không nhịn được thốt ra tiếng rên rỉ. Từ Phầm Vũ vội vàng nhìn anh, “Hiện giờ không được...”

“... Còn hơi đau.”

Cổ cô ửng đỏ, Thảm Hửu Bạch nhìn chăm chú một lúc, sau đó cúi đầu liếm láp tí mẩn.

Từ Phầm Vũ rụt vai, nói khẽ, “Ngứa lắm!”

Thảm Hửu Bạch ôm cô, nghiêng người cầm lấy hộp thuốc lá, đập ra một điếu. Quần lót bị anh kéo, Từ Phầm Vũ ngẩn người, định đỡ tay anh, ngược lại bị anh kiềm chế. “Đừng nhúc nhích!”. Thảm Hửu Bạch nói xong, ngón tay tách âm thân, dùng điếu thuốc quẹt một vòng ở miệng huyệt.

Anh ngậm điếu thuốc ướm lên môi, châm lửa. Ánh lửa vụt tắt, một làn khói trắng bay ra, làm tâm tư Từ Phầm Vũ rối loạn.

Cổ áo Thảm Hửu Bạch bị cô túm hờ ra xương quai xanh, phía trên là yết hầu. Càng nhìn càng gọi cảm.

Từ Phầm Vũ không dám nhìn lên trên nữa, sợ hãi mình sẽ bị mê hoặc, lại thốt ra câu gì đó. Cô trở mình ôm chặt anh, mặt vùi vào ngực anh.

Thảm Hửu Bạch vừa hút thuốc vừa vuốt ve sống lưng cô.

Ngày hôm sau, Từ Phầm Vũ đứng trước gương, miếng gạc trên ngực thay bằng băng dán hình vuông. Cô cài cúc áo đồng phục, lại khoác thêm một chiếc áo lông. Sau khi nghiêng đầu sang một bên, thấy hai dấu hôn ở vị trí hơi cao trên cổ, cô rầu rĩ suy nghĩ một chút, đành cài cả cúc áo cổ, xoắn tóc vuốt lên đằng trước mới có thể tạm che được.

Buổi chiều, ánh mặt trời đã dịu hơn. Từ Phầm Vũ cầm chai nước khoáng đã uống một nửa, đứng ngoài rào chắn xem đám người chơi bóng rổ.

Người kia chỉ mặc sơ mi, tay áo xắn lên, mồ hôi ướt đầm vai, thờ dốc làm lồng ngực phập phồng. Anh nhảy lên ném ném bóng vào rổ, bàn tay với những khớp xương rõ ràng, tóc rối bị vuốt ngược ra sau, lộ ra hàng lông mi cứng rắn.

Cô nhìn Thảm Hửu Bạch, đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn ôm chặt hông anh, thậm chí muốn nhìn về mắt kiềm chế của anh. Trong lúc Từ Phầm Vũ đang thất thần, bên cạnh cô truyền tới tiếng bàn luận khe khẽ, dường như đang nói về cô, “Này, chính là cậu ta...”

Đại khái là nữ sinh kia chỉ che miệng theo thói quen mà thôi, bởi vì nói to đến nỗi Từ Phầm Vũ nghe hết không lọt chữ nào.

“Cậu ta đã đuổi theo học trưởng Thảm Hửu Bạch tới tận nhà vệ sinh nam để bày tỏ đấy.”

Vốn dĩ cô không định để ý bọn họ, nhưng tiếng cười trộm của hai người đó làm Từ Phầm Vũ hết sức khó chịu.

Ngay lúc cô định xoay người thì ai đó đề lên vai cô. Là Trương Dương ở Tuần san Bát quái, không biết cậu ta xuất hiện từ đâu, cánh tay khoác lên vai Từ Phầm Vũ.

Cậu ta nói với hai nữ sinh, “Các em à, nói chuyện gì mà vui vẻ thế, anh cũng tham gia được không?”

Hai nữ sinh xì một tiếng, ánh mắt nhìn cậu ta như nhìn lưu manh.

Thảm Hửu Bạch xoay người, quả bóng đúng lúc rơi vào tay anh. Trong khi cô đang trừng mắt với Trương Dương, định đẩy tay cậu ta ra thì thứ gì đó bay về phía bọn họ, chớp mắt đã ở ngay trước mặt.

Rầm—

Bóng rổ nện lên lưới sắt, làm cả khung lưới rung lên, mấy người đứng sau sợ đến nỗi lùi lại mấy bước. Bàn tay Trương Dương vốn đang khoác lên vai cô chuyển thành vỗ lên ngực cậu ta.

Quả bóng bay tới từ phía Thảm Hửu Bạch.

Mọi người còn chưa tỉnh táo lại thì Từ Phầm Vũ đã tiến lên, nhét chai nước suối vào tay anh. Cô hoang mang hỏi, “Anh muốn uống nước à?”

Ánh mắt Thảm Hửu Bạch nhìn Trương Dương làm cô sợ hãi.

Mấy nữ sinh lúc này cười trộm cô, thấy Từ Phầm Vũ đưa cho anh chai nước đang uống dở thì che miệng cười khúc khích. Thảm Hửu Bạch cầm chai nước, mở nắp ra, ngửa đầu uống, ai cũng kinh ngạc đến quên cả chớp mắt.

Tần Nhiên, đối tượng hoàn toàn không hiểu nổi bầu không khí xung quanh chạy tới nhặt bóng, tiện thể gọi Thảm Hửu Bạch một tiếng.

Thấy vậy, Từ Phầm Vũ nói, “Em về lớp đây, tan học gặp nhé.”

Cô quay người, thấy Trương Dương còn đang đứng sững sờ tại chỗ thì nghĩ thầm, tên ngớ ngẩn này còn không bỏ chạy sao.

Ánh mắt Thảm Hửu Bạch đảo qua làn váy bị gió khẽ vén lên của cô, cả mái tóc dài rũ xuống eo nhỏ.

Anh đổ hết chỗ nước khoáng còn lại, tiện tay ném cái chai vào thùng rác.

Sau khi tan học.

Từ Phẩm Vũ tới phòng nghỉ tìm anh, cũng không biết làm sao lại trở thành như bây giờ. Lưng cô đè lên tường, ôm cổ Thẩm Hữu Bạch, chân cô không đứng thẳng được, hoàn toàn dựa vào tay anh đang đỡ hông cô, tay còn lại nhấc chân cô lên.

“A...A...” Vật cực nóng tiến hết vào trong cơ thể cô, sau đó lui ra, rồi lại tiến vào, đánh nát ý thức.

Cảm giác đau đớn chưa từng xuất hiện, trái lại giống như bị đốt lửa. Lửa thiêu đốt đến mức đầu óc không còn tỉnh táo.

Thẩm Hữu Bạch thở hổn hển, “Từ Phẩm Vũ...” Giọng anh khản đặc, “... Nhìn anh!”

Cô đang trong trạng thái ý loạn tình mê nhưng vẫn mở mắt ra.

Rèm cửa sổ khép kín, bên trong tối tăm. Đôi mắt Thẩm Hữu Bạch như có thứ ánh sáng âm u nào đó, giống như đục vọng nuốt chửng con mồi, lại như vết thương nhói đau nơi lồng ngực.

“A...” Cô kêu lên một tiếng, lập tức cắn răng lại. Dịch thể nóng bỏng bao vây lấy vật kia của anh, hành lang vốn chật chội bỗng trở nên thông thuận hơn.

Sung sướng tràn ra tựa như nhạc giao hưởng, lúc trầm thấp lúc dồn dập.

“Ư...chậm một chút... A...” Tiếng cầu xin và rên rỉ của cô trộn lẫn với âm thanh chuyển động của anh, nóng bỏng, mê say.

Kích tình đến tận cùng

Một lần lại một lần va chạm, vành tai trắng nõn của cô đã hồng đến nhỏ máu.

Tóc cô rũ xuống, như quán lá thần kinh anh, khó có thể kháng cự.

Chiếc xe hơi màu đen chạy khỏi học viện Đức Trí đã hơn 10 phút. Chu Khi Sơn chợt phát hiện ra không thấy di động đâu. Cậu ta cẩn thận nghĩ lại liền nhớ ra.

Di động bị quên ở phòng nghỉ bắt đầu rung lên nhưng không ai thèm để ý. Chu Khi Sơn trả điện thoại lại cho lái xe, nói thêm “Quay về trường đi.”

Tới khi đứng trước cửa phòng nghỉ hội học sinh, cậu ta không khỏi sùng sốt. Tiếng thờ đóc tuy không rõ ràng, nhưng tiếng rên rỉ mềm mại đáng yêu thế này, vừa nghe đã biết đang làm gì.

Cậu ta mở miệng, “Này này...”

Chu Khi Sơn tỉnh táo lại, nói với người ở bên trong, “Trong trường học thần thánh mà làm loại chuyện không trong sáng như này, thật quá đáng mà!”

Giọng nói truyền từ ngoài vào làm Từ Phẩm Vũ kinh ngạc, phản ứng sinh lý làm bụng cô co thắt, kẹp chặt đục vọng của anh.

Thẩm Hữu Bạch vẫn không ngừng va chạm, đột nhiên cô trở nên chặt chẽ làm anh ra vào khó khăn hơn, anh thẳng lưng đâm vào, kích thích gần như phá hủy lý trí của cô.

Trước khi tiếng rên rỉ thốt ra, bàn tay trên lưng cô đột nhiên chuyển đến che kín miệng cô. Làn da cô nóng bỏng, bàn tay anh lạnh lẽo đúng lúc có thể giảm nhiệt cho cô.

Chu Khi Sơn dán người lên cửa, không nhận được chỉ trích, “Thẩm Hữu Bạch, chúng ta có phải anh em không, bịt miệng không cho người ta nghe tiếng là sao hả!”

Càng lúc càng không nghe rõ, cậu ta hận không thể đào một lỗ để nhét tai vào, “Cậu có bản lĩnh làm thì phải có bản lĩnh làm cô ấy kêu lên chứ!”

Tiếng bịt miệng cũng không có, yên tĩnh một lúc lâu. Cậu ta nghi ngờ định ghé tai vào lần nữa thì cửa đột nhiên mở ra, suýt nữa làm cậu ta ngã bổ xuống, may mà kịp vịn lấy khung cửa.

Cậu ta nhìn Thẩm Hữu Bạch, quần áo đã mặc nhưng không cài thắt lưng, anh khoanh tay trước ngực nhìn cậu ta. Chu Khi Sơn chợt lúng túng, “Áy thật là ngại quá, mình để quên điện thoại.”

Vừa dứt lại, cửa đóng sầm một, Chu Khi Sơn cảm thấy như vừa bị đập vào mặt. Không lâu say, cửa mở ra, Thẩm Hữu Bạch ném di động của cậu ta ra.

Chu Khi Sơn nhanh tay tiếp được, kết quả cửa lại sầm một đóng vào làm chiếc điện thoại đã nằm trong tay lại run lên rơi xuống đất.

Thẩm Hữu Bạch đóng cửa xong, thấy cô vốn dĩ dựa vào tường nhưng đã hết sức nên gần như trượt xuống đất, anh liền vòng tay qua nách nâng cô lên.

Từ Phẩm Vũ như mất hết xương cốt, mềm nhũn không đứng nổi, đành dựa hết vào anh.

Thẩm Hữu Bạch nói, “Đến nhà anh, anh sẽ rửa sạch cho em.”

Cô lắc đầu, chớp mũi cọ lên ngực anh, “Muộn quá rồi, để tự em...”

Bầu trời có một nửa xanh đen, một nửa rực hồng. Bóng cây lắc lư.

Từ Phầm Vũ ra đến ngoài dãy lớp học mới nhớ ra còn để túi ở phòng nghỉ. Thẩm Hữu Bạch buông cô ra, “Đứng đây chờ anh.”

Sau khi anh đi, Từ Phầm Vũ nhìn cửa thang, nhận ra có người tới gần, theo bản năng quay đầu lại. Cô ngược lên, chợt thấy gương mặt một người đàn ông.

Ông ta nở nụ cười, “Chào cháu, cháu có biết hội học sinh ở tầng mấy không?”

Người đàn ông này có vẻ đã hơn ba mươi, vẻ ngoài không tầm thường, khi còn trẻ nhất định làm rất nhiều cô gái mê đắm. Không hiểu sao Từ Phầm Vũ lại cảm thấy ông ta có gì đó rất quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tham lam (3)

Làn da Từ Phầm Vũ trắng nõn như tuyết không thấy điểm cuối. Cô mở to mắt, trong con ngươi là màu hoàng hôn rực rỡ.

“Chú à, chú tìm hội học sinh làm gì thế?”

Ông ta im lặng một chút, hỏi ngược lại, “Cháu là người của hội học sinh à?”

Từ Phầm Vũ lắc đầu, “Không phải.” Nhưng lập tức cô vừa cười vừa nhẹ giọng trả lời, “Có điều bạn trai cháu thì đúng là người của hội học sinh.”

Thẩm Văn Tụng nhú mày, “Bạn trai?”

Từ Phầm Vũ loáng thoáng nghe được tiếng bước chân truyền đến, quay đầu lại, “A, chắc là anh ấy đang xuống.”

Theo ánh mắt cô, Thẩm Văn Tụng nhìn thấy bóng người đang đi từ cầu thang xuống, ông “Ồ” một tiếng.

Cô thấy Thẩm Hữu Bạch xuất hiện, gương mặt đảo qua đảo lại giữa hai người họ. Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch dừng lại ở người đàn ông phía sau Từ Phầm Vũ. Vẻ mặt anh trở nên lạnh lùng, trên tay còn cầm túi của cô.

Anh đứng trước mặt Thẩm Văn Tụng, hỏi, “Sao lại đến đây?”

Từ Phầm Vũ sùng sốt một chút, đang định hỏi hai người biết nhau sao thì Thẩm Hữu Bạch đã giải đáp, “Ông ấy là ba anh.”

Từ Phầm Vũ ngạc nhiên, thốt lên, “Ba?”

Thẩm Văn Tụng thốt ra một tiếng trầm thấp như đáp lại cô, giọng còn mang ý cười.

Cô nhất thời ngẩn người nhìn Thẩm Văn Tụng, thật sự không nhận ra được người đàn ông này đã lớn tuổi như vậy.

Tuy gương mặt có nét tang thương nhưng đường nét thanh tú đúng là rất giống với Thẩm Hữu Bạch. Từ Phầm Vũ vội vàng căng thẳng nói, “Cháu chào chú, vừa nãy là cháu nói đùa với chú thôi.”

Không hiểu câu của cô có ý gì, Thẩm Hữu Bạch nhú mày. Thẩm Văn Tụng chỉ cười, quay người chuẩn bị đi, nói, “Đề ba đưa hai đứa...”

“Không cần đâu.” Thẩm Hữu Bạch nhanh chóng nói tiếp.

Anh nắm tay Từ Phầm Vũ, đi ngang qua Thẩm Văn Tụng, nói, “Con đưa cô ấy về, ba về nhà chờ con đi.”

Khi Thẩm Hữu Bạch kéo nữ sinh còn đang sững sờ bỏ đi, nhìn theo bóng lưng dần xa mắt của bọn họ, Thẩm Văn Tụng bắt đầu cười khẽ. Không phải là ông đã đợi ở nhà cả nửa ngày mà không thấy ai nên mới đến trường sao.

Dưới bầu trời đêm lạnh lạnh là ánh đèn của thành thị tịch liêu.

Thẩm Hữu Bạch bước vào cửa, ánh mắt nhìn vào đôi giày da tinh tế đặt ở huyền quan. Trên giày không dính một hạt bụi.

Trong phòng, ánh đèn đã bật sáng.

Thẩm Văn Tụng vắt chéo chân ngồi trên ghế salon, tiếng lật báo sột soạt vang lên. Hơi thở của ông đã thêm vài phần trầm ổn nặng nề, ít đi cảm giác thoải mái bất kham của mấy năm trước.

Tiếng kim loại chạm vào thủy tinh vang lên, là Thẩm Hữu Bạch ném chìa khóa lên bàn nước.

Thẩm Văn Tụng gấp tờ báo lại, đặt sang bên cạnh, lạnh nhạt nói, “Bạn gái con rất đáng yêu.”

Không ngờ ông lại nói vậy, Thẩm Hữu Bạch ngăn ra trong một giây, sau đó ngồi xuống hỏi ông, “Ba có chuyện gì không?” Thái độ bình tĩnh, càng tỏ rõ sự xa cách.

Con trai nói chuyện với mình bằng thái độ ấy, Thẩm Văn Tụng cũng không thấy khó chịu, hoặc là có thể nói bọn họ đã quen với bầu không khí như vậy.

Không biết là trở nên như thế từ khi nào, cho dù từng có cảm tình thì cũng đã hao mòn không còn.

Ông lấy một xấp giấy tờ ra đặt lên bàn, trên tập giấy còn một chiếc bút máy.

Tập giấy đẩy đến trước mặt Thẩm Hữu Bạch, “Ba đã làm giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần cho con, con kí tên đi.”

Thẩm Hữu Bạch nhìn ông, thoáng chần chừ vài giây, cuối cùng cầm bút lên. Nhìn ngòi bút trượt trên giấy, Thẩm Văn Tụng nghĩ tới điều gì đó, ông lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa cho anh.

“Khi nào con muốn tự quản lý tài sản của mình thì tìm người này là được.”

Một cái tên xa lạ, bên cạnh viết luật sư.

Thẩm Hữu Bạch nhìn lướt qua danh thiếp, sau đó cài nắp bút, đẩy tài liệu lại chỗ cũ, không nói một câu nào.

Cắt cẩn thận giấy tờ, Thẩm Văn Tụng nhìn vẻ im lặng trước sau như một của anh, cũng không định ở thêm.

Khi ông đi tới huyền quan, bàn tay đầy dấu vết sương gió cầm lên tay nắm cửa, “À phải rồi. . .” Thẩm Văn Tụng quay người sang, cố gắng nói với giọng nhẹ nhàng, “Cuối tuần ba có việc, chúc con sớm một chút, sinh nhật vui vẻ.”

Cửa đóng lại, Thẩm Hữu Bạch đứng ở huyền quan, không biết suy nghĩ điều gì.

Sau một lúc, anh mới tắt đèn đi, dường như bầu trời màu đen lại bao trùm ánh mắt. Trong không gian trống vắng, tách một tiếng, ánh lửa yếu ớt chiếu lấp lờ lên gương mặt anh.

Rất nhanh, chỉ còn lại một đốm lửa nhỏ, cùng làn khói thuốc trong suốt.

Thẩm Văn Tụng cầm tài liệu đưa cho trợ lý chờ ở cạnh cửa xe. Trước khi bước lên xe, ông quay đầu lại nhìn tòa nhà kia, buông một tiếng thở dài, khom lưng tiến vào xe.

Vốn dĩ số cổ phần này là quà sinh nhật ông tặng Thẩm Hữu Bạch, dù không nói ra.

Sáng sớm thứ bảy, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ phòng tắm. Bàn tay anh hứng lấy dòng nước, từng dòng từng dòng trượt xuống khỏi ngón tay. Thẩm Hữu Bạch rửa mặt xong, đi ra khỏi phòng tắm liền nghe tiếng chuông cửa leng keng liên tục.

Anh nhíu mày lại, đi ra mở cửa.

Một đám người hô to với anh, “Surprise!”, vẻ mặt Thẩm Hữu Bạch có chút ghét bỏ. Đương nhiên cũng chẳng ai thêm để ý tâm trạng anh, từng người mang đồ uống đi vào, không chút khách khí xâm nhập nhà anh.

Thẩm Hữu Bạch nhìn thấy người đi vào cuối cùng, liền đưa tay đỡ lấy hộp bánh gato cô đang nâng.

Từ Phạm Vũ cười nói, “Hôm qua Chu Khi Sơn nói cùng tới nhà anh.”

Anh mỉm cười, vẻ mặt không lấy gì làm sung sướng.

Sau hai mươi phút.

Từ Phạm Vũ thấy phòng khách sạch sẽ đã trở nên hỗn loạn, rõ ràng là ban ngày mà lại biến thành khung cảnh quán ăn đêm. Lúc này cô mới hiểu Thẩm Hữu Bạch lúc đầu lúc ở cửa là có ý gì.

Trần Từ Huyền, cái người tối hôm qua còn nói mình và Thẩm Hữu Bạch không quen, tới tiệc sinh nhật sẽ không hay lắm hiện giờ đang cầm bình rượu

nhảy nhót trên ghế salon. Tiếng nhạc làm cả sàn nhà cũng đang rung lên.

Cô đến cạnh Thẩm Hữu Bạch, lớn tiếng hỏi, “Liệu có bị hàng xóm sang trách móc không?”

Sau đó thất lưng liền bị cánh tay anh ôm lấy, cả người nhào vào lòng anh. Thẩm Hữu Bạch nghiêng đầu, khẽ sát lỗ tai cô, “Em nói gì thế, anh không nghe thấy.”

Nhìn vành tai mỏng manh và sống mũi cao thẳng của anh, Từ Phàm Vũ ngẩn người. Cô nhón chân lên, nói vào tai Thẩm Hữu Bạch, “Ga giường đã thay chưa, em muốn nằm lên.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tham lam (4)

Edit: Mộc

Anh hơi quay đầu lại, hơi thờ phun lên mũi Từ Phàm Vũ, “Không nằm được, ngồi đi.”

Khoảng cách với mặt anh quá gần, cô rút cổ một cái, bàn tay sau lưng lại xiết chặt hơn. Từ Phàm Vũ còn chưa hiểu ngồi là có ý gì thì đã bị anh nắm vai, xoay người đi về phòng.

Cô đột nhiên hiểu ra, ý anh là tư thế.

Hai tay Tần Nhiên cầm bình rượu, nhìn trái nhìn phải, “Ồ, thọ tinh đâu rồi?”

Trần Từ Huyền đứng trên ghế sa lông, ở chỗ cao nên liếc mắt một cái là phát hiện ra mục tiêu, hét âm lên, “Này, các người đi đâu thế?”

Chu Khi Sơn vươn mình qua sô pha, chặn bọn họ lại, “Ban ngày tuyên dâm sẽ hại đến sức khỏe, chúng ta chơi mấy trò tích cực hơn đi.”

Kết quả cái gọi là trò chơi tích cực hóa ra toàn vì uống rượu. Bọn họ mở mấy chai rượu tây, chất lỏng đỏ ra lấp lánh hòa với nước trái cây.

Từ Phàm Vũ không rõ từ lượng của mình như thế nào, nhưng vận may chơi trò chơi thì đúng là quá nát.

Cô cầm cái ly lên, rượu ngọt cay, trượt xuống thực quản sau đó mùi lại xông thẳng lên đỉnh đầu.

Không nhớ rõ đã chơi mấy vòng, cô không phân biệt được đâu là thắng đâu là thua, chất cồn trong người đã đốt ra lửa, thân thể nhẹ nhàng bồng bềnh như lông chim.

Bên tai vang lên tiếng nhạc hỗn loạn, còn có Tần Nhiên say như chết đã nằm xuống sô pha, xung quanh vang lên một trận cười ầm ĩ.

Từ Phàm Vũ thấy vầng đầu vô cùng, đột nhiên bàn chân cô bay lên không, bị người nào đó ôm kiểu công chúa.

Cách đám tạp âm xa một chút, tai như ù đi. Có ly nước dán lên bờ môi.

Từ Phàm Vũ bản năng muốn chống cự, môi mấp máy, mơ hồ nói gì đó.

Cổ tay bị bàn tay ấm áp nắm lấy, âm thanh lạnh lẽo trầm thấp vang lên bên tai, “Ngoan, không phải rượu đâu, uống đi.”

Giọng nói này còn mê hoặc hơn cả rượu, Từ Phàm Vũ thuận theo uống một hớp.

Cảm giác cay đắng xâm lấn yết hầu, làm cô cau mày nghiêng đầu sang chỗ khác, “Thật là đắng.”

Từ Phàm Vũ nắm lấy tay anh, ngăn lại cốc nước bên môi, quay đầu đi.

Giờ khắc này, đầu óc cô hoàn toàn hỗn loạn, ký ức quay ngược lại lúc anh ném hoa hồng vào thùng rác trong nháy mắt, dường như cô có thể cảm thấy được, bản thân mình đang rơi xuống vực sâu.

Hiện tại, cô nhìn khuôn mặt người trước mắt, sáng tối đan xen, cực kì giống Thẩm Hữu Bạch.

Thậm chí, còn đẹp hơn cả anh.

Cô nở nụ cười, “Anh hôn em đi, hôn một cái em sẽ uống một ngụm, thế có được không?”

Anh sừng sốt một chút, trong ánh sáng yếu ớt, đôi mắt Từ Phẩm Vũ bị nhuộm hồng, giống như ngọn đèn bão trên mặt sông.

Mà anh là người đi thuyền, trong màn đêm, ngọn đèn là phương hướng duy nhất.

Thẩm Hữu Bạch buông tay xuống, hành động rất nhẹ nhưng tiếng cốc nước rơi vào bồn rửa lại phát ra tiếng vang lớn.

Thuốc giải rượu màu nâu chảy vào lỗ thoát nước. Bàn tay anh trôi lấy Từ Phẩm Vũ, cúi đầu hôn cô.

Không chịu được đầu lười miều tả đôi môi, cô hơi hé miệng, để cái lưỡi mềm mại tiến quân thần tốc. Lòng bàn chân cô trở nên nhẹ bẫng, cô túm lấy tay Thẩm Hữu Bạch, không tự chủ được lùi dần về sau, mãi cho tới khi đến bên giường.

Chút ý thức cuối cùng của Từ Phẩm Vũ là hơi thở dồn dập nóng bỏng.

Rời đi bờ môi cô, Thẩm Hữu Bạch đứng lúc ôm lấy cơ thể đang tuột xuống của cô.

Khi Từ Phẩm Vũ từ từ tỉnh táo lại, mở mắt ra, không biết bây giờ là mấy giờ, nhưng ánh sáng không rõ ràng như trước khi cô ngủ, hình như đã đến buổi tối.

Khụy tay cong lên, chạm tới thân thể ở cạnh mình.

Vào lúc này cô mới cảm giác được ấm áp sau lưng.

Thẩm Hữu Bạch dựa vào tường, ngón tay cầm điều thuốc, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Khói thuốc muôn hình vạn trạng.

Đầu cô nhói đau, Từ Phẩm Vũ lập tức nhắm mắt lại, ngả người về phía anh. Thẩm Hữu Bạch giơ tay lên, vút điều thuốc lên trên bàn, kéo cô vào lòng ngực.

Cô ngồi trước hông anh, Từ Phẩm Vũ hít một hơi, ngón tay lạnh lạnh trượt qua gáy, vén tóc cô sang một bên.

Đôi môi mềm mại chạm lên da thịt ở cổ cô, bàn tay thon dài đi vào trong vạt áo lông, so với nhiệt độ ấm áp ở bên trong thì giống như một khối băng đang vuốt ve cô.

Một bầu ngực bị nắm chặt, vai Từ Phẩm Vũ run lên, quay đầu lại, “Này!”

Thẩm Hữu Bạch nghiêng về phía trước, khuôn mặt ghé sát tai cô, “Xuyt!”

Anh cụp mắt, đôi môi khẽ cong lên.

Trong lúc Từ Phẩm Vũ không chú ý, cúc quần cô đã bị cởi ra. Mãi tới khi tay anh luồn vào trong quần lót, tiếng nhạc chậm chậm ở phòng khách nhắc nhở Từ Phẩm Vũ còn một đám người đang bên ngoài, cô liền giãy dụa uốn người, nhưng lại bị anh giữ chặt.

Bàn tay nắm bầu ngực siết chặt hơn, cô cảm thấy có chất lỏng ấm áp đang chảy ra. Đầu ngón tay anh dính lên thứ chất lỏng trơn trượt ấy, xoa lên cánh hoa bên ngoài, dần dần tiến vào lối đi chật hẹp.

Dị vật lạnh lẽo chen vào thân thể làm cảm giác bủn rủn lan tới tận bàn chân, sắp nhấn chìm cô.

Từ Phẩm Vũ thà lòng, mặc anh đẩy ngón tay vào sâu bên trong, khuấy đảo thân thể cô. Thẩm Hữu Bạch cắn nhẹ vành tai cô, “Sao không giãy dụa nữa?”.

“Hết cách rồi, ai bảo hôm nay là sinh nhật anh chứ!” Từ Phẩm Vũ vừa thở hổn hển vừa nói.

Anh nhướn mi, nở nụ cười, cúi đầu xuống liếm láp cổ cô, sợi tóc quệt qua gò má làm cô ngứa ngáy.

Tào Văn Văn không ngờ rằng mình chỉ tới nhà bếp tìm nước uống cũng có thể thấy cảnh tượng như thế này.

Toàn bộ Đức Trí đều biết nữ sinh chạy tới tỏ tình với hội trưởng ở wc nam, hiện giờ nữ sinh đó đang ở trong góc bị hội trưởng xâm phạm.

Cánh tay anh ở trong quần áo cô, làm lộ ra phần da thịt bên hông. Có lẽ là tiếng nhạc quá to nên bọn họ không nghe thấy tiếng bước chân.

Tào Văn Văn sững sờ đến quên mất việc mình đang lấy nước vào cốc. Nước đầy tràn ra ngoài làm cô giật mình kêu lên.

Từ Phẩm Vũ sợ hết hồn, chọc cùi chỏ vào bụng dưới của người phía sau. May mà người nhìn thấy là nữ sinh.

Tào Văn Văn vội vàng đỡ lấy cốc nước, mắt không biết phải nhìn đi đâu, hoảng hốt nói, “Mọi người, mọi người chuẩn bị cắt bánh gato rồi!”.

Nói xong, cô ấy vội vàng chạy mất, ngay cả nước cũng quên uống.

Trần Mặc cẩn thận từng chút một bê bánh gato đi vào bếp, lúc này Từ Phầm Vũ vừa chỉnh xong quần áo. Đèn đã tắt hết, chỉ có ánh nến chói mắt trên bánh gato, không ai chú ý đến bọn họ khác thường, ngoại trừ Tào Văn Văn với hai gò má như thiếu bông.

Rõ ràng là Thẩm Hữu Bạch chẳng mấy hứng thú với sinh nhật. Trong mắt anh, đại khái chỉ có làm tình với Từ Phầm Vũ mới là chuyện thú vị.

Chờ anh thổi tắt nến, ánh đèn bật sáng, mọi người bắn pháo giấy trong tay. Những mảnh giấy màu lấp lò tung bay.

Giữa tiếng hoan hô, Chu Khi Sơn cầm một hộp quà tặng, “Sinh nhật là phải có quà.”

Tần Nhiên mới tỉnh rượu, đôi mắt còn mông lung, “Woa, cậu còn chuẩn bị quà cơ á!” Chu Khi Sơn cười không nói.

Thẩm Hữu Bạch cũng có chút tò mò nhận lấy hộp quà, sau đó mở ra.

Đáy hộp phủ kín lông chim, trên đó là dây thừng, còng tay, nhét miệng, vòng cổ, thuốc bôi trơn. Cuối cùng, Thẩm Hữu Bạch còn lấy ra một cái “vật kia” giả màu hồng.

Mọi người chưa kịp tỉnh táo lại thì Thẩm Hữu Bạch chợt nghiêng đầu, ngón cái quẹt vào công tắc. Vật kia bắt đầu rung lên.

Chu Khi Sơn vỗ tay cười to, “Minh có đáng khen không?”

Từ Phầm Vũ nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, bốc một nắm bông len, ném về phía cậu ta. Cuối cùng biến thành một trận hỗn chiến.

Thẩm Hữu Bạch nhếch miệng, nhìn bọn họ ném nhau bằng đồ ăn vặt, lắc đầu thờ dài.

Từ Phầm Vũ từ bỏ trận chiến, đi tới trước mặt anh. Anh tựa vào quầy bar, nhặt giấy dính trên bánh gato xuống.

Đầu ngón tay Thẩm Hữu Bạch dính bơ bị cô nắm lấy, đặt lên môi mình. Cô thè lưỡi ra, liếm hết phần bơ.

Thẩm Hữu Bạch nhú mày, giọng trầm xuống, “Từ Phầm Vũ, em lại đây.”

“Đề làm gì?” Từ Phầm Vũ buông tay anh ra nhưng lại bị anh tóm lấy, kéo về phía mình. Anh ép cô vào quầy bar, “Sao em lại cho rằng có thể dụ dỗ anh mà không mất mát gì hả?”

Từ Phầm Vũ vừa cười vừa cố tránh thoát, “Em không nghĩ vậy đâu.” Chạy trốn không có kết quả, cô hát cảm, nghiêng đầu ghé sát tai anh, “Đêm nay em không về nhà.”

Trận chiến ngoài phòng khách đang rất kịch liệt, không biết Chu Khi Sơn đập phải thứ gì mà trượt chân ở huyền quan. Cậu ta đang ôm đầu gối rên rĩ thì cửa ra vào chợt mở ra. Chu Khi Sơn ngửa đầu nhìn từ đôi giày cao gót lên trên.

Sau khi mở cửa, Giản Nguyệt sững sốt vài giây, còn tưởng mình đi nhầm nhà.

Đương nhiên Chu Khi Sơn nhận ra người phụ nữ này, bà ta có rất nhiều tên gọi. Ví dụ như cổ đông của Tề Đông Thực Nghiệp, người của Giản gia, nữ chủ nhân của Thẩm Thị.

Còn là... mẹ của Thẩm Hữu Bạch.

Chu Khi Sơn há miệng, “Cháu... chào cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34-1: Nguy cơ

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ bị anh ôm chặt, đang cố cạy cánh tay anh. Có điều vì vừa cười vừa giấy dúi nên không còn chút sức nào, chỉ giống như đang đùa giỡn.

Chu Khi Sơn đột nhiên đi tới, tay làm động tác ngừng lại, “Hữu Bạch...”

Bọn họ liền ngừng đùa nhau, Từ Phầm Vũ ngạc nhiên quay đầu lại.

“Mẹ cậu đến rồi.” Chu Khi Sơn nói tiếp. Lời còn chưa dứt thì một phụ nữ đi tới. Bà ta khoác một chiếc áo màu nâu, đôi mắt dài quyến rũ, tai đeo khuyên tai bằng mã não.

Ánh đèn u ám, không gian chật hẹp, bà ta nhìn con trai mình đang thân mật với một cô gái thì chỉ tò mò không biết là kiểu người nào lại có thể hấp dẫn được Thẩm Hữu Bạch. Ngoài ra chẳng còn suy nghĩ gì.

Chu Khi Sơn bật đèn trong bếp lên. Ánh mắt bà rơi trên gương mặt Từ Phầm Vũ, không thể kìm nén được kinh ngạc.

Lúc này, vì câu nói của Chu Khi Sơn mà Từ Phầm Vũ còn đang ngẩn người. Tới khi cô nhận ra tình hình hiện tại thì vội tránh khỏi vòng tay Thẩm Hữu Bạch, rụt rè lên tiếng, “Cháu chào cô.”

Thấy Giản Nguyệt tròn to mắt nhìn mình, vẻ mặt không thể tin nổi thì cô hơi hoảng, ngoan ngoãn giới thiệu, “Cháu là Từ Phầm Vũ.”

Thẩm Hữu Bạch cũng không hiểu phản ứng của mẹ mình, anh hơi nhúm mày. Ang nắm tay Từ Phầm Vũ, đang định lên tiếng thì Giản Nguyệt đã bình tĩnh lại, đôi môi tô son cong lên, cười tao nhã, “Chào cháu!”

Nụ cười có chút gượng gạo đã tiết lộ tâm trạng của bà ta. Giản Nguyệt nhìn đám thanh niên trở nên câu nệ do sự xuất hiện của mình, “Các cháu đừng đứng đây mãi thế, cứ đi chơi đi, không phải để ý cô đâu.”

Bà quay đầu lại, nhìn bàn tay Thẩm Hữu Bạch đang nắm tay Từ Phầm Vũ, sau đó lập tức quay đi. Giản Nguyệt nói với anh, “Hữu Bạch, con qua đây một chút.”

Trước khi đi với Thẩm Hữu Bạch, bà cười ôn hòa với Từ Phầm Vũ. Nhưng Từ Phầm Vũ lại cảm thấy nụ cười này rất kì lạ.

Giản Nguyệt đi vào phòng sách, tiện tay bật một chiếc đèn. Ánh đèn mờ nhạt khắc hình bóng bà lên cửa kính. Ngoài cửa sổ, đường phố vắng lặng, mây đen dày đặc che hết ánh trăng. Hơi thở của bà phả lên thủy tinh, tụ thành một đám sương trắng.

Giản Nguyệt nhắm mắt lại, đã qua đi rất nhiều năm, vậy mà dường như bà lại trở về thời điểm lần thứ hai nhìn thấy Trần Thu Nha.

Bao nhiêu năm nay Thẩm Văn Tụng vẫn luôn tìm cô ta.

Tình cảm mãnh liệt đã không còn, chỉ còn sự không cam lòng, không chấp nhận từ bỏ, mà như thế thì không đủ để phát hiện ra Giản Nguyệt đã mua chuộc đám người điều tra của ông ta.

Khi cầm địa chỉ trên tay, tìm tới tiệm bán hoa, bà đã sững sờ rất lâu. Không thể ngờ rằng, người mà Thẩm Văn Tụng khổ sở tìm kiếm bấy lâu không phải xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Cùng trong một thành phố, lại như ở hai thế giới.

Chuông gió leng keng vang lên. Giản Nguyệt đặt túi tổ yến xuống, quay đầu nhìn người phụ nữ đi ra từ sau bức tường hoa. Người đó vẫn giống như cũ, một đóa hoa son chỉ giản dị.

Sau phút kinh ngạc ban đầu, có lẽ Trần Thu Nha đã lường trước sẽ có ngày bị tìm thấy nên chỉ hờ hững đi tới.

Giản Nguyệt đột nhiên chột dạ, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, cầm lấy khung ảnh đặt trên giá, lúng túng cười hỏi, “Đây là... con gái cô à?”

Trong những tấm ảnh thám tử gửi về, Giản Nguyệt đã thấy cô bé này nhiều lần. Trần Thu Nha nhìn bà ta, gật đầu. Vẻ mặt Giản Nguyệt thay đổi trong chớp mắt, đặt bức ảnh xuống, cup mắt, “Thật xinh đẹp!”

Bà ta im lặng một lúc, sau đó nhìn thẳng Trần Thu Nha, “Tôi xin lỗi về những chuyện đã qua, tuy rằng tôi biết nói xin lỗi cũng chẳng bù đắp được gì.”

Trần Thu Nha xua tay cắt đứt, lắc đầu. Giản Nguyệt nhìn cô ta đi tới bàn, lấy giấy bút, nhanh chóng viết mấy chữ rồi đưa tới.

Nét chữ thanh tú mà kiên định.

“Bắt đầu từ ngày quyết định ở đây, tôi đã buông bỏ rồi, không hận cô, càng không còn yêu anh ta.

Nếu như cô còn thấy hổ thẹn với tôi thì mong cô không nói cho anh ta biết sự tồn tại của tôi, đừng quấy rầy cuộc sống của tôi.

Sau này tôi thật sự không muốn liên quan gì đến các người.”

Cái gọi là vận mệnh, Giản Nguyệt chưa từng nghi ngờ.

Khi thấy ngón tay Thẩm Hữu Bạch dịu dàng cuốn lấy tóc của một cô gái, bà ta lại không thể không sợ hãi.

Tiếng đóng cửa vang lên, bà xoay người lại nói với con trai, “Con và Từ Phầm Vũ...” Dừng một chút, hỏi, “Chưa từng vượt quá giới hạn chứ?”

Thẩm Hữu Bạch nhúm mày, còn chưa đáp lại thì bà đã nói trước, “Mẹ hi vọng là chưa.”

Anh không hiểu ý của Giản Nguyệt, nhưng dù sao Giản Nguyệt cũng là mẹ anh, hiểu được từng biểu cảm của anh, dù là nhỏ nhất.

Bà thờ dài một hơi, “Hai đứa không thể ở cạnh nhau được.”

Thắm Hữu Bạch không có dấu hiệu tức giận muốn cãi lại. Anh luôn bình tĩnh vượt xa lứa tuổi của mình, có thể là hoàn cảnh trưởng thành đã khiến anh biết kiềm chế.

Anh chỉ hỏi đơn giản, “Lý do là gì?”

Giản Nguyệt nhìn đôi mắt vắng lặng của con trai, quá giống Thắm Văn Tụng, giống đến nỗi đôi khi làm người ta sợ hãi.

Bà cố ý tránh đi mấu chốt, chỉ nói, “Con gái xinh đẹp còn rất nhiều, không thiếu những người gia thế tương xứng với Thắm gia...”

Nghe câu này, Thắm Hữu Bạch nhú mày, lập tức xoay người muốn đi ra ngoài.

Khi tay anh sắp chạm tới tay nắm cửa, Giản Nguyệt đành nói thẳng, “Nếu con bé là em gái con thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34-2: Nguy cơ 2

Edit: Mộc

Thắm Hữu Bạch dừng tay, chậm rãi quay người lại, cảm thấy thật nực cười. Anh lạnh lùng “à” một tiếng, “Hoang đường!”

Giản Nguyệt cũng hi vọng đây là một lời nói dối hoang đường, “Mẹ Từ Phẩm Vũ là người phụ nữ mà năm đó Thắm Văn Tụng yêu.” Bà nói tiếp, “Con biết vì sao mẹ muốn hãm hại cô ta không? Bởi vì khi đó cô ta mang thai rồi.”

Thắm Hữu Bạch sững sốt.

“Mà trong bụng mẹ cũng đã có con được 6 tháng. Mẹ biết chắc rằng Thắm Văn Tụng sẽ làm bất cứ chuyện gì vì cô ta. Cho nên mẹ rất sợ, đã kể chuyện đó cho ông nội con.”

Nghĩ đến bố chồng, Giản Nguyệt cười trào phúng, “Chắc con cũng hiểu rõ, người như ông nội con...”

Không thể chấp nhận một hạt cát.

Thắm Hữu Bạch dần trở nên âm trầm.

Bà nói thẳng, “Mẹ chỉ biết cô ta bị cầm, sau đó bỏ đi. Không biết cô ta có giữ được đứa bé không, mẹ không dám đoán, cũng không dám nghĩ đến.”

Giản Nguyệt lắc đầu tự giễu, “Có lẽ là báo ứng, lúc sinh con, mẹ bị khó sinh.”

Câu nói đã hết một lúc lâu, vẫn không có tiếng đáp trả.

Bà nhìn Thắm Hữu Bạch đứng trong góc, tóc trên trán che trước mắt, không rõ về mặt anh. Giản Nguyệt quay đầu đi không nhìn nữa, “Bất kể Từ Phẩm Vũ có phải là con cháu Thắm gia hay không, một khi Thắm Văn Tụng biết...”

Hoàn toàn không tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì.

Bà mệt mỏi nhắm mắt lại, “Cho nên, xin con thông cảm cho mẹ, cũng vì chính bản thân con. Đừng tiếp tục dính dáng với con bé nữa, như thế mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Nói xong, Giản Nguyệt kéo áo khoác, giày cao gót đi tới cạnh anh lại dừng lại. Bà cười khê, “Hình như cứ sinh nhật con là lại nói cho con những chuyện thế này, mẹ thật sự không xứng làm mẹ.”

Giản Nguyệt ra khỏi phòng sách, anh vẫn đứng im, ngoại trừ hít thở thì không có hành động nào.

Từ Phẩm Vũ ngồi ở phòng khách, thấy Giản Nguyệt thì vội vàng đứng lên, nhưng không thấy Thắm Hữu Bạch.

Giản Nguyệt chỉ mỉm cười với cô, sau đó nhanh chóng rời đi, có chút hoảng hốt.

Nụ cười của bà rất phức tạp, giống như ẩn chứa qua nhiều tâm tình, Từ Phẩm Vũ không thể hiểu rõ.

Chu Khi Son vỗ tay, “Đi thôi, tắt cả về nhà tắm rửa rồi đi ngủ.” Cậu ta quay sang hỏi Từ Phàm Vũ, “Cậu thì sao?”

“Mình...” Cô vừa mới mở miệng thì Chu Khi Son đã cười đầy thâm ý, “À, biết rồi.”

Từ Phàm Vũ đứng ở cửa tạm biệt bọn họ, tiếng đồ bị vỡ vang lên làm cô giật mình.

Từng tiếng từng tiếng nối tiếp nhau như thể muốn phá hủy cả ngôi nhà. Tiếng động hình như phát ra từ phòng sách.

Chu Khi Son cũng ngăn người, “Cậu cẩn thận một chút.”

Từ Phàm Vũ đứng ở cửa phòng, bên trong đã im lặng một lúc. Cô mở cửa, ánh sáng từ ngoài quét vào bóng tối trong phòng.

Mảnh vỡ đầy đất khiến Từ Phàm Vũ cũng hít một hơi lạnh. Cô đi vào, mũi chân đá phải một cái trụ đèn còn sót lại.

Thảm Hữu Bạch chán nản nằm trên sô pha, trong tay cầm bật lửa, tắt bật liên tục. Từ Phàm Vũ đến gần mới thấy anh ngửa đầu, ánh mắt nhìn chăm chú lên trần nhà, con ngươi thâm trầm không thấy đáy.

Ngoài cửa có tiếng gió rít, trời bắt đầu đổ mưa. Không hiểu sao cô lại thấy run cả người.

Từ Phàm Vũ do dự một chút, khẽ thăm dò, “Bọn họ đi rồi.”

Mí mắt anh khẽ nhúc nhích nhưng không có bất kỳ phản ứng nào. Giống như người trong tranh. Từ Phàm Vũ lo lắng hỏi, “Anh sao thế?”

Anh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nói “Mượn lắm rồi, em về đi!”

Cô sững sốt một lúc lâu, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đêm đen nặng nề, vô số lá cây bị gió thổi rơi xuống. Cô hạ giọng, “Cho em mượn một cái ô.”

Thảm Hữu Bạch như tỉnh táo lại, day day thái dương, đứng lên, “Để anh đưa em về.”

Từ Phàm Vũ không nhìn anh, cảm xúc ảm ức tích lũy dần, đi tới trước cửa cô chợt dừng lại, xoay người nhìn anh. “Vì mẹ anh không đồng ý chúng ta ở cạnh nhau nên anh thấy khó xử phải không?”

Về mặt anh sầm xuống chứng tỏ cô đoán đúng. Từ Phàm Vũ giả vờ không sao cả, “Được thôi, chỉ cần anh nói ‘đúng’.” Cô khẳng định, “Em chắc chắn sau này sẽ không dây dưa gì với anh nữa.”

Cô thầm nghĩ, là Thảm Hữu Bạch không thể buông tay cô.

Anh nhìn Từ Phàm Vũ, “Đúng.”

Cô ngạc nhiên há miệng, ngực giống như bị người ta ta đục thủng một cái hang, gió lạnh thổi vào, lạnh đến đau xót.

Cổ họng cô khô khốc, Từ Phàm Vũ mím môi, “Được rồi, không cần tiễn.”

Viên mặt nóng lên, cô cuống quýt cúi đầu, giọng có chút run rẩy, “Sinh nhật vui vẻ, tạm biệt.”

Lời còn chưa dứt nhưng cô chỉ hận không thể lập tức chạy đi. Chưa có giây phút nào cô lại muốn thoát khỏi anh như lúc này.

Vừa mới xoay người, một bàn tay đã lướt qua mặt cô, đập phịch lên cửa, cô sợ hãi rụt đầu xuống, vài giọt nước mắt rơi xuống.

Ánh sáng bị chặn lại bên ngoài cửa, cô đối mặt với ván cửa đen kịt.

“Đúng là anh thấy rất khó xử, nhưng nếu em định chia tay anh như thế.”

Thảm Hữu Bạch cúi người, từng chữ nặng nề từ đầu cô đi tới bên tai. “Anh cũng chắc chắn, tuyệt đối sẽ hủy hoại em không còn gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nguy cơ (2) (tt)

Edit: Mộc

Từ Phầm Vũ có thể cảm giác được hơi thở của anh, gần vô cùng, thiêu đốt vành tai.

Tâm trạng khó chịu một giây trước không vì lời nói của anh mà biến mất, cô không thể làm gì khác ngoài cúi đầu, đôi tay che mặt.

Trong khung cảnh hôn ám, bờ vai cô khẽ run lên, tiếng nức nở không thể kìm nén được. Thẩm Hữu Bạch không ngờ đến phản ứng của cô, sùng sốt trong giây lát. Từ Phầm Vũ vừa khóc vừa nói, “Sao anh không nói hết một lần...”

Giọng cô nghẹn ngào không rõ, “...Anh cố ý làm em sợ phải không?”

Thẩm Hữu Bạch mở miệng muốn nói nhưng rồi lại im lặng. Anh nghiêng đầu, vể mặt ủ dột, ngón tay day lòng mảy.

Từ Phầm Vũ dùng mu bàn tay lau mặt, càng nghĩ càng tức giận, “Rõ ràng là em đã nói sẽ không về nhà...” Cô dừng một chút, vừa giận vừa ảm ức, “Đã ảm chỉ là trời mưa, vậy mà anh còn bảo em đi.”

Thẩm Hữu Bạch nở nụ cười, lập tức ôm chặt cô, không nhận được hôn lên thái dương cô, “Nếu em ở lại, sợ là ngày mai sẽ không đi được.”

Người trong ngực im lặng, sau đó đột nhiên tránh khỏi tay anh. Cô xoay người lại, trừng mắt, “Có làm hay không!”

Nhìn đôi mắt ửng đỏ long lanh nước của cô, Thẩm Hữu Bạch ngẩn người. Anh cup mắt xuống, nắm lấy hai bàn tay cô. Một nụ hôn rơi lên những ngón tay lạnh lẽo của cô, anh nói, “Làm, đừng khóc.”

Từ Phầm Vũ sững sờ, cảm thấy trái tim như được vỗ về.

Nhưng Thẩm Hữu Bạch lại vuốt ve gò má cô, nói thêm, “Tiết kiệm chút nước mắt này đi, lúc nữa sẽ dùng đến.”

Cô đã biết là không nên nghe nốt về còn lại mà.

Thẩm Hữu Bạch bật đèn tường hành lang.

Vụn đồ ăn, bóng bay vỡ, vỏ chai rượu, ruy băng... đầy trên đất.

Từ Phầm Vũ do dự hỏi, “Thực sự phải ở đây sao?”

Đôi mắt anh sâu thẳm, nhìn cô thay cho câu trả lời.

Cô đứng trước bức tranh lông chim màu đen, lúc Thẩm Hữu Bạch cúi xuống cô, thật sự không có chút đáng về ham muốn nào. Dường như anh đang nâng niu một tác phẩm nghệ thuật quý giá, thái độ thành kính cẩn trọng.

Từ Phầm Vũ xoay người, quay lưng lại với anh, đôi tay đặt lên tường. Thẩm Hữu Bạch đẩy áo lông của cô lên, cúi người hôn lên sống lưng cô. Bàn tay trượt dọc theo vòng eo đến nơi bí mật.

Ngón tay anh xâm nhập vào khe hở, trượt vào vùng thịt mềm mại, chờ tới khi cô thích ứng được, một ngón tay nữa xuất hiện, quấy thành cảm xúc ướt át.

Anh thẳng lưng, đem dục vọng đã sớm dâng trào để tại nơi cửa vào mỏng manh. Đẩy vào gian nan chật chội, tầng tầng mềm mại bao quanh, con đường chật hẹp làm anh tiến lùi đều khó. Thẩm Hữu Bạch dịu dàng an ủi cô, “Thả lỏng, anh không vào được.”

Từ Phầm Vũ nhủ mảy, khóc nức nở, “Ai biết thả lỏng thế nào...”

Anh suy nghĩ một chút, “Vậy em đứng vững.”

Ngón cái đẩy ra miệng huyết, chậm rãi tăng thêm cường độ xâm nhập. Cô không nhận được cảm giác, tiếng rên rỉ tràn ra. Thẩm Hữu Bạch thẳng lưng, nội bích chật hẹp không thể hoạt động được bình thường, chỉ có thể cố sức tiến công.

Bên trong chật đến nghẹt thở làm lồng ngực anh phập phồng thở dốc. Từ Phầm Vũ cũng không dễ chịu gì, cảm thấy như có một cây gậy sắt nóng bỏng không ngừng tiến vào thân thể cô.

Cô áp mặt lên tường, ngón tay cuộn lại, móng tay cào xước một vết son nhỏ.

Sau nhiều lần tiến tới lui lại, con đường dần mở rộng ra, phối hợp để anh tận tình xâm chiếm. Huyết bích không thể khống chế nổi, gần như điên cuồng hút lấy anh, khoái cảm thôi nát chiếm giữ tâm thần anh.

Tốc độ nhanh dần, va chạm liên tục. Cô lắc đầu, tóc dài lay động trong không khí, “A... A... Chậm một chút...”

Mùi rượu chưa tan hết hòa lẫn với hơi thở dồn dập, tiếng nước, tiếng da thịt va chạm.

Thành trì rực lửa, thiêu đốt ý thức.

Mỗi lần rút ra bên trong cô lại bị kích thích mãnh liệt, xoắn chặt lấy anh làm trán Thẩm Hữu Bạch toát mồ hôi.

Tay anh vuốt ve eo cô, vuốt đến bụng dưới, giọng trầm khàn, “Em ra đi, không cần nhịn.”

Bên ngoài bị đè ép, bên trong bị tấn công mãnh liệt, cô dường như bị trói chặt, buộc phải rên lên.

Thẩm Hữu Bạch cảm nhận được một luồng chất lỏng ấm áp trào ra, cuộn cuộn không ngừng như muốn đẩy anh ra ngoài.

Cao trào sau, cạn kiệt sức lực.

Nhưng cử động của anh lại chẳng hề suy giảm, trái lại nhờ có dịch trơn nóng mà càng mãnh liệt hơn. Cánh tay Từ Phẩm Vũ run lên cảm cập, “Chờ một chút...A... Em...a...”

Hai chân bủn rủn, thân thể cô giống như bị buộc một khối trĩ ngàn cân, đang dần kéo cô trượt xuống.

Khi mộng cô dựa sát vào bụng anh, gần như sắp ngồi hẳn lên đùi anh thì một cú đâm mạnh vào bên trong làm cô nhào tới trước, đôi tay lại đặt lên tường. Bàn tay anh đè lấy hông cô, ép cô đón anh xông vào, rút ra, lại tiến sâu hơn, nặng nề cuồng nhiệt dần tới khoái cảm mãnh liệt.

Từ Phẩm Vũ không kiềm chế được kêu lên, “A...Anh dừng...”

Thống khổ và sung sướng đan xen dung hợp lại cùng nhau.

Bị lấn qua lấn lại quá lâu, nửa người trên của cô cũng bắt đầu xụi xuống.

Lúc này, hai bàn tay từ phía sau nắm chặt lấy bầu ngực cô, đỡ cô lên, áp cô vào vòng ôm của mình.

Đầu gối cô quỳ xuống đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể, nhưng lòng bàn tay nóng bỏng vẫn bao vây bộ ngực mềm mại của cô. Tùy ý nhào nặn, dục vọng sung to thúc vào cô, dường như ngọn lửa bất diệt.

Tiếng thờ dốc của anh vang lên ngay bên tai cô. Nhịp tim cô tựa như làn sóng vỗ vào đá ngầm, càng dâng trào càng khát vọng.

Đột nhiên, bầu ngực mất đi an ủi, cô còn chưa kịp rầu rĩ, hai tay Thẩm Hữu Bạch đã mò lên bóp đùi cô. Mũi chân cô bị nhấc lên, hai chân bị tách ra lớn nhất, miệng huyết từ từ bị tấn công, còn một đoạn nóng rực ở bên ngoài.

Tư thế này có thể sẽ xuyên qua cô.

Từ Phẩm Vũ liều mạng lắc đầu, “Không... Không thể đi vào nữa...”

Sức mạnh đáng sợ như đâm xuyên cô trong chớp mắt. Cô há miệng lại không phát ra được âm thanh nào, không khí mà sát yết hầu, cổ họng ngứa ngáy khó chịu.

Thẩm Hữu Bạch đỡ cô lên, lùi ra khỏi hoa kính, dịch lỏng từ từ chảy xuống. Cảm giác căng đầy vừa giảm bớt, chưa kịp thở phào thì anh lại nắm lấy bắp đùi cô, đâm đến tận cùng.

“A!” Cô rên rỉ như muốn rách yết hầu.

Theo động tác của Thẩm Hữu Bạch, phía dưới của cô bị mở rộng hết sức để chống đỡ, tiếp nhận vật to dài của anh, bị ép buộc tràn đầy.

Nơi giao hợp của hai người chảy xuống chất lỏng trong suốt.

Cho dù bị tình dục phủ kín đầu như sương mù, nhưng hình ảnh ấy cô cũng không dám nhìn. Từ Phẩm Vũ ngửa đầu, ánh mắt mơ hồ, tầng tầng lớp lớp vòng sáng hiện ra trước mắt cô.

Bức tranh kia. Chiếc lông chim màu đen dường như sắp bay tới trên người cô.

Thẩm Hữu Bạch thờ dốc, từ bên tai đi tới môi cô. Làn da cô tựa như tơ lụa ngâm trong nước. Nước bọt chưa kịp nuốt tràn ra khoe miệng cô, anh dùng đầu lưỡi liếm láp sạch sẽ.

Sau khi vui sướng triền miên dần lắng xuống, cô nằm trong ngực anh, mết đến nỗi một ngón tay cũng không cử động nổi. Từ Phẩm Vũ nhắm mắt lại, cổ họng khàn khàn, “...Thật đối.”

Thẩm Hữu Bạch ngẩn người, sau đó mỉm cười.

Tuy Từ Phẩm Vũ đói bụng thật nhưng cũng chỉ nói vậy, không ngờ khi ra khỏi phòng tắm đã ngửi thấy mùi đồ ăn. Mùi thức ăn thơm phức làm chân cô quên cả bủn rủn, đi thẳng đến phòng bếp.

Anh quay lưng lại Từ Phẩm Vũ, đứng trước bếp nấu, mặc áo phông trắng, quần dài rộng rãi, bờ vai rộng nổi rõ lên lớp áo.

Cô thất thần vài giây, mở to mắt nhìn, sau đó liền đi tới gần. Hơi nóng bốc lên từ nước mì.

Anh chăm chú nhìn nồi mì, tóc còn ướt nước, dán sát vào da thịt trắng nõn. Ánh đèn ấm áp chiếu lên gò má anh. Không hiểu sao cô lại giật mình. Lúc anh múc một thìa canh lên ném thử, Từ Phầm Vũ như bị ma quỷ ám ảnh, hỏi anh, “Ăn xong làm nữa không?”

Thắm Hữu Bạch bị bất ngờ sặc một cái, “Khụ khụ...”

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thắm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nguy cơ (4)

Edit: Mộc

Gửi bạn Antoe và một số bạn khác tớ không nhớ tên, mặc dù tớ đã viết hẳn lên trang của bạn nhưng bạn không thèm trả lời lại nên tớ viết lại ở trên nhà tớ lần nữa, nếu bạn vẫn vào nhà tớ để tự ý copy truyện thì chắc bạn sẽ đọc được. Tớ không đồng ý việc bạn tự ý lấy truyện tớ edit đi đăng lên trang của bạn, lại còn không ghi nguồn. Vui lòng không làm thế nữa.

Nước trong nồi đang sôi lên, phát ra tiếng ùng ục.

Từ Phầm Vũ ngây ra một lúc, khi tỉnh táo lại thì vội vàng xua tay, lấp bắp, “Không, không phải, ý của em là...”

Mu bàn tay anh che miệng, lấy mấy tờ giấy lau xong thì ném vào thùng rác dưới chân.

Không biết phải làm sao để bỏ qua chuyện này, Từ Phầm Vũ chỉ còn cách giả vờ kinh ngạc, gượng gạo chuyển sang chuyện khác, “Oa, anh lợi hại thật đấy, anh còn biết nấu mì nữa!”

Thắm Hữu Bạch quay đầu nhìn cô, vì vừa tắm xong nên gò má cô còn ửng hồng vì hơi nước hâm nóng.

Hai người nhìn nhau mấy giây, sau đó cô vội né tránh anh, đi ra sau lưng để anh không thấy mình.

Thắm Hữu Bạch nhếch môi, lắc đầu một cái, không ngờ cô lại ôm vòng lấy anh từ phía sau, mặt dán sát vào lưng anh, cọ cọ mấy cái.

Người anh run lên. Từ Phầm Vũ chôn mặt vào lưng anh, hít sâu, tất cả đều là mùi sữa tắm. Cô nói khẽ, “Vậy thì để lúc nữa.”

Cô nghe thấy tiếng tắt bếp, cánh tay bỗng nhiên bị anh túm lấy. Tay Thắm Hữu Bạch đặt lên lưng cô, đẩy cô phía trước, áp vào lồng ngực anh.

Anh ngậm lấy môi cô, mút nhẹ, đầu lưỡi liếm mở hàm răng đang khép kín. Người anh nóng rực, nụ hôn lại dịu dàng.

Trong đầu Từ Phầm Vũ như có vô số sợi lông màu trắng, chậm chậm rơi xuống, chồng chất lên chiếc giường ấm áp. Là anh đã phạm quy.

Sau nụ hôn sâu, hai chân cô chợt bủn rủn, “Ăn xong lại... Hiện giờ em không còn chút sức nào.”

Thắm Hữu Bạch hôn trán cô, thấp giọng nói, “Vậy thì không làm.”

Hai giờ sáng.

Từ Phầm Vũ nhìn chăm chú vào con số đồng hồ trên tủ đầu giường, không biết có phải vì ăn nhiều quá không mà đã nằm xuống mười mấy phút nhưng vẫn không buồn ngủ chút nào.

Phòng ngủ tối thui, ngoại trừ ánh sáng màu lam phát ra từ đồng hồ, cô không thấy thứ gì khác. Tiếng mưa rơi trở nên đặc biệt rõ ràng, vang vọng khắp phòng.

Thắm Hữu Bạch nằm sau lưng cô, một tay vòng lấy hông cô, tiếng sầm ầm ầm thỉnh thoảng lại che lấp hơi thở anh.

Từ Phầm Vũ hỏi khẽ, “Anh ngủ rồi à?”

Sau tai cô vang lên giọng nói trầm trầm, “Sao?”

Cô trở mình, đối mặt với anh nhưng lại không nhìn rõ. Chỉ có hơi thở phun trên mặt cô là chứng minh được hai người đang rất gần nhau. Tiếng sầm đi dừng lại vang lên, cô nhích về phía nguồn nhiệt ấm áp kia. Một lúc sau, Từ Phầm Vũ mím môi rồi chợt mở miệng, “Vì sao mẹ anh không thích cho chúng ta ở bên nhau?” Cô tỏ vẻ hờn dỗi, “Phải có một nguyên nhân nào đó chứ, cô ấy không thích em sao?”

Một lúc sau anh mới trả lời, “Có lẽ vậy.”

Nghe thế, cô nói nhỏ, “Thì ra em là người không được người khác thích”

Đợi rất lâu vẫn không thấy anh trả lời, Từ Phàm Vũ ngửa đầu, mở to hai mắt, “Anh lại còn ngằm thừa nhận nữa.”

Cô nhất thời nổi lên lòng đũa cọt, đưa tay muốn véo eo anh. Nhưng đụng tới cơ bụng, cách một lớp áo không sao véo được, liền chui vào trong áo, sờ mó mãi cũng chẳng tìm được chỗ thịt mềm nào để véo.

Một giây sau, ngón tay lạnh lẽo của Thẩm Hữu Bạch kiểm chế vai cô, “Đừng nhúc nhích!” Giọng anh trầm khàn, ánh sáng bên ngoài chột vụt qua rèm cửa sổ. Trong lúc luồng sáng chớp qua, một đôi mắt lạnh lùng, con ngươi sáng rực, nhìn cô chăm chú.

Từ Phàm Vũ chột run lên, “Em không ngủ được...”

Cô nắm lấy tay Thẩm Hữu Bạch, trượt xuống dọc theo vai cô, mon trón xương sườn, rốn, cuối cùng đến quần lót. Âm thanh của cô giống như một hàm răng, nhẹ nhàng cắn anh một cái, cô nói, “Anh thử xem”

Ngón tay anh trượt trước khe hở non mềm, chậm rãi xen vào cho tới khi không thể tiến sâu hơn, anh chuyển động bàn tay, khiến ngón tay sục sạo mọi chỗ. Từng nụ hôn in dấu lên chiếc cổ trần và bờ vai cô, cách lớp áo, anh ngậm lấy nhũ hoa. Từ Phàm Vũ hắt cằm lên, hít một hơi sâu, cảm giác ngứa ngáy kì lạ, cả người dường như đang âm thầm tan ra.

Ngón tay anh rút ra một chút, rồi lại đẩy mạnh vào, khuấy động qua lại. Nơi đó mềm mại như nước.

Chờ cảm giác truyền tới từng ngõ ngách trong thân thể, anh rút tay ra, xoay người, cánh tay chống hai bên vai cô. Cô nằm dưới thân anh, không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt cô, nhưng chắc chắn là mờ mịt động tình.

Hạt giống đục vọng đen tối của Thẩm Hữu Bạch bị câu lên, dường như trong một đêm đã mọc lên từ đất, nháy mắt nở hoa rực rỡ.

Có thể là vì đã làm một lúc nên anh tiến vào dễ dàng hơn.

“A...” Cô nắm chặt ga trải giường, cảm giác bên trong bài xích dị vật chỉ kéo dài một chút, rất nhanh sau đó, cảm giác trướng đầy từ từ mang đến sung sướng.

Cảm nhận được miệng huyết bị tách ra đến hết cỡ, anh tiến vào rút ra nhẹ nhàng, sau đó lại đẩy vào toàn bộ, làm cô nghẹn ngào rên rỉ, không không kiểm chế được cong eo lên nghiêng hợp. Xương sống mỗi nhử, nhưng mỗi lần anh đẩy vào sẽ mài ép đến đầu đỏ ửng ắt mở miệng huyết, khiến cô co giật một chút, sau đó lại vuron éo đến.

Anh cúi đầu cắn mạnh lên nhũ hoa. Đau đón cùng nóng bỏng, ngứa ngáy khiến Từ Phàm Vũ tê dại, không tinh táo kêu rên.

Cảm giác tội ác giống như con kiến, lần bò xung quanh trái tim Thẩm Hữu Bạch. Hơi thở anh nóng như lửa, đi tới tai cô, “Không nên rời khỏi anh!” Là uy hiếp, lại mơ hồ có ý cầu xin.

Từ Phàm Vũ từ hỗn loạn tỉnh táo lại, chưa kịp nói gì đã rên rỉ thành tiếng. Thân thể cô như có một khối đã mềm bóng loáng, trượt theo mạch máu, lên lên xuống xuống. Xác thịt giao hòa, âm thanh khiến cho người ta trầm luân. Bên dưới chấn như có ngọn lửa u ám, bí mật thiêu đốt.

Bên ngoài, mưa rơi như một dây chuyền trên chân bị đứt, từng viên từng viên rơi trên mặt đất.

Chưa tới một tuần sau, toàn bộ Đức Trí đều biết Thẩm Hữu Bạch lớp A, tức hội trưởng hội học sinh, đang qua lại với một nữ sinh ở lớp K. Thế là, Từ Phàm Vũ thắng không ít tiền đặt cược với lớp bên.

Trần Từ Huyền nói với cô, “Đây chính là từ nô lệ xoay mình thành hoàng hậu.”

Tuy ví dụ như thế không thỏa đáng cho lắm, nhưng Từ Phàm Vũ vẫn nhớ lời hẹn lúc trước, mời cô ấy đi ăn. Nhưng khi hai người chuẩn bị trốn tiết tự học, lén lút chạy ra ngoài thì Lâm Hoành chợt xuất hiện ở cửa sau lớp học. Anh nhìn hai nữ sinh đang cong người, tư thế rõ ràng định trốn tránh, tức giận hỏi, “Đi đâu hả?”

Hai người đồng thời mở miệng, “Đi vệ sinh!” “Đi lấy bài tập!”

Sau đó, Từ Phàm Vũ bình tĩnh giải thích, “Bạn ấy đi vệ sinh, em đi lấy bài tập.”

Lâm Hoành nở nụ cười, chỉ vào Trần Từ Huyền, nói “Em đi vệ sinh đi.” Sau đó nhìn Từ Phàm Vũ, “Em không cần lấy bài tập nữa, có người nhà chờ em ở cổng trường đây.”

Từ Phàm Vũ sững sốt, “Ai vậy ạ?”

Lâm Hoành lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng chỉ tới thông báo mà thôi.

Từ Phầm Vũ ra ngoài cổng trường, nhìn thấy một chiếc xe 4 chỗ màu đen, cửa sổ xe đang sau từ từ hạ xuống. Khi Từ Phầm Vũ còn đang kinh ngạc, người phụ nữ xinh đẹp tao nhã kia đã cười với cô.

Giản Nguyệt dẫn cô tới tiệm cà phê không xa Đức Trí lắm, khoảng thời gian này người tới đây rất ít.

Ngoài mấy bàn là các đôi yêu nhau thì Từ Phầm Vũ im lặng ngồi nghiêm chỉnh, còn đang do dự xem có nên lên lút nhắn tin cho Thẩm Hữu Bạch hay không thì Giản Nguyệt đã mở lời, “Chỉ là tùy tiện tìm cháu thôi, mong cháu không nói với Hữu Bạch.”

Từ Phầm Vũ nhìn bà ta, gật đầu. Giản Nguyệt cười, “Cháu đừng sốt ruột, cô không có ác ý gì cả.”

Dừng một chút, bà ta nói tiếp, “Thật ra, từ rất lâu trước đây cô đã biết mẹ cháu.”

Từ Phầm Vũ kinh ngạc, Giản Nguyệt cup mắt, dường như đang hồi tưởng lại, “Mẹ cháu hát rất hay, nhưng đáng tiếc...”

Có thể nhận ra, bà ta thật sự thấy tiếc nuối.

P/S: Hoàn cảnh của mẹ Từ Phầm Vũ đáng thương kinh khủng, còn Giản Nguyệt và ông nội THB làm mấy việc bất nhân như thế với mẹ TPV mà ko bị quả báo, thấy đời bất công vãi. Kể ra thì hôn nhân như nấm mồ của GN cũng coi như quả báo cho bà ta, còn ông nội THB thì nhìn con trai mình vật vờ khổ sở cả đời, có điều tỏ thấy ko đáng, cực kì ko đáng cho mẹ TPV. Những gì đám người giàu kia phải chịu là do họ gieo gió gặt bão, nhưng như thế chẳng thấm vào đâu so với mẹ TPV, người hoàn toàn chẳng có lỗi lầm gì mà bị đẩy vào đường cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ngụy cơ (4) (TT)

Edit: Mộc

Đèn xanh sáng lên, không có đám người nối liền không dứt, cũng chẳng có chiếc xe nào đi qua. Mặt đường yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng đập phá, gỗ tường xây nhà. Có tiếng nhạc êm dịu, cách đây không xa, một đôi tình nhân trẻ tuổi đang ôm nhau, chia sẻ những tin tức trên điện thoại.

Hiện tại còn đang là giờ học, nhưng lại có một cô gái mặc đồng phục nữ sinh ngồi trong tiệm cà phê. Trước mặt cô, tách cà phê nóng không hề được động tới.

Giản Nguyệt nhìn cô, “Có chuyện này, cô muốn hỏi cháu trước.”

Nhìn vẻ mặt không hiểu của cô, Giản Nguyệt lại không nói ngay. Từ Phầm Vũ nhớ tới giáo viên dạy diễn thuyết từng nói, khi dừng lại càng lâu, thì có nghĩa là câu tiếp theo càng quan trọng.

Một lúc lâu sau, Giản Nguyệt mới hỏi, “Vì sao cháu lại mang họ Từ?”

Từ Phầm Vũ sững sốt một chút, cười gượng gạo, “Cô hỏi chuyện này thật kì lạ, sao lại vì sao? Cha cháu họ Từ, đương nhiên cháu cũng họ Từ.” Khi trả lời, ánh mắt cô phấp phù không yên như đang chống cự điều gì.

Giản Nguyệt lại hỏi, “Vây...” Giọng bà ta trở nên cẩn trọng, “Cha cháu bây giờ có sống cùng mẹ con cháu không?”

Từ Phầm Vũ nhìn chăm chú vào bàn tay mình, mím chặt môi, trầm mặc một lúc rồi lắc đầu. Giản Nguyệt nhận ra dường như cô không hề muốn nhắc tới việc này.

Đôi tay bà ta không thô ráp như những phụ nữ trung niên khác mà nhẵn nhụi bóng loáng. Móng tay đều tô đỏ chót, bà ta cầm cái thìa lên, khuấy nhẹ lớp cà phê nâu đen. Giản Nguyệt thả chiếc thìa ra, nói, “Cô thật sự có việc cần thương lượng với cháu.”

Nghe được câu này, Từ Phầm Vũ lại nhìn bà ta.

“Cháu còn ít tuổi, những gì cô sắp nói, chắc cháu sẽ cảm thấy cuộc đời không công bằng.” Giản Nguyệt cười khẽ, “Nếu như Hữu Bạch là đứa trẻ sinh ra trong một gia đình bình thường, có thể tìm được bạn gái xinh đẹp trong sáng như cháu, cô sẽ rất vui mừng.” Nụ cười biến mất trên gương mặt Giản Nguyệt, ánh mắt cũng trở nên nghiêm túc, “Nhưng nó sinh ra ở Thẩm gia, tương lai sẽ qua lại rồi kết hôn với cô gái như thế nào không phải là chuyện nó có thể tự quyết định. Điểm này nó biết rõ, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn hiểu rõ.”

Thẩm Văn Tụng sao có thể cam lòng khuất phục Thẩm gia, nhưng cuối cùng cũng đành chấp nhận lựa chọn kết hôn với Giản Nguyệt, trở thành vật hy sinh của mối thông gia thương mại.

Dù vậy, bi kịch vẫn cứ phát sinh. May mắn là cho tới lúc này, Thẩm Hữu Bạch vẫn luôn nghe lời, đồng thời cũng xa cách cha mẹ.

Anh trưởng thành nhanh đến đáng sợ, không có thời kì phản nghịch, dường như chỉ trong một đêm đã trở nên bình tĩnh lại quái gở.

Giản Nguyệt thường mơ tới tay dắt một đứa bé đến tầng cao, tận mắt nhìn nó nhảy xuống. Thằng bé nằm trên mặt đất, máu thịt be bét, màu đỏ của máu thật đẹp, lan tràn ra như tấm lụa tơ yêu kiều.

Sau khi tỉnh dậy, bà ta luôn run rẩy không ngừng.

Giản Nguyệt nhủ chặt mày, “Cho nên bây giờ nếu nó quyết định chọn cháu, có nghĩa là nó từ bỏ hôn sự giữa Thẩm gia với gia tộc khác. Nó đi cùng cháu thì sẽ không có bất cứ thứ gì.”

Từ Phàm Vũ ngăn ra, nhìn thẳng vào bà ta. Giọng Giản Nguyệt trở nên khẩn thiết, “Chỉ cần cháu rời xa Hữu Bạch, cô sẽ cho cháu đi học đại học tốt nhất, thậm chí có thể ra nước ngoài, dù gặp vấn đề gì cô cũng sẽ giải quyết cho cháu.”

Bà biết Thẩm Hữu Bạch nghe lời, mặc kệ bọn họ chi phối đều là vì hờ hững. Hoàn toàn không để trong lòng thì sẽ không phản kháng. Người như vậy, đáng sợ nhất không phải là để nó gặp được thứ mà nó thèm khát, mà là để nó nắm được thứ đó trong tay.

Nếu Từ Phàm Vũ là một cảnh hồng, sợ rằng cho dù đâm rách cổ tay, trở thành tàn tật thì nó vẫn sẽ giữ chặt không buông.

Chỉ có hoa hồng lựa chọn héo tàn, mọi thứ mới có thể kết thúc.

Khi bà ta nói những lời này, Từ Phàm Vũ đều im lặng. Giản Nguyệt thở dài, “Cháu là đứa trẻ hiểu chuyện, cô hi vọng cháu sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

Đến giờ tan học, bầu trời nặng nề như sắp sụp xuống. Dấu hiệu của mùa đông, ngày ngắn đêm dài.

Trần Từ Huyền liếc mắt một cái, từ lúc về lớp tới giờ, Từ Phàm Vũ vẫn gục xuống bàn, chôn mặt lên tay ngủ. Cô ấy suy nghĩ một chút, quyết định không gọi cô dậy.

Từ Phàm Vũ vẫn tỉnh táo, còn cảm thấy hơi lạnh nhưng lại lười dậy đóng cửa sổ. Bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện ầm ĩ, sau khi bọn họ đi hết, chỉ còn lại không gian trống vắng.

Điện thoại di động trong ngăn bàn vang lên rất lâu, cô không buồn để ý đến. Người đã đi hết, phòng học yên lặng tới mức có thể nghe được tiếng gió gõ nhẹ lên khung cửa.

Thẩm Hữu Bạch đi tới cửa lớp K, nhìn vào trong, thấy Từ Phàm Vũ gục trên bàn.

Anh nhíu mày lại. Phòng học trống rỗng im lặng làm Từ Phàm Vũ thiếp đi một lúc. Tiếng cửa ma sát làm cô tỉnh dậy, ngẩng đầu lên nhìn. Là Thẩm Hữu Bạch đang kéo cửa sổ, chốt chặt lại. Anh mặc áo khoác dạ màu xanh đen. Từ Phàm Vũ liếc một cái rồi lại chôn mặt xuống, nhỏ giọng, “Lúc chiều mẹ anh có tới tìm em?” Cô không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Thẩm Hữu Bạch, chỉ nghe thấy tiếng bước chân tới gần mình.

Từ Phàm Vũ nhếch miệng, “Cô ấy khuyên em nên chia tay với anh, là vì tốt cho anh. Nhưng em luôn thấy có gì đó không đúng mà không nghĩ ra được.” Cô nghiêng đầu theo dõi Thẩm Hữu Bạch, hỏi, “Có phải em nghĩ quá nhiều rồi không?”

Đôi mắt cô càng trong sạch thì ánh mắt anh càng u ám. Thẩm Hữu Bạch hỏi, “Mẹ em có từng nhắc tới một người tên là Thẩm Văn Tụng không?” Từ Phàm Vũ nhíu mày suy nghĩ, sau đó chợt nhớ ra một chuyện, rồi lại càng thấy khó hiểu hơn, “Nhưng đó không phải là cha anh. . .”

Cha của anh.

“Có thể chúng ta có liên hệ máu mủ với nhau.” Thái độ của Thẩm Hữu Bạch bình thản như thể đang nói chuyện thời tiết khiến cho đại não Từ Phàm Vũ phải tuần hoàn tự động mấy lần mới hiểu rõ mọi chuyện. Cô thẳng lưng, tròn to mắt, “Anh và em. . . là anh em?”

Khi cô dường như vẫn không thể tin nổi thì Thẩm Hữu Bạch lại vô cùng hờ hững. Hình như đối với anh mà nói, chuyện này còn chẳng quan trọng bằng tới nay nhiệt độ hạ xuống. Giọng cô run rẩy, “Vì sao anh lại tỏ ra không quan tâm gì?”

Ánh mắt Thẩm Hữu Bạch trở nên âm u, Từ Phàm Vũ thấy anh di chuyển thì cúi đầu kêu lên, “Đừng tới đây?”

Tiếng kêu the thé của cô vang lên hòa với tiếng máy bay ầm ĩ xẹt qua bầu trời. Từ Phàm Vũ ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt âm đạm, “... Thật buồn nôn.”

Một giây sau, Thẩm Hữu Bạch đột nhiên đạp đổ ghế cô đang ngồi. Bỗng nhiên bị mất điểm tựa làm Từ Phàm Vũ đổ xuống, lại bị Thẩm Hữu Bạch túm lấy cổ áo, xách cô cách mặt đất gần nửa mét.

Ầm một tiếng, cái ghế va xuống đất. Cô kinh hoàng ôm chặt lấy tay anh như đang bám lấy nhánh cỏ cứu mạng. Thẩm Hữu Bạch cúi người, khóp xương tay nắm cổ áo cô trở nên trắng bệch, “Không phải thấy kinh tởm sao, kinh tởm thì buông ra!”

Từ Phàm Vũ bị dọa đến sững sờ, tỉnh táo lại mới khóc nức nở xin tha thứ, “Xin lỗi, em sai rồi, em không dám đùa với anh nữa.”

Anh kéo cô lên, Từ Phàm Vũ theo đà lao vào lòng anh, ôm chặt lấy hông anh.

Từ lúc đầu Thẩm Hữu Bạch đã cảm thấy cô không thể phản ứng như vậy. Chỉ là cô nói thật chói tai. Từ Phàm Vũ dán sát vào ngực anh, hơi thở có mùi thuốc lá nhân nhạ, thẹn quá thành giận nói, “Nếu em bị ngã hông đầu thì anh có đền được không!”

Thẩm Hữu Bạch lại nói, “Nếu em biến thành người thực vật anh sẽ thấy thoải mái hơn.”

Từ Phàm Vũ nhất thời giận dữ, đẩy anh ra, còn chưa kịp mở miệng đã bị anh ôm chặt vào lòng. Cô giãy dụa vài lần rồi đành từ bỏ. Chóp mũi lướt qua áo anh, cuối cùng tựa cằm lên ngực anh, ngẩng đầu nhìn Thẩm Hữu Bạch, “Mẹ em chưa từng sinh con, em được mẹ nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi.”

Thẩm Hữu Bạch khẽ run, không sợ hãi, cũng không mừng rỡ. Dù có liên hệ máu mủ anh cũng chẳng để ý, vậy nên càng không để ý chuyện Từ Phàm Vũ có chấp nhận hay không.

Kẻ bệnh trạng cực đoan như anh, hoặc là cô cứu vớt anh, hoặc là bị anh dẫn vệt.

Khó khăn lắm mới thấy anh hoảng hốt một lần, Từ Phàm Vũ đưa tay lên sờ tai anh, lăm bắm, “Nhưng mà cứ coi như chúng ta là anh em, kể cả cùng nhau lớn lên, sớm muộn gì...” Ánh mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, “...cũng sẽ loạn luân.”

Từ Phàm Vũ đang cười, dường như ngửi được mùi vị thân thể cô, anh trở nên nôn nóng. Thẩm Hữu Bạch nắm lấy cằm cô, cảnh cáo, “Em bớt gây chuyện đi.” Sau đó hôn xuống. Nụ hôn nóng bỏng ướt át làm cô phải nhón chân lên nghênh đón anh. Nước bọt hòa lẫn nhau như mê dược, cô uống đến chóng mặt, anh ôm cô ngồi lên mặt bàn.

Vấn đề là, sao tay anh lại chạm tới quần cô chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Vọng tưởng (2)

Edit: Mộc

Năm ấy, Từ Phàm Vũ tám tuổi, giống như tất cả trẻ con ở cái tuổi này, vô cùng thích thú được tới công viên. Khi mẹ cô mặc cho cô chiếc váy mới tinh, chải đầu buộc tóc, trông cô xinh xắn như mặt trời nhỏ. Từ Phàm Vũ chỉ muốn thật mau ra ngoài đi công viên với cha, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt đau khổ của mẹ.

Trời vào đông, sắc trời xám xịt như khối thép, cây cối chỉ toàn cành khô. Khắp công viên là tiếng cười nói, chú hề mũi hồng với gương mặt đầy màu sắc.

Bàn tay đang kéo Từ Phàm Vũ đột nhiên buông ra, cô nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn. Cha đưa bóng bay cho cô, ngồi xổm xuống xoa đầu cô, nói, “Vũ Mao ngoan, đứng ở đây đợi cha, đừng đi đâu nhé.”

Khi ông xoay người đi, không hiểu sao Từ Phàm Vũ lại kéo lấy góc áo ông. Nhưng sau đó liền buông ra. Vải áo trượt ra khỏi đầu ngón tay, khoảnh khắc ấy dài như cả mùa đông. Cô nặng nề gật đầu, “Vâng, cha nhanh một chút nhé!”

Không biết đã bao lâu, Từ Phàm Vũ cọ cọ giày lên đất, bỗng nhiên nhìn thấy một đứa bé trai ngồi trên ghế dài cách đấy không xa. Có vẻ cùng tuổi với cô, ăn mặc chỉnh tề, làn da trắng mềm như một cái bánh. Từ Phàm Vũ chạy tới ngồi xuống cạnh cậu, nhưng chỉ ngồi nhìn. Bé trai cảm nhận được ánh mắt của cô, lông mày liền nhíu lại, cũng không thêm để ý đến cô.

Từ Phàm Vũ nghiêng đầu nhìn cậu, “Bạn cũng đang đợi cha mẹ à?”

Không trả lời.

Từ Phàm Vũ vẫn không từ bỏ, lại hỏi tiếp, “Bạn tên là gì?”

Cậu bé vẫn im lặng, tuy nhiên Từ Phàm Vũ không thất vọng, trái lại còn không ngần ngại cười với cậu ta, “Chúng ta cùng thi xem cha ai tới trước được không?”

Từ Phàm Vũ vui vẻ lắc lư hai chân, dưới đôi tất trắng là đôi giày màu đỏ. Cậu bé chỉ nhìn mặt đất, không mở miệng nói câu nào. Mãi tới khi một người đàn ông trung niên bình tĩnh tới trước mặt hỏi cậu, “Cậu chờ, bây giờ đi được chưa?”

Cậu bé gật đầu, đứng dậy. Từ Phàm Vũ sững sốt, à lên một tiếng. Cậu bé quay đầu lại, ánh mắt hai người gặp nhau. Cô nở nụ cười, đưa sợi dây buộc bóng bay cho cậu, “Bạn thắng rồi, cho bạn bóng bay này.”

Cậu nhìn Từ Phàm Vũ chăm chú vài giây, mãi sau mới giơ tay lên cầm.

Sau khi cậu đi, cô ngáp một cái, xoa xoa bụng, hơi đói rồi. Cô bắt đầu nghĩ xem sẽ ăn cơm cà ri hay cơm bọc trứng chiên, nên chọn bánh pudding vị gì.

Cuối cùng, cô trở nên sợ hãi, gào khóc.

Công viên đã đóng cửa, vòng quay ngựa gỗ tắt hết đèn, chú hề cũng trở về nhà. Chỉ có đu quay khổng lồ vẫn cô tịch chuyển động.

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ dẫn cô bé đến trại trẻ mồ côi, các anh tìm thêm thông tin đi.” Cảnh sát đặt điện thoại xuống. Anh ta nhìn Từ Phầm Vũ đang ngồi nức nở trong góc, tay nắm góc vấy, hai mắt đỏ rực. Người cảnh sát thở dài, trường hợp này chắc chắn là cha mẹ nhẫn tâm vứt bỏ con cái.

Chú cảnh sát bảo Từ Phầm Vũ hãy ngoan ngoãn chờ ở trại trẻ mồ côi, mấy ngày nữa cha mẹ sẽ đến đón cô về nhà. Từ Phầm Vũ rất ngoan, không khóc không gây chuyện, nhưng thời gian cứ trôi đi mà vẫn không có ai đến tìm cô bé. Đứa trẻ khác nói với cô, “Thấy không, cha mẹ mày không cần mày nữa.” Đó là lần đầu tiên cô lấy miếng xếp hình bằng gỗ đập vào đầu đứa trẻ khác, sau đó ngồi bệt xuống đất gào khóc.

Từ Phầm Vũ không thể hiểu được, vì sao cha mẹ đẻ muốn vứt bỏ cô. Cô tự cho rằng tất cả là tại mình, tại mình không chịu ngoan ngoãn chờ tại chỗ, còn đưa bóng bay cho đứa trẻ khác. Vì thế mà cha cô tức giận, không tới đón cô.

Nhưng bây giờ cô không thể chờ ở chỗ cũ được nữa, cha sẽ không thể tìm được cô. Từ Phầm Vũ tìm mọi cách trốn khỏi trại trẻ mồ côi nhưng lần nào cũng bị chú tập tễnh gác cửa lôi về, cô sẽ bị nhốt trong phòng mấy ngày để phạt cho nhớ đời. Có điều Từ Phầm Vũ là đứa trẻ cứng mẽm đều không ăn thua, dù bị phạt không cho ăn cơm nếu trốn đi nhưng cô vẫn không chịu từ bỏ.

Những đứa trẻ ở trại đều nói cô thật may mắn, rất nhiều đứa đã mười hai mười ba tuổi mà cũng không tìm được ai nhận nuôi, đành chấp nhận lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Nhưng cô mới tới ba tháng thì đã có người muốn nhận.

Từ Phầm Vũ vẫn nhớ rõ, hôm ấy trời lạnh đến nổi răng va vào nhau lập cập, cô khoác một chiếc áo bông, lại lần nữa bị chú què chân vác trên vai. Cô vừa khóc vừa liều mạng nện lên lưng chú ấy. Đột nhiên một người đàn ông xuất hiện, bảo chú què thả cô xuống. Rồi lại có một người phụ nữ rất đẹp, trông thật dịu dàng. Người phụ nữ tháo găng tay, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Từ Phầm Vũ. Sau đó, bà ấy lấy giấy bút từ túi áo ra, viết xuống một dòng chữ, đưa cho cô xem.

Lúc ấy Từ Phầm Vũ còn chưa biết đọc thành thạo, đương nhiên không hiểu gì, cầm tờ giấy trên tay mà đầu óc thì mờ mịt.

Có lẽ Trần Thu Nha cũng đoán ra được, mỉm cười cầm lại tờ giấy, nắm lấy cổ tay bé nhỏ của cô, đeo găng của bà ấy cho cô. Từ Phầm Vũ nhìn đôi găng to đùng đeo vào tay mình, sùng sốt một chút. Càng thấy ấm áp thì lại càng muốn khóc hơn.

Cô bị nhốt vào phòng kín không lâu lắm, chú què chân liền đến kéo cô tới phòng của viện trưởng. Lúc đi tới cửa, giọng nói của viện trưởng rất to vọng đến. Từ Phầm Vũ nghe thấy ông ta nói, “Cha con bé bài bạc nên nợ người ta rất nhiều tiền, hiện tại hai vợ chồng đã trốn biệt tăm rồi, có lẽ thấy mang đứa trẻ con theo không tiện...”

Chú què chân gõ cửa, đẩy Từ Phầm Vũ vào. Cô có chút sững sờ, cố gắng hiểu những gì họ đang nói. Lúc đầu là muốn nhận nuôi cô. Cô nhìn người phụ nữ kia cười với mình, mím chặt môi. Từ Phầm Vũ không kiềm chế được nữa, cõng đôi găng tay ra ném lên đất, kêu ầm lên, “Tôi không cần một người cầm làm mẹ!” Dứt lời, cô xoay người bỏ chạy.

Viện trưởng bình tĩnh lại, vội vàng nói, “Thật xin lỗi, đứa bé này rất khó bảo. Nếu không thì hai người đổi một đứa bé khác đi. Trong trại trẻ còn rất nhiều bé khác ngoan hơn.”

Lý Đồng quay lại hỏi ý Trần Thu Nha, “Anh cũng cảm thấy nên đổi một bé khác.” Trần Thu Nha cụp mắt xuống, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, khoa tay muốn nói rằng ‘em thật sự thích đứa trẻ này, năm ấy bác sĩ nói với em đứa con mà em đã mất cũng là con gái, có lẽ con em cũng đáng yêu như cô bé này.’

Nhờ sự kiên trì của Trần Thu Nha, Từ Phầm Vũ và bà dần trở nên thân thiết, thời điểm thích hợp thì làm thủ tục nhận nuôi. Bà tới trại trẻ mồ côi nhiều lần, đưa Từ Phầm Vũ đi thuy cung, mua quần áo, mua đồ chơi, hận không thể đem mọi thứ tốt nhất đến cho cô. Nhưng Từ Phầm Vũ vẫn luôn buồn bã không lên tiếng, trong lòng hết sức mâu thuẫn. Lý Đồng là anh họ bên nội của Trần Thu Nha, cũng là người giúp bà thoát khỏi quá khứ đau khổ kia, có thể sống yên bình ở thành phố này. Lý Đồng rất không thích Từ Phầm Vũ, dù sao cũng chẳng ai thích đứa trẻ không hiểu chuyện như vậy. Cho nên khi Trần Thu Nha lột một con tôm cho vào bát Từ Phầm Vũ, bị Từ Phầm Vũ gấp ra ngoài, nói “Cháu không ăn cái này!”

Lý Đồng đập đũa xuống, bực bội nói, “Ăn đi!”

Trần Thu Nha vừa định khuyên nhủ thì Từ Phầm Vũ mếu máo như sắp khóc, gấp con tôm lên, cho vào miệng. Bà thật sự thương yêu đứa bé này, cho dù về mặt cứng rắn nhưng trong lòng lại mềm mại như lông vũ.

Bọn họ không biết Từ Phầm Vũ bị dị ứng hải sản, buổi tối ăn cơm xong, cô liền lập tức ngứa xiu trong xe. Khi đưa đến bệnh viện đã sốt cao, nhiệt độ tăng cả buổi tối.

Cả người cô đều ngứa ngáy, vừa ngủ vừa muốn gãi thì bị Trần Thu Nha đè tay lại. Lý Đồng hỏi hận nhìn đứa bé một lúc rồi đi ra ngoài hút thuốc. Ông nghĩ thầm, đứa bé này đúng là cứng đầu, biết bản thân bị dị ứng nhưng lại không chịu giải thích. Có chút khó chịu, nói không nên lời.

Khi Từ Phầm Vũ tỉnh dậy đã là chiều ngày hôm sau. Cô nghiêng đầu, nhìn người phụ nữ ngủ gật bên mép giường mình, vẫn đang nắm chặt tay mình. Đột nhiên cô thấy cay cay sống mũi.

Trần Thu Nha luôn ngủ rất nông, nghe thấy tiếng động trên giường liền lập tức tỉnh dậy. Bà sờ lên trán Từ Phầm Vũ, về mặt như đang hỏi cô có còn khó chịu hay không. Từ Phầm Vũ khịt khịt mũi, giọng khàn khàn, “Cháu không muốn đổi tên.”

Trần Thu Nha sững sốt một lúc, sau đó hiểu rõ ý của cô, đôi mắt từ từ ướt át. Bà mỉm cười, gật đầu.

Nước mắt lặng lẽ rơi lên gôi, Từ Phầm Vũ nghẹn ngào khóc, “Còn nữa, cô không được bỏ rơi cháu!”

Trần Thu Nha lau nước mắt, lấy giấy bút, viết một loạt chữ, nhét vào tay Từ Phầm Vũ. Mãi sau này, khi Từ Phầm Vũ đã đi học mới đọc được hết những gì Trần Thu Nha viết: “Mẹ hứa với con, chúng ta sẽ mãi mãi sống bên nhau.”

Mùa xuân đến.

Lý Đồng phải ra nước ngoài công tác, ông sắp xếp Trần Thu Nha và Từ Phầm Vũ chuyển tới một thành phố khác. Trần Thu Nha có chút lo lắng nhưng Lý Đồng lại nói, “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, đã nhiều năm trôi qua rồi. Thay vì trốn đến một nơi xa lắc lự nào đó thì cứ sống gần hẳn đi, hẳn nhất định sẽ không ngờ được.”

Đầu óc Từ Phầm Vũ mơ hồ, chỉ biết là sắp phải dọn nhà rồi. Lúc mới chuyển tới thành phố phồn hoa này, cô cảm thấy chỗ ở của mình nhỏ đến đáng sợ. Trần Thu Nha chỉ dẫn cô đến trường hai lần, cũng may là đoạn đường không xa nên Từ Phầm Vũ có thể nhớ được.

Mỗi khi tan trường, rất nhiều phụ huynh đứng ngoài cửa đón con, còn Từ Phầm Vũ luôn một mình đeo cặp sách về nhà.

Hôm ấy, cô cảm thấy có người đi sau mình, thế là cô cố bước nhanh hơn, người phía sau cũng tăng tốc theo. Từ Phầm Vũ hốt hoảng, quay đầu nhìn lại. Là một cậu bé. Cậu ta chạy tới trước mặt cô, “Này, cậu mới chuyển đến phải không?”

Từ Phầm Vũ nhìn cậu ta, không lên tiếng.

“Minh là Ngụy Dịch Tuần, mình sống ở đằng kia.” Cậu vừa nói vừa chỉ tay. Thấy cô không trả lời, Ngụy Dịch Tuần liền nói tiếp, “Cậu không nói tên cho mình à, thế là không lịch sự.”

Cô nhếch môi, “Từ Phầm Vũ.”

Nói xong, Ngụy Dịch Tuần đưa tay ra trước mặt cô. Từ Phầm Vũ sững sốt, “Làm gì thế?” Ngụy Dịch Tuần cười, “Đập tay nhau chứ gì nữa!”

Từ Phầm Vũ lườm cậu ta một cái, cất bước đi về phía trước. Ngụy Dịch Tuần chạy theo bên cạnh, “Này, sau này chúng ta cùng về nhà được không, đi một mình thì hơi sợ đấy.”

Cô nói thầm trong lòng, quỷ nhất gan.

Năm ấy Từ Phầm Vũ mười tuổi, lần đầu tiên cô đánh nhau với bạn học. Trần Thu Nha bị mời đến phòng làm việc của hiệu trưởng, nhìn thấy cô đứng dựa vào tường, tóc tai bù xù, cánh tay bị thương đã được bôi thuốc, khuôn mặt quay về một phía, rất buồn bực.

Cô đánh nhau với hai nam sinh khác, điều này làm Trần Thu Nha kinh ngạc. Từ Phầm Vũ không chịu nói nguyên nhân. Mẹ của nam sinh kia cũng đến, luôn mồm mắng mỏ cô. Trần Thu Nha rất không thoải mái nhưng lại không biết phản bác thế nào. Giáo viên và hiệu trưởng đều muốn hòa giải, bảo Từ Phầm Vũ xin lỗi, nhưng cô lại rất bình tĩnh, không thêm nhìn bọn họ.

Ngụy Dịch Tuần núp ở bên ngoài phòng hiệu trưởng, quyết định lấy hết dũng khí mở miệng nói, “Thầy ơi, em nghe được, là hai bạn kia không đứng trước...”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa, cậu ta liền căng thẳng rụt người lại, nhưng vẫn cố nói vọng vào, “Hai bạn ấy cười nhạo cô là người căm nên Vũ Mao mới đánh nhau với bọn họ.”

Ai nấy đều sững sốt. Hai nam sinh kia bị mẹ mình hỏi liên tục thì chỉ bật khóc. Từ Phầm Vũ liền lườm bọn họ một cái. Trần Thu Nha thấy vẻ mặt của cô thì mỉm cười, sau đó lấy giấy bút viết một đoạn, “coi tôi không sai nên con bé không cần xin lỗi. Là tôi đã không dạy con cách thức chính xác để giải quyết sự việc. Do vậy tôi xin lỗi hai vị, tôi sẽ dạy con sau này cần thông dong đối mặt với sự chửi bới.”

Một trong hai người mẹ bức tức, “Này, cô có ý gì?” Giáo viên vội vã can ngăn nên người kia đành thôi. Trần Thu Nha không để ý đến bọn họ, viết tiếp lên giấy, đưa cho Từ Phầm Vũ, “Về nhà mẹ nấu chè đậu đỏ cho con nhé?”

Từ Phầm Vũ cầm tờ giấy, gật đầu.

Cho dù luôn phải về nhà một mình, cô chưa từng oán giận Trần Thu Nha. Có lẽ bởi vì cô cảm thấy chỉ cần mỗi ngày mẹ nấu cho mình thật nhiều đồ ăn ngon thì đã rất hạnh phúc rồi. Trần Thu Nha dắt Từ Phầm Vũ ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Ngoài cửa, Ngụy Dịch Tuần cười tươi rói, đưa tay về phía cô. Lần này Từ Phầm Vũ nhanh chóng đập tay với cậu ta.

Từ khi Từ Phầm Vũ chuyển tới Đức Trí, cô và Ngụy Dịch Tuần vẫn luôn cùng nhau về nhà.

Âm thanh từ trạm tàu điện ngầm, hai người vừa đi xuống bậc thang vừa cảm thấy gió lạnh phất qua. Ngụy Dịch Tuần nghĩ tới chuyện gì đó liền nói, “Khi còn bé cậu tương đối cao lớn, sao lớn lên lại lùn thế?”

Từ Phầm Vũ liếc cậu ta một cái, nói, “Mình cao lãnh lúc nào, là do mình không thèm để ý đến cậu.”

Nguy Dịch Tuần tỏ vẻ ghét bỏ nhìn cô, “À, phải ứng phó mình nhiều năm như vậy thật là khổ cực cho cậu.”

Giờ tan tầm, tàu điện ngầm chen chúc người với người. Khi cô và Nguy Dịch Tuần đang trêu đùa nhau, bóng người chiếu lên cửa kính lướt qua Từ Phầm Vũ. Cô giật mình nhìn sang. Giữa đám đông, anh chỉ im lặng đứng đó cũng làm Từ Phầm Vũ không thể rời mắt. Không có vẻ non nớt của thiếu niên, anh có một mùi vị rất đặc biệt, giống như tuyết rơi giữa mùa hè.

Nguy Dịch Tuần lấy điện thoại ra, đột nhiên nhìn màn hình rồi thốt lên câu chữ thê, Từ Phầm Vũ ngạc nhiên hỏi, “Sao thế?”

“Mình quay lại trường một tí, cậu về trước đi.” Nguy Dịch Tuần vừa nói vừa bước đi.

Cô phát tay lại, “Bye bye, ngày mai gặp!”

Đoàn tàu dần vào trạm, đám đông như thủy triều tuôn đến. Ban đầu Từ Phầm Vũ có ý tiến tới gần người kia, nhưng sau đó là do cô bị người ta chen chúc đẩy tới thật. Bị mất thăng bằng, cô vịn vào người bên cạnh. Từ Phầm Vũ ngẩng đầu lên, vội vàng buông tay ra, “A, thật xin lỗi.” Thảm Hữu Bạch chỉ nhìn cô một cái, không trả lời.

Chưa bao giờ cô thấy biết ơn đoàn tàu đông đúc này, đây đúng là lần đầu tiên. Trước mắt cô là cửa sổ màu đen, bọn họ rất gần nhau, gần đến nỗi bà vai cô sắp chạm tới cánh tay anh.

Thời khắc này, cô không thể nào suy đoán được vì sao Thảm Hữu Bạch lại lên chuyến tàu này. Từ Phầm Vũ cúi đầu, nhìn chăm chăm giày của cô và anh. Nếu như ước nguyện trở thành sự thật, cô hi vọng đoàn tàu có thể đi với tốc độ mười giây một centimet.

Thảm Hữu Bạch cụp mắt xuống. Bởi vì trời nóng nên cô buộc hết tóc lên, lộ ra cái gáy trắng nõn, tai, xương quai xanh. Đồng phục mùa hè của học sinh mỏng đến mức có thể nhìn xuyên qua.

Khi còn nhỏ, Từ Phầm Vũ hi vọng có được một gia đình hạnh phúc. Sau đó cô có thật.

Hiện tại cô vọng tưởng có được Thảm Hữu Bạch.

Nhưng mà có được như thế nào đây?

Vọng tưởng sinh ra ở nơi bé nhỏ trong lòng, sinh trưởng mạnh mẽ giữa bóng tối. Cuối cùng khô héo giữa những lúc thờ dốc vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thảm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ác hóa (1)

Edit: Mộc

Trên bảng đen là hình vẽ bản đồ thế giới. Ánh mặt trời đang dần tắt, không thể nhìn rõ được những nét chữ nguệch ngoạc trên tường. Ngoại trừ miệng còn lưu lại nhiệt độ từ nụ hôn kia, Từ Phầm Vũ dường như đã mất hết ký ức của một giây trước, trước mắt cô là một dãy bàn học.

Nhìn ra bên ngoài là hành lang u tối vắng vẻ. Giày rơi xuống đất, cô cúi đầu xuống. Tất đã bị cởi bỏ, cô ngồi trên bàn học, váy gạt lên tận eo.

Khuôn mặt anh biến mất giữa hai chân cô, ngón tay đẩy bắp đùi ra. Hơi thở ẩm áp phun ở miệng huyệt, sau đó là môi chạm đến âm thần, cô khẽ run rẩy. Cảm nhận được sức hút ở nơi đó, một tầng mỏng manh nước sương xuất hiện, từ từ bị che kín.

Là đầu lưỡi, nó đảo qua mọi góc, rồi tiến sâu vào.

Cô đột nhiên hít một hơi mạnh, nửa người trên trở nên tê dại, dựa ra sau, cắn vào mu bàn tay của mình.

Giống như một con cá nhỏ đang mắc cạn, cô ngửa ngáy, mũi chân muốn tìm cách gỡ ngửa nhưng lại chỉ có thể vẽ những vòng tròn trong không khí.

Anh giữ chặt bắp đùi Từ Phầm Vũ, gương mặt dán sát lại như hôn sâu. Đầu lưỡi anh khám phá nội bích mãnh cảm của cô, liếm láp từ tốn bên trong.

Không giống như khoái cảm mãnh liệt mọi khi, mà ý thức của cô dường như bị lãng trí từng chút từng chút một.

Nhìn thấy phần bị mô mềm bao trùm đã sưng đỏ trời lên, anh liếm lên nó, từ nơi đầu lưỡi chạm vào cũng có thể cảm giác được cô đang run rẩy.

Eo Từ Phầm Vũ lập tức co rút lại, lâm vào tình thế không biết nên làm gì. Sau đó, anh nhẹ nhàng mút hôn hồng hạc, lại dùng răng cắn nhẹ một cái.

Trong một khoảnh khắc, dòng điện chảy khắp toàn thân cô, theo bản năng, cô giãy dụa nhưng bị Thẩm Hữu Bạch giữ chặt thân dưới.

Chất dịch sền sệt chảy ra từ miệng huyết, cô nằm trên bàn, không ngừng thờ dốc.

Trên đầu là cửa sổ phòng học đã khép kín, bên ngoài cửa sổ là hoàng hôn, những màu sắc phức tạp thu hút võng mạc.

Đáng tiếc, khi còn chưa nghĩ ra nên dùng từ gì để hình dung màu sắc của bầu trời lúc này, cô đã bị Thẩm Hữu Bạch ôm lấy, xoa người, áp lên bàn học. Cô dùng khuỷu tay chống mặt bàn, mũi chân khó khăn đặt lên đất, vội vàng nghiêng đầu qua chỗ khác, “Chờ một chút, anh định làm gì...”

Đáp lại cô là tiếng thào thắt lưng, trong phòng học vắng lặng càng trở nên rõ ràng. Một tay anh giữ lấy lưng cô, thêm chút lực nữa cô liền dán ngực xuống mặt bàn. Cô sợ hãi, “Đừng, anh đừng cời quần...”

Thẩm Hữu Bạch hỏi một cách hết sức chính đáng, “Không thì làm thế nào?”

Từ Phạm Vũ nhất thời nghẹn lời, hỏi vậy cũng có vẻ hợp lý. Chờ tới khi vật kia tiến vào miệng huyết nửa tắc, cánh cửa mềm mại không chịu được sự xâm lấn của anh. Cảm giác bị căng ra khiến Từ Phạm Vũ tỉnh táo, rõ ràng là anh đang cố bẫy cô.

Không phải là làm thế nào, mà là sao có thể làm ở đây được.

Thẩm Hữu Bạch chậm rãi đẩy dọc vọng dưới hàng lần lượt tiến vào, hoa huyết hé miệng hút một cái, khó khăn nuốt lấy nó từng chút.

Khuỷu tay chống người của Từ Phạm Vũ khẽ run rẩy, cô mím chặt đôi môi.

Cuối tuần trước, trong nhà Thẩm Hữu Bạch, từ bồn tắm đến sofa, lại tới nhà bếp, bàn ăn. Không thể đếm được là mấy vòng, cô đã sức cùng lực kiệt, thần kinh tê liệt đến mức thân thể không còn cảm giác. Mấy ngày trôi qua, Thẩm Hữu Bạch không đòi hỏi cô, nhiều nhất chỉ chà đạp ngực cô mà thôi. Vậy nên có vẻ như hôm nay nụ hoa đã khôi phục lại như ban đầu, miễn cảm đến mức hoảng hốt.

Đồ vật nóng bỏng kia chậm rãi tiến vào thân thể, hai tay vô lực hạ xuống, ngực cô bị ép sát lên mặt bàn, “Ừm”

Dường như một thanh kiếm nhọn đâm thẳng đến cuối lối vào. Anh từ tốn di chuyển, chậm chạp tiến vào rút ra. Bên trong hành lang, từng tầng thịt mềm thư giãn mở ra, chất lỏng sền sệt bọc lấy vật kia, anh cảm thấy như đâm vào bọt biển ấm nóng.

Cô thờ dốc ngẩn ngời, làn sương trắng hà ra từ miệng, tan biến trong không khí lạnh lẽo.

Một lần đâm sâu làm cô hát cảm lên, nhìn thấy những chạc cây lộn xộn ngoài cửa sổ, có thể thấy phía xa là bóng cây nặng nề, đèn đường nghiêng nghiêng. Từ Phạm Vũ cố nén tiếng rên rỉ, nắm chặt ống tay anh, “Nếu có người phát hiện... Em sẽ bị đuổi học...”

“Cứ đuổi đi, anh sẽ nuôi em” Giọng anh không chút để ý.

Cô hơi sững sốt, suýt nữa thì kêu thành tiếng, may mà kịp kìm lại. Thẩm Hữu Bạch giữ hông cô, tiến thật sâu tới nơi mềm mại nhất, cảm nhận được cô không thể tự chủ được hút lấy anh. Mỗi khi anh rút ra thì thịt non bên trong cũng bị kéo ra cùng, cô còn chưa kịp cảm thấy đau đớn thì đã bị đẩy mạnh về chỗ cũ.

Tuy áo cô ngăn cản xương ngực trực tiếp ma sát lên mặt bàn nhưng bắp đùi bị đụng vào cạnh bàn vẫn thấy đau. Giọng Từ Phạm Vũ run rẩy, “Như vậy... Rất khó chịu...” Vừa dứt lời, cô cảm giác được đồ vật trong thân thể đang lùi lại, một luồng nhiệt ấm áp cũng chuyển động theo.

Anh rời ra ngoài, lạnh lẽo lập tức tập kích miệng huyết. Thẩm Hữu Bạch ôm cô trở người lại, làm cho cô thẳng lưng, ngồi trên mặt bàn. Theo bản năng, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, anh nhắc hai chân cô lên, vòng quanh hông mình. Đồng thời, dọc vọng cũng đối diện với miệng huyết, trong nháy mắt, lập tức đâm vào. Cô ngửa cổ hết mức về phía sau, tóc dài vung lên trong không khí.

Dị vật chôn vùi trong thân thể làm bụng dưới cô hơi nhô lên, dường như châm lên một ngọn đuốc. Từ thế này thì vậy có thể che được hai người đang dính sát vào nhau, nơi giao hợp dính đầy dịch sền sệt.

Cô giữ lấy bàn tay đang sờ lên mông mình, thân thể lắc lư lay động. Sơ mi bị lôi ra khỏi chân váy, bàn tay lạnh lẽo tiến vào làm cô nổi da gà. Đầu ngón tay Thẩm Hữu Bạch sờ dọc cột sống cô, từng đốt từng đốt, so với phía dưới đang cử động đầy nóng bỏng thì bên trên lại rất chậm rãi.

Anh khẽ nói, “Xương nổi rõ như vậy...” Anh cắn lên môi cô, hỏi, “Những thứ em ăn đi đâu hết rồi?”

Cô có thể nhắm mắt để tránh thoát gương mặt anh, nhưng lại không thể giả điếc. Âm thanh của anh không trầm thấp đơn giản, cũng không non nớt như thiếu niên, mà là ở giữa cả hai, khiến người ta muốn ngừng mà không được.

Mỗi khi Thẩm Hữu Bạch nói một chữ, bụng dưới của cô đều khẽ co rút. Chóp mũi Thẩm Hữu Bạch cọ lên vành tai cô, “Sao không nói gì?”

Từ Phạm Vũ co bụng, lắc đầu liên tục như muốn trốn thoát hơi thở của anh, cố nhịn rên rỉ nói, “Vào lúc thế này... ai còn trả lời được chứ...”

Anh cười khẽ, làm cô lóa mắt. Vì sao bây giờ không phải là đêm tối, như vậy sẽ không nhìn rõ gương mặt anh, không bị mê hoặc.

Thẩm Hữu Bạch cúi đầu, cần nhẹ gáy cô. Mạch máu nóng bỏng, da thịt nhẵn nhụi.

Vừa vỗ về dịu dàng, vừa xâm chiếm thô bạo.

Anh chỉ cời thất lưng, chưa hề cời hẳn quần, cho nên bên dưới cô chạm hẳn vào quần anh, bắp đùi cũng bị cọ đến nóng lên.

Cô bị anh nâng mông để nghênh hợp, hoàn toàn không thể nắm giữ được tần suất và chiều sâu, yết hầu như bị quẹt một que diêm, sắp bốc cháy...
“A...”

Dịch nhẩy do ma sát ào ạt chảy, âm thanh hỗn tạp của xác thịt, của kim loại, biến thành âm thanh thối nát khiến người ta mơ màng muốn say.

Giữa lúc đầu óc còn hơi chút tỉnh táo, cô mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân. Từ Phẩm Vũ cả kinh, muốn nhắc nhở anh, lại không kiềm chế được rên rỉ,
“A...A.a.. Có người...”

Tiếp theo, cả người cô bị ôm lên, bên dưới vẫn còn dính chặt với nhau. Ánh mắt quay một vòng. Từ Phẩm Vũ nhìn chăm chú lên trần nhà. Cửa sổ không kéo rèm, bóng tối u ám lạnh lẽo dần in dấu lên bàn ghế đang che đậy hai người. Thẩm Hữu Bạch thả cô nằm lên nền, dưới háng cử động nhẹ, chậm chạp ma sát, bên trong trơn nhuyễn không ngừng rỉ ra chất lỏng.

Thấy cô dường như khó có thể kiềm chế được cao trào, anh liền gờ tay, che được đôi môi khiến người ta chỉ muốn nuốt xuống kia. Sau những lần tấn công liên tiếp của anh, thỉnh thoảng lại tiến vào hoàn toàn, Từ Phẩm Vũ bắt đầu cao trào. May mà anh che miệng nên tiếng rên rỉ mới không lộ ra.

Cô cảm thấy bên trong đã sắp khô kiệt, nhưng tiếng nước vang lên bên tai, cũng cảm giác dính dáp bên dưới, lại nói cho cô biết bản thân mình đang vô cùng nghênh đón bữa tiệc thân thể này. Mỗi lần bị tấn công vào nơi mẫn cảm, cô không nhịn được co giật, nội bích cũng sẽ co lại. Những nếp nhăn bên trong giữ chặt lấy anh, mang đến cho anh khoái cảm nghẹt thở.

Sau đó, vật kia càng rung động mãnh liệt hơn. Thẩm Hữu Bạch che được đôi môi cô, nhưng ánh mắt lấp lánh của cô thì không. Tóc dài tản ra xung quanh, bên trên vẫn là đồng phục nhưng bên dưới lớp váy thì lộn xộn không chịu nổi.

Trong đêm mùa đông, tiếng nước nở gây rối màng nhĩ anh. Tất cả cảm kích đều kích thích mọi cảm quan, tràn ngập từng lỗ chân lông trên thân thể, khiến anh càng cử động nhanh hơn.

Sâu trong âm huyết đột nhiên tuôn ra chất lỏng ấm áp, dường như găm nhấm thần kinh của anh, thú tính bị trói buộc muốn thoát khỏi gông xiềng.

Nó muốn cắt xé làn da, máu thịt, đôi mắt, cả hoa huyết của cô.

Anh nắm lấy bắp đùi Từ Phẩm Vũ, mỗi lần đâm vào đều phải đến nơi sâu nhất, tiếng nước ngày càng mạnh hơn, chất lỏng trắng mịn rỉ ra từ kẽ hở giữa hai người.

“A...” Cô mơ hồ rên rỉ, thân thể co giật mấy lần, lại mềm xuống.

Thẩm Hữu Bạch chuyển động kịch liệt, cô cứ run rẩy như vậy rồi lại đầu hàng. Vui sướng đến tận cùng tất nhiên sẽ kèm theo đau khổ, nhưng lại không thể nào tách ra, khiến Từ Phẩm Vũ nghẹn ngào bật khóc, nước mắt từng giọt từng giọt cọ rửa lòng bàn tay anh.

P/S: Chương này H nặng quá trời. Tớ bản khoản mãi không biết có nên đặt pass để hạn chế lượt đọc không. Mà nghĩ lại thì hồi đầu nó cũng H đầy mình vẫn mở, nếu khóa thì phải khóa hơn nửa mắt:)))

Bạn đang đọc truyện *Tặng Cho Thẩm Hữu Bạch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.